

[Ma Cung Phong Nguyệt Hệ Liệt] Đạo Thị Vô Tình Khước Hữu Tình

Contents

[Ma Cung Phong Nguyệt Hệ Liệt] Đạo Thị Vô Tình Khước Hữu Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	19
5. Chương 5	26
6. Chương 6	32
7. Chương 7	39
8. Chương 8	45
9. Chương 9	53
10. Chương 10	59
11. Chương 11: Phiên Ngoại — Hạnh Phúc Đến Muộn	62

[Ma Cung Phong Nguyệt Hệ Liệt] Đạo Thị Vô Tình Khước Hữu Tình

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, huynh đệ, 1x1, ngược, HEEditor: Jung Tiểu Kú Vì cừ hận mà Tây Môn Lãm Nhiên quyết định bỏ t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-cung-phong-nguyet-he-liet-dao-thi-vo-tinh-khuoc-huu-tinh>

1. Chương 1

Editor: Jung Tiểu Kú

Ánh trăng sáng rực, chiếu vào cây cỏ xanh um trong đình viện, thỉnh thoảng gió nhẹ thổi qua, cành cây lay động, chập chờn, lòa xòa như thơ như vẽ.

“Cung chủ, nửa đêm còn đứng ở chỗ này, nên về nghỉ ngơi.” Một tiểu nha hoàn thanh tú đi tới, nhẹ giọng nhắc nhở nam nhân về mặt lạnh lùng, nhìn không ra hỉ nộ.

“Ngày mai... chính là mười sáu tháng ba đúng không?” Vốn tưởng rằng sẽ không nhận được hồi đáp, lại không nghĩ đến, cuối cùng nam nhân trước mắt này cũng mở miệng.

“Dạ cung chủ. Không sai, ngày mai chính là mười sáu tháng ba.” Tiểu nha hoàn có chút khó hiểu, không biết ngày mười sáu tháng ba rốt cục là ngày như thế nào, hằng năm cung chủ đến ngày này, đều có chút khác thường.

Lại lâm vào yên lặng. Đang lúc tiểu nha hoàn cho rằng cung chủ nhà mình mới vừa rồi chẳng qua chỉ là nói mớ, lại thấy hắc xoay người lại, thản nhiên nói: “Hoa Hương, người đi giúp Cửu Ngôn chuẩn bị một chút, ngày mai ta mang hai người các người ra ngoài một chuyến.” Nói xong liền quay người rời đi.

Tiểu nha hoàn tên Hoa Hương trong nháy mắt ngây người, mới vừa rồi... nàng không phải là nhìn nhầm đúng không? Cho tới bây giờ vẫn không ai có thể nhìn ra hỉ nộ ái ố của cung chủ, gương mặt giống như được đeo lên tầng tầng lớp lớp mặt nạ kia cứ nhiên lại có cảm xúc. D_A

Đúng vậy, mặc dù suy nghĩ không hiểu, giống như là ngoan lệ, lại giống như có cái gì đó cô đơn, nhưng là... Nhưng là thật sự có cảm xúc nha~. Hơn nữa, hắc còn chủ động nói muốn ra đi ngoài. Trời ơi. Phải nói ngay tin tức này cho Cửu Ngôn mới được, có thể khiến tên hộ vệ đàn kia đừng lấy cung chủ làm gương bày ra bộ mặt như xác chết nữa, luôn luôn chỉ lộ ra một vẻ mặt mà thôi.

Lại nói. Tây Môn Lãm Nhiên dường dường là một trong sáu vị cung chủ của Lục Đại Ma cung, thế nên trong đó cũng có chút ít khác biệt so với người khác. Bởi vì hắc được coi là nghĩa tử của lão cung chủ, cũng chính là phụ thân của Tây Môn Đoạt Hồng.

Thực ra thì không có cử hành nghi thức nhận nghĩa phụ gì quá cầu kỳ, nhưng không biết tại sao, những cung chủ khác, bất kể là nghèo khổ hay là phú quý cũng không bao giờ chối bỏ quá khứ của mình, chỉ có duy nhất một mình Tây Môn Lãm Nhiên là thế. Khi lão cung chủ thu nhận hắc, tên của hắc là do thuận miệng bịa ra. Sau đó đi theo học tập võ nghệ ba năm, hắc dùng họ Tây Môn. Sau đó nữa, lão cung chủ cũng chỉ còn biết thuận theo hắc. Nhưng hắc lại nói dù hữu danh vô thực cũng không sao cả. Cho nên sau này hắc nổi lên dưới cái tên là Lãm Nhiên.

Tây Môn Lãm Nhiên cũng không thích cái tên này. Nghe nó thật sự chính nghĩa, nhiệt huyết mà hắc thì lại chán ghét sự nhiệt huyết cùng chính nghĩa. Nếu trở thành cung chủ Ma cung, cùng với chính nghĩa chẳng có liên quan gì nhau. Nhưng là không có biện pháp nào cả. Danh tự này là do lão cung chủ đường dục hắc đặt cho, dù không thích cũng phải chấp nhận thôi.

Đối với Hoa Hương cùng Cửu Ngôn mà nói, tên của cung chủ nhà mình đừng có gọi cái gì mà Tây Môn Lãm Nhiên, chẳng thà gọi thành Tây Môn Lãnh Khốc còn thuyết phục hơn.

Bởi vì cung chủ thực sự là quá mức lãnh khốc, không chỉ vì hắc nói chuyện ít đến nổi tích chữ như vàng (Kiếm lời như vàng ;))) mà là vẻ mặt của hắc, vĩnh viễn cũng chỉ có bộ dạng lãnh đạm, không có gì có thể khiến hắc động dung, hỉ nộ ái ố, cho đến bây giờ chưa bao giờ lộ ra bên ngoài.

Tuy nói hỉ nộ không lộ coi như là khen ngợi, dùng để tán thưởng một người có định lực phi phạm, nhưng là Hoa Hương cảm thấy, định lực của cung chủ không khỏi có chút quá tuyệt vời.

Chẳng hạn như, là một người lãnh khốc, nhưng cũng không thể nào có thể mười năm không hề thay đổi một chút sắc mặt nào cả. Và Tây Môn Lãm Nhiên chính là như thế. Có đôi khi, tiểu nha hoàn này thực sự hoài nghi, cung chủ không phải là bởi do lớn lên có khuôn mặt quá xấu xí, cho nên đeo lên một tầng mặt nạ da người đó chứ. Vậy nên cho dù bên ngoài của hắc cũng được coi là một người anh tuấn phi phạm, mà vẻ mặt muôn đời vẫn chỉ có thế.

Bất quá dĩ nhiên không thể nào là sự thật được. Dung mạo của các cung chủ của lục đại Ma cung thực sự là có thể so sánh với tài năng của bọn họ. Cho dù có xấu xí nhất trong số 6 người, coi như khuôn mặt giống ác quỷ nhất, thế nhưng khi những người khác thấy, cũng sẽ luôn dùng ánh mắt sùng bái mà nhìn họ. Cho nên Hoa Hương cuối cùng cũng phải nhận suy đoán của mình.

Tây Môn Lãm Nhiên rất ít khi ra ngoài, trừ phi là đích thân cung chủ Tây Môn Đoạt Hồng ra chỉ thị. Hoa Hương từ năm tám tuổi đều hầu hạ Tây Môn Lãm Nhiên lúc đó mười một tuổi. Bây giờ đã mười năm trôi qua, trong trí nhớ của nàng, trừ dịp cuối năm hằng năm, các huynh đệ khác của Ma cung cùng với các đường chủ khác tụ hội, cung chủ cũng chưa có lần nào lộ mặt ra ngoài. Cuộc sống của hắc đơn giản đến mức khiến người khác không nói nên lời. Đó chính là ăn cơm, ngủ cùng luyện công mà thôi.

Bằng lương tâm mà nói, Tây Môn Lãm Nhiên mặc dù hết sức lãnh đạm, nhưng tiền tiêu vật của Hoa Hương hàng tháng chưa bao giờ thiếu một phân, ngày lễ ngày Tết còn có thể cho nàng thêm chút tiền thưởng, cho nên Hoa Hương đối với vị chủ tử này của mình hết sức hài lòng. Mặc dù sẽ có chút ít buồn bực, nhưng là

không quan hệ, nàng có thể ra ngoài tìm những hạ nhân khác chơi đùa. Cũng vì vậy, đối với tình trạng sức khỏe của Tây Môn Lãm Nhiên, tiểu nha đầu này cũng không có gì lo lắng cả.

Lời này nói ra có phải có chút buồn cười hay không? Đường đường cung chủ Ma cung, thế nhưng lại không có một hạ nhân nào lo lắng cho tình trạng sức khỏe của chủ tử. Cho dù có chết cũng là chỉ có thể chết dưới đao quang kiếm ảnh của người khác chứ tuyệt không thể chết vì bệnh tật, việc này, tỷ lệ thực sự là quá nhỏ, tựa như có thể thấy heo sinh ra có cánh vậy.

Nhưng là Hoa Hương không cho là vậy. Nàng cảm thấy cung chủ nhà mình quá mức lãnh tĩnh, quả thực không có chút nào giống con người, là người sao lại không có cái gì hỉ nộ ái ố, không có cảm xúc yêu mến, chán ghét. Và Tây Môn Lãm Nhiên là một người như thế. Cho tới bây giờ cũng không có. Thoạt nhìn hẳn như vật, một chút ý niệm lo lắng cho người sống cũng không có. Bởi vậy làm sao mà Hoa Hương có thể có lo lắng được chứ.

Cũng bởi vì thế cho nên lúc Tây Môn Lãm Nhiên nói muốn cùng Hoa Hương và Cửu Ngôn ra ngoài, nàng đã khiếp sợ như thế nào mọi người cũng tưởng tượng được rồi đấy.

Chính xác là đi xa, đi trên đường ba ngày ba đêm, cung chủ mới nói cho họ biết mục đích của chuyến đi này là đi Kim Lăng. Muốn tới đó, tối thiểu cũng phải mất thêm 1 ngày đi đường nữa. Bất quá thử nghĩ mà xem, thành Kim Lăng nằm trong phạm vi thế lực của Lãm Nghiêm Ma cung, nơi đó bởi vì là thủ đô phồn hoa, cho nên đường đến cũng nhiều, nếu như cung chủ muốn làm chuyện gì, hẳn là vô cùng dễ dàng.

Thành Kim Lăng xưa nay vốn là vùng đất giàu có và đông đúc, cùng nhau đi tới đây, Cửu Ngôn cùng Hoa Hương cũng bị tình hình phú quý phong tình bên trong thành làm cho mê say, nhất là Hoa Hương, nhìn về phía một cửa hàng nhỏ bán đồ bên đường, ánh mắt đều nhanh phát sáng rực lên, đáng tiếc là không có lệnh nàng cũng không dám tùy tiện xuống xe.

Xe ngựa đi đến một phủ đệ khí thế thì dừng lại, Tây Môn Lãm Nhiên xuống xe, ngửa đầu nhìn lên bảng vàng “Tây Môn”, qua một lúc lâu, hẳn mới rũ mắt xuống, lạnh nhạt tiêu sái đi vào.

“Cung chủ... Cung chủ đại giá quang lâm, thuộc hạ không đón từ xa, thật sự là đáng chết.” Đại môn không có thị vệ, nhưng cửa vừa mở ra, thân ảnh Tây Môn Lãm Nhiên vừa mới xuất hiện, liền có trăm người đang chờ chực trong viện đồng loạt quỳ xuống.

Đối mặt với tình cảnh như thế, trên mặt Tây Môn Lãm Nhiên vẫn không chút biến hóa, chẳng qua phát tay một cái cho tất cả mọi người lui xuống dưới, tiếp theo hẳn để cho Hoa Hương cùng với Cửu Ngôn ở bên ngoài tự do vui chơi, mình cùng với người vừa nãy nghênh đón đi vào thư phòng.

Người kia cả Hoa Hương lẫn Cửu Ngôn đều biết. Gã là một hộ pháp của Lãm Nhiên Ma Cung ở một phân đường trong thành Kim Lăng, tên là Tây Môn Hạ. Nghe nói đây là một người làm việc hết sức khôn khéo, không nghĩ tới lại đến đây làm quản gia.

“Cửu Ngôn. Người nói tại sao chủ tử của chúng ta lại tỏ ra thần thần bí bí như thế nhỉ? Thật là kỳ quái, chuyện này thực sự là có điều gì đó uẩn khúc, khiến người khác vô cùng nghi ngờ. Không thể nào là con người có tính tình băng lãnh như thế kia được.” Đợi ở ngoài đại sảnh, Hoa Hương thật sự cảm thấy nhàm chán, những hạ nhân ở nơi này đều là người mà nàng không quen, thế nên không thể làm gì khác hơn là cho Cửu Ngôn một đá, để hẳn chú ý tới lời nói của mình.

“Chuyện của cung chủ, là chuyện chúng ta có thể tự tiện đánh giá sao? Ta cảm thấy lần này không đơn giản một chút nào hết, đừng suốt ngày cứ lú lú như con chim sẻ thế nữa.”

Cửu Ngôn khẽ nhún mày, Hoa Hương kia tất cả đều tốt, chỉ là quá hoạt bát thôi, ở trước mặt cung chủ còn có thể an phận một chút mà ít lời, thế nhưng một khi tách khỏi cung chủ, thanh âm có thể chọc tới trời xanh, làm nó thủng một lỗ to, thật làm cho người khác đau đầu.

Hoa Hương bĩu môi. Hiển nhiên là xem thường lời nói của Cửu Ngôn, thấy thị vệ mặt lạnh liền không thể nào bày ra vẻ mặt ứng hộ được, nàng chỉ nhún nhún vai, một mình đi ra ngoài, kết giao tình cảm với những người khác trong phủ.

Không hổ là lâm viên (vườn trồng cây cảnh) của Giang Nam, bên cạnh con sông có một cái cầu nhỏ, bên cạnh cầu có một chòi nghỉ mát, một phủ đệ xây dựng ở nơi này có vẻ đẹp vô cùng tình thơ ý họa. Hoa

Hương vừa đi vừa ngắm cảnh, dần dần quên thời gian, đợi đến khi nàng khôi phục tinh thần, đã là xế chiều. Nhìn sang xung quanh, không có thân ảnh của bất kỳ một người nào, đây là chỗ nào... của hậu viện đây. Chết rồi! Nàng là một người mù đường, làm thế nào có thể tìm được đường về đây. Chết chết rồi. Đi lòng vòng mấy lần thế nhưng vẫn chỉ ở nguyên một chỗ.

“Cung chủ a~, ngài có phải hay không đem tòa nhà này tu thành một mê cung không? Ta đã đi ra ngoài chưa vậy? Ô ô ô... Chết đói, chết đói rồi. Liệu ta có chết đói ở chỗ này hay không?” Hoa Hương vừa đi loạn xung quanh, vừa không ngừng oán trách.

“Lạc đường sao?” Phía sau bỗng truyền tới một thanh âm ôn nhuận, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử đang gánh một thùng nước, hướng phía nàng đi đến.

Hoa Hương tự nhiên cảm thấy tim đập nhanh, bởi vì nam tử trước mặt này thật sự là xinh đẹp tuyệt trần, ngũ quan tinh xảo, văn nhã, tóc dài xõa xuống trước ngực, đen nhánh như mực, tuy chỉ mặc bố y, trên người thế nhưng lại lộ ra khí chất đặc biệt, phú quý, đợi khi đến gần, một mùi thơm nhàn nhạt, không phải là mùi thơm từ túi thơm hay là hương hoa cỏ, cẩn thận ngửi một chút, nga~, nghĩ tới, là hương thơm của một quyển sách mới.

Cuối cùng Hoa Hương cũng lấy lại được bình tĩnh, mới nhớ ra mình là một cô nương, phải giữ đạo lý, tỏ ra chút thẹn thùng, cho nên rất cố gắng rất cố gắng đem nước miếng nuốt xuống, nếu không thì nàng đã ngay trước mặt mỹ nam tử mà chảy nước miếng. Mặt mũi thực sự là sẽ bị vứt đi.

“Vâng... Ta.. Ta không tìm được đường trở về tiền viện.” Cà răm nói được một câu. Không tốt, mặt cũng bắt đầu nóng lên, bắt quá ánh mắt lại không thể chuyển đi chỗ khác được, như bị thu hút bởi khí chất cùng vẻ xinh đẹp của nam tử. Liếc nhìn như muốn tìm kiếm cái gì, hồngбет, ánh mắt của mình có phải là quá rõ ràng rồi không? Sẽ không khiến y bị hù dọa chứ.

Hoa Hương đang ở chỗ này suy nghĩ miên man, lại thấy nam tử kia khẽ mỉm cười, cúi đầu một lần nữa nhắc lên thùng nước, nói: “Cô nương, đi theo ta. Hậu viện này đường nhỏ, nhiều người đi cùng một lúc sẽ không tiện, thế nên chia ra đi là được rồi.”

Hoa Hương nhìn thùng nước kia một chút, kinh ngạc nói: “Di? Làm sao chỉ có nửa thùng nước vậy?” Nói ra xong liền cảm thấy hối hận, nhìn nam tử này bộ dạng gầy yếu, văn nhược, cũng biết ngay y là thư sinh, loại việc nặng như thế này làm sao có thể làm được chứ? Đã biết còn hỏi, không phải là khiến người ta khó xử sao? Không được! Không thể để cho một mỹ nam như thế này làm việc nặng được. Quả thực chính là phí của giờ. Quay trở về, nàng phải cùng tổng quản thương lượng một chút mới được.

“Trăm việc không dùng được đúng là chỉ có thư sinh. Ta khí lực yếu, một thùng nước không thể mang đi được.” Ngoài ý muốn, nam tử kia lại thẳng thắn nói ra đáp án, hơn nữa vẻ mặt của y hết sức thản nhiên, bên khóe miệng vẫn mang theo nụ cười khe khẽ, làm người ta có cảm giác như chìm trong gió xuân.

Mặt Hoa Hương lại đỏ lên. Nghĩ thầm, cái gì gọi là phong kinh văn đạm không quan tâm chuyện thắng thua, hôm nay ta coi như được lĩnh ngộ. Ai nha nha, cẩn thận giấu lại, năm nay ta cũng được 18 tuổi rồi? Nên lập gia đình rồi. Không biết còn có thể ở bên cạnh hầu hạ cung chủ bao lâu nữa đây, có thể hay không cầu xin hán chỉ hôn cho ta, hắc hắc hắc, đối tượng nhất định.. . không được. Nước miếng không được chảy ra.

Nam tử không hề phát hiện ý đồ Hoa Hương đối với mình, dẫn nàng đến vườn hoa ở hậu viện, liền chỉ vào một con đường nhỏ ở xa xa, nói: “Nàng đi dọc theo con đường này về phía trước, sẽ tới được tiền viện, nơi đó ta không thể tự ý đi vào. Cho nên cô nương liền tự mình đi thôi.” Y nói xong, cũng không đợi Hoa Hương phản ứng, liền xách theo nửa thùng nước đi trở về.

“Thật là buồn cười, người như vậy không thể vào tiền viện vậy còn ai xứng đáng được vào nơi đó đây?” Hoa Hương lâm bẫm bất bình thay cho nam tử không biết tên này. Rất nhanh đã trở về được tiền viện, nàng quyết định muốn tìm tổng quản hỏi chút chuyện về y. Ngô~. Một cô nương hỏi như thế là không tốt, nghĩ nghĩ, để cho Cửu Ngôn đi hỏi là tốt nhất.

Tổng quản một mực ở trong thư phòng cùng với Tây Môn Lãm Nhiên không đi ra ngoài. Thời gian còn lại của buổi chiều, Hoa Hương vẫn đắm chìm trong mơ màng về tương lai tốt đẹp với người kia, tùy tiện bắt

lấy một gã sai vặt đang chuẩn bị đi dâng trà, còn chưa kịp miêu tả chi tiết bộ dạng của nam tử kia, gã ta đã biết là người nào rồi.

Gã sai vặt cười nói: “Cô nương hỏi chính là Khê Nguyệt sao? Kia đích xác là một nhân vật nghìn năm khó tìm đó. Nghe nói, y trước kia chính là chủ nhân của tòa nhà này, sau phụ mẫu lần lượt qua đời, làm ăn thất bại, cảnh nhà sa sút, y vì trả nợ, liền đem bán mình làm nô bộc ở đây. Chúng ta thực thích y. Y có học vấn, người lại tốt bụng, chưa từng có phát cáu, cùng y một chỗ cảm giác thực sự là thoải mái. Nhưng tổng quan lại nói y là một người không tốt, không để cho chúng ta cùng một chỗ với y, cho nên cô nương cũng phải cẩn thận đó.”

Gã sai vặt vừa nói xong, Hoa Hương bĩu môi, hướng về bóng lưng của gã khinh thường: “Cái gì không may mắn chứ. Tổng quản nhà các người ăn nói linh tinh, làm sao người lại có thể tin gã chứ. Người này rõ ràng là mệnh đại phú đại quý, mặc dù vận mệnh bắt phải gặp đại kiếp, nhưng cũng là đại nạn không sao, vẫn còn sống, chờ một tai kiếp này đi qua, chính là đường quan mở rộng, hắc hắc, đến lúc đó, mệnh đẹp của ta sẽ trở thành sự thật rồi...”

“Nước miếng của người muốn chảy ra rồi kìa.” Phía sau chợt vang lên thanh âm lạnh lùng quen thuộc, cắt đứt mộng tưởng của Hoa Hương, quay đầu lại, vẻ mặt Cửu Ngôn đại ra nhìn nàng, Hoa Hương giận đến nổi không kiềm chế được đi lên trước tát hấn một cái, oán hận nói: “Chẳng nhẽ người nói phải thì mọi chuyện nhất định sẽ xảy ra sao? Lại phá hư mệnh đẹp của ta, cẩn thận không ta đem thuốc xổ hạ vào cơm của người đó.”

Nữ nhân quả thật không thể nào nói lý lẽ được, mình hảo tâm nhắc nhở nàng, thế nhưng đổi lại nhận được kết quả như thế này đây. Cửu Ngôn hừ một tiếng, xoay người trở về phòng.

Hoa Hương cũng đi theo hướng của hấn, vào phòng, vừa đi còn vừa lẩm bẩm: “Nga~, thì ra y gọi là Khê Nguyệt, kỳ quái, tại sao có người họ Khê nhỉ? Cho tới bây giờ còn chưa có nghe thấy cái họ này bao giờ! Ai nha. Không biết lúc nào mới có thể gặp lại y lần nữa nhỉ...?”

Nàng cứ lâu bầu mải không thôi, Cửu Ngôn ở bên cạnh nghe thấy chỉ còn nước trợn mắt há mồm, nghĩ thầm nữ nhân này thực hết thuốc chữa rồi, thật kỳ quái, cung chủ đường đường là một nam tử hán anh tuấn, mạnh mẽ, sao không thấy nàng ta mê mẩn như vừa rồi chứ, khó trách mọi người nói nữ nhân thích tiểu bạch kiêu (gương mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo), lời này một chút cũng không có sai.

Bất quá làm cho Hoa Hương cùng Cửu Ngôn không ngờ tới là, rất nhanh, bọn họ có thể một lần nữa gặp được cái người gọi là Khê Nguyệt kia.

Đó là vào bữa ăn tối, Tây Môn Lãm Nhiên rốt cục cũng ra khỏi thư phòng, trong phòng bếp đã sớm đem thức ăn lên sắp xếp xong xuôi, nghe Hoa Hương nói đã đến giờ ăn cơm thì mang hết tất cả những món sơn hào hải vị khiến người khác chảy nước dãi lên.

Tây Môn Lãm Nhiên đối ẩm thực rất thưởng thức, cho nên những thức ăn này không có món nào không phải do đầu bếp nổi tiếng chế biến cả, màu sắc cùng hương vị đều tuyệt vời. Còn chưa có động đũa, mùi thơm kia đã bay xung quanh, nức mũi người khác, khiến mọi người không ngừng muốn động đũa.

Dựa theo dẫn dò của Hoa Hương, phòng bếp làm toàn những món mà Tây Môn Lãm Nhiên thích ăn, chỉ bất quá vẫn giống như những ngày bình thường, hấn đem hành trong súp vớt ra để trên bàn, đây là thói quen từ rất lâu rồi. Trong súp tất nhiên là phải có hành, thế nhưng nếu có hấn sẽ không ăn lấy một miếng.

Hoa Hương cùng Cửu Ngôn đứng yên lặng một bên nhìn Tây Môn Lãm Nhiên ăn cơm, cảm thấy cung chủ so với ngày thường có gì đó không giống. Bất quá thử nghĩ một chút, liền thấy hấn không phải luôn là vẻ mặt như thế này hay sao, hàn băng vạn năm đều không thay đổi, vậy bất an trong lòng mình rốt cuộc là vì sao?

Đang chìm trong suy nghĩ miên man, chợt nghe Biên quản gia bên cạnh hạ giọng bẩm báo: “Cung chủ, Khê Nguyệt đã tới.”

Cửu Ngôn cùng Hoa Hương liền thấy, Tây Môn Lãm Nghiêm vốn vừa mới nhẹ nhàng gấp một miếng cá, mặc dù rất nhanh, hấn liền đem miếng cá đưa vào trong miệng, nhưng là trước đó, đôi tay có chút run nhẹ, dễ dàng tiết lộ tâm tư của hấn.

Hai người trong khoảnh khắc đó liền hoài nghi có phải là mình nhìn nhầm rồi không, cho nên quay sang nhìn nhau, trong mắt tràn đầy khiếp sợ, mới tin tưởng cái run nhẹ kia là thực sự tồn tại. Ánh mắt hai người ngay sau đó liền hướng ngoài cửa nhìn lại, không biết cái người tên Khê Nguyệt rốt cục là ai, lại có thể khiến cho cung chủ có phản ứng, phải biết rằng, cho dù ở trước mặt tổng cung chủ, Tây Môn Lãm Nhiên ngay cả lông mày cũng không có động một chút.

Một người từ bên ngoài đi vào, trong tay bưng theo một chén to canh, có lẽ sợ nước canh bên trong trào ra, vì vậy ánh mắt của y có chút hơi khấn trương.

Bạch y tóc đen, mũi cao, môi mỏng, đôi mắt sáng như nước, lông mi dài. Mặc dù trên người chỉ mặc quần áo là vải thô, nhưng một bước đi kia, lại toát lên bao nhiêu phong nhã.

Hoa Hương nhìn nhìn, trong đôi mắt không giấu được tim hồng, vì vậy căn bản là cũng không có chú ý tới ánh mắt cung chủ nhà mình cũng đồng dạng nhìn chằm chằm vào người Khê Nguyệt.

Cuối cùng đến bên bàn, một đôi tay thon dài, mềm mại như bạch ngọc đem chén canh kia mức ra, đặt trên bàn, nắm đầu ngón tay vì nóng mà hơi hơi đỏ, thế nhưng trên mặt y không có chút gì thống khổ cả, vẫn là vẻ mặt tự nhiên lạnh nhạt lúc trước.

“Người cầm hay sao? Nói một câu cũng không có nói.” Tổng quản tàn bạo gầm nhẹ lên khiến cho Hoa Hương đang chìm trong mê trai tỉnh táo lại, không giải thích được nhìn gã, nghĩ thầm có thể người ta không thích nói chuyện, tổng quản người quản cái gì? Cung chủ cũng có thích nói chuyện đâu, sao người không đi so mấy cái ấy đi?

Vừa muốn đem bát bình này nói ra, đã nghe Khê Nguyệt đối diện nhẹ giọng nói: “Vâng, ta không hiểu quy củ, đây là canh nấm hương, mộc nhĩ chưng hai canh giờ cùng với gà, ngài dùng thử.”

Vừa dứt lời, Hoa Hương liền rung mình một cái, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác khác thường. Có lẽ nào bởi vì đối phương trước đây là công tử thế gia không? Cảm giác lời nói thấp kém này không nên từ miệng y nói ra.

“Người nói những lời này, một chút cũng không giống một hạ nhân.” Ngoài ý muốn, Tây Môn Lãm Nhiên ngừng đưa, ánh mắt sáng quắc lên chăm chú từ tô cháo đến người Khê Nguyệt, mặc dù trên mặt vẫn không lộ ra chút cảm xúc gì, nhưng ánh mắt kia đã có nhiệt độ. Chỉ bất quá, Hoa Hương cùng Cửu Ngôn lại đứng sau hẳn nên không có nhìn thấy, nếu không chắc chắn hai người đã ngã nhào xuống đất rồi. Dù vậy, bọn họ nghe cung chủ nói như thế với một hạ nhân, cũng đã há to miệng ngạc nhiên rồi.

Tô Khê Nguyệt khẽ cười, đôi mắt xéch xinh đẹp khẽ nâng lên, nhìn Tây Môn Lãm Nhiên một cái, sau đó y khẽ nhún mày, hàm răng nhẹ cắn môi dưới, hiển nhiên là đang nghi ngờ, y giống như đã từng gặp Tây Môn Lãm Nhiên rồi, thật giống như đã quên ánh mắt lúc này của mình hoàn toàn không giống ánh mắt mà một hạ nhân nên có.

Nhưng Tây Môn Lãm Nhiên cũng không tính toán sự can rở của y, nhìn chằm chằm vào con người ôn nhu trước mặt, hần lạnh lùng cười một tiếng, chậm chậm mở miệng: “Từ nhỏ, ta liền bội phục trí nhớ của người, bất kể là ai, dạng gì, hoàn cảnh nào, chỉ cần đã gặp qua là không thể quên được. Thế nhưng lại không nhớ đến ta. Mười mấy năm trôi qua thế nhưng người vẫn giữ cái kiểu đấy, hay là nói thật ra là sự thay đổi của ta quá lớn sao?”

“Người là... Giang Phong.” Khuôn mặt bình tĩnh của Tô Khê Nguyệt rốt cục cũng biến mất, y vội vội vàng vàng tiến lên phía trước đưa tay ra định dò xét, nếu như mới vừa rồi ánh mắt của y chẳng qua chỉ là yên lặng đánh giá, thì hiện tại ánh mắt của y nóng rực, nhìn chằm chằm vào mặt Tây Môn Lãm Nhiên, đôi tay đang đặt ở dưới bàn nên không ai phát hiện chúng đang run rẩy.

“Giang Phong?” Tây Môn Lãm Nhiên thở dài, thong thả nói: “Thật lâu rồi không có ai gọi ta bằng cái tên này. Đúng vậy. Giang Phong, đứa trẻ tên là Giang Phong đã sớm chết rồi.”

Hần vẫn giống như trước kia, chăm chú nhìn vào mặt Tô Khê Nguyệt: “Khi hắn bị ca ca kính yêu nhất dùng quỷ kế đuổi ra khỏi nhà, đồng thời lúc đó, hắn cũng đã chết, hiện tại ta đây, tên gọi là Tây Môn Lãm Nhiên, cùng với Tô gia không hề có bất cứ quan hệ gì nữa.”

Thân thể Tô Khê Nguyệt khẽ run lên, nhưng y rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, y rút người về, nhàn nhạt nhìn Tây Môn Lãm Nhiên, nhẹ giọng nói:” Nói như vậy, là người thật sao? Ba năm trước đây, Tô gia gặp đại nạn, cũng là do người làm đúng không?”

“ Không sai, là ta làm. Chỉ tiếc, Tô gia chỉ còn lại một mình ngươi. Ta vốn cho là, sẽ có người bị buộc phải treo cổ tự sát chứ. Thật là, thật là đáng tiếc. Ta cảm thấy Tô phu nhân luôn luôn vênh mặt hất hàm sai khiến, cao cao tại thượng, sẽ giống như không thể nhìn được phải sống khuất nhục, cầu khẩn người khác sống tạm qua ngày chứ.” Thanh âm Tây Môn Lãm Nhiên vẫn cứ lạnh lùng như cũ, nhưng ánh mắt lại rời khỏi người Tô Khê Nguyệt, hất một lần nữa cằm đưa lên, nhẹ giọng trách cứ:” Hạ nhân nơi này đều không hiểu quy củ như thế này sao? Dám cùng chủ tử hô to gọi nhỏ.”

Bình tĩnh mà suy nghĩ thì đây chính là những lời nói này có thể tạo thành tội vu hãm phỉ báng, Tô Khê Nguyệt mới vừa rồi mặc dù hết sức kích động, nhưng thanh âm của y cũng không phải quá lớn. Nhưng vì cố ý gán tội cho người khác, ai bảo Tây Môn Lãm Nhiên bây giờ là chủ tử, mà Tô Khê Nguyệt lại chỉ là một hạ nhân, cho nên khi chủ tử làm khó dễ hạ nhân, những người khác trừ việc tiếp tay cho giặc còn có thể làm gì khác được sao.

Quản giả lập tức lớn lối khiển trách Tô Khê Nguyệt một trận, sau đó chỉ một ngón tay:” Đi, còn không đến hầu hạ cung chủ đi, ngay cả điều này cũng không có, ngươi cho mình vẫn là công tử thế gia trong quá khứ hay sao?” Gã nói xong, liền cảm thấy mình có chút không ổn, phía sau còn có Tây Môn Lãm Nhiên và Hoa Hương cùng Cửu Ngôn, khi nói ra những lời này, gã cũng là không nhẫn tâm, nét mặt già nua có chút lo lắng, nhưng chủ tử nói rõ ràng là phải hành hạ Tô Khê Nguyệt, gã lại không có biện pháp gì.

Bất kể Tô Khê Nguyệt sẽ không đem việc bị trách cứ này để trong lòng, y thở dài một cái, đến đứng bên cạnh Tây Môn Lãm Nhiên, nếu như bây giờ hắn có ngẩng đầu lên nhất định sẽ phát hiện trong đôi mắt ôn nhu của y ngoài tầng tầng hơi nước chính là ôn nhu vô hạn.

Tâm phiền ý loạn, thật sự là tâm phiền ý loạn, mười năm rồi, chờ đúng một ngày hôm nay, vì giờ khắc này, từ năm năm trước hắn liền chuẩn bị kỹ càng, trăm phương ngàn kế từng bước nuốt chửng Tô gia, —— phú thương lớn nhất trong thành Kim lăng xưa nay. Mà hết thảy này chỉ là để cho tiểu nhân bề ngoài ôn nhu nội tâm ác độc này đứng bên cạnh mình, ném thử hoàn cảnh ăn nhờ ở đậu, chịu đủ cuộc sống khuất nhục của nô bộc.

Nhưng là ... khi làm được hết thảy những điều này, tại sao trong lòng lại không có chút nào vui mừng như đã nghĩ? Lại có một loại cảm xúc không rõ ràng chiếm cứ nội tâm.

Bao lâu rồi không có phiền não như thế này rồi, hình như là từ sau khi đi theo nghĩa phụ luyện thanh tâm công, trừ cừu hận này hắn cũng không có thất tình lục dục nữa. Nhưng tại sao, tại sao giờ phút này, lại tâm phiền ý loạn như vậy chứ? Thanh tâm công chẳng qua chỉ dùng để bình tâm tĩnh khí, vốn sẽ không có làm mất đi niềm vui sướng đơn giản nhất của một con người? Rõ ràng những ngày trong quá khứ kia, chỉ nghĩ đến tình cảnh ngày hôm nay, trong lòng cũng sẽ sinh ra vui mừng vô cùng.

Chiếc đĩa lựa hành đi, theo thói quen ném xuống bàn, sau một khắc, một đôi tay trắng trẻo ngăn lại đôi đĩa kia, tiếp theo trên đầu vang lên thanh âm ôn nhu lại mang theo nụ cười:” Cũng không còn là tiểu hài tử nữa, sao vẫn giống như trước, kén ăn vậy chứ. Hành rất tốt cho sức khỏe, lại một chút cũng không khó ăn.”

Bàn tay của Tây Môn Lãm Nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn đôi tay như ngọc đang ngăn lại đôi đĩa kia, trước mắt lại hiện lên một bức tranh: một hài tử quần áo lam lũ, cùng với một thiếu niên cầm y lộng lẫy, cùng nhau ở trong phòng chưa cửi, hài tử một ngụm cắn lấy chiếc bánh bao nóng hổi, lại một ngụm uống bát canh thịt, thấy hành, liền phun ra.

Nhưng chỉ một khắc sau, hành liền bị thiếu niên nuốt lên, đưa trở lại miệng hài tử, bên tai vẫn vang lên thanh âm ôn nhu:” Tiểu hài tử không nên kén ăn, ta nghe Vương đại phu nói, hành này rất tốt cho sức khỏe, so với thịt còn tốt hơn.” Chốc lát, hình ảnh này cùng với bóng dáng thiếu niên nhào bột mỳ lúc đó hợp hai làm một, hai thanh âm cách xa nhau như thế, cũng một lần nữa trùng một chỗ.

Khi Tây Môn Lãm Nhiên lấy lại tinh thần, đồng hành đã bị hắn ăn gần hết vào bụng.

Phía sau “rầm rầm” hai tiếng, là Cửu Ngôn cùng Hoa Hương không hên mà cùng té lăn xuống đất. Hai người vốn chịu kích thích không nhỏ, đến giờ phút này, kích thích đó rút cục đã đạt đến cực hạn, mặc dù nói Cửu Ngôn ngày thường cũng có phong thái của chủ nhân, lúc này không thể giữ được nữa, thân thể trơn ngã xuống đất.

Thanh âm này khiến Tây Môn Lãm Nhiên tỉnh táo lại, hấn tức giận nhìn chăm chăm tay mình, lại tàn bạo nhìn Tô Khê Nguyệt, từ trong khe răng từng chữ từng chữ rạn ra ngoài: “Mười lăm năm rồi, ngươi vẫn giả nhân giả nghĩa như vậy.”

Đối với việc hấn nghiêng răng nghiêng lợi châm biếm, Tô Khê Nguyệt không chút phật lòng, khẽ cười một cái: “Đúng vậy sao? Người ta nói giang sơn dễ đổi, ta không đổi được thể người cảm thấy mình có thể đổi được sao? Mười lăm năm rồi, năm nay cũng đã gần 20 tuổi rồi, vẫn là nghe lời như vậy, còn nhớ rõ không? Người khi còn bé, cũng chỉ ở trước mặt ta mới tỏ ra biết điều một chút.”

“Loảng xoảng” một tiếng, cả cái bàn đầy mỹ vị bỗng nhiên bị Tây Môn Lãm Nhiên gạt đổ, hấn rống to: “Ngươi cho rằng mình là ai? Hiện tại ngươi không còn là ca ca của ta nữa, cũng không phải là nhi tử của nhị phu nhân, giờ ngươi ở trước mặt ta chỉ còn là một hạ nhân, hạ nhân dè tiện nhất, hiểu chưa? Ngươi không có tư cách cùng ta nói chuyện, nhận ra thân phận của mình, ngươi bây giờ không còn là Tô công tử nữa, chẳng qua chỉ là Tô Khê Nguyệt mà thôi, là hạ nhân trong phủ của ta, hạ nhân...”

Lời nói đầy nghiêng nói đi nói lại nhiều lần, có một chút không rõ ràng, bởi vậy có thể tưởng tượng Tây Môn Lãm Nhiên tức giận như thế nào...

1

2. Chương 2

Editor: Jung Tiểu Kú

Cửu Ngôn cùng Hoa Hương đã sợ ngây người, lại càng sợ hơn, không nghĩ tới cung chủ chưa bao giờ có một tia dao động trên cái diện cụ da người kia, thế nhưng cứ như vậy bị Tô Khê Nguyệt dễ dàng tróc xuống. Bọn họ không rõ y rốt cục là người như thế nào, cung chủ vì sao cứ luôn muốn nhắm vào y, xem ra quá khứ của hai người có rất nhiều ân oán, từ trong cuộc nói chuyện này có thể biết được chút ít, nhưng cụ thể như thế nào thì không rõ ràng được.

Ngoài ý muốn, đối mặt với cơn thịnh nộ của Tây Môn Lãm Nhiên, ngay cả Cửu Ngôn, Hoa Hương cùng với tổng quản không tránh khỏi có chút run lên căm cập, thì Tô Khê Nguyệt lại vẫn như trước không có chút lo sợ nào cả. Y chẳng qua chỉ dùng ánh mắt tiếc nuối nhìn thức ăn bị rơi xuống đất, lẩm bẩm nói: “Ai, tính tình vẫn tàn bạo giống như khi còn bé, ta còn tưởng rằng có thể trầm ổn hơn một chút, chắc chắn, thật đáng tiếc, học hành, lãng phí đầu hết rồi, điều này là không hay đâu.”

Cửu Ngôn cùng Hoa Hương không hên mà rên lên một tiếng, đồng thời lấy tay che đi ánh mắt của mình, nghĩ thầm Tô Khê Nguyệt này thực sự là không có đầu óc sao? Không nhìn thấy cung chủ đã sắp giống như chuẩn bị ăn thịt người rồi sao? Y còn dám nói những lời như thế này, muốn chết rồi. Hơn nữa, loại từ tào bạo như thế kia có thể dùng trên người cung chủ được hay sao chứ? Cần trầm ổn một chút, trong thiên hạ này còn có người nào trầm ổn hơn cung chủ hay sao? Lão Thiên gia ơi, loạn rồi, loạn rồi, đây rút cục là xảy ra chuyện gì đây.

“Ta nói rồi, ngươi không có tư cách nói những lời như thế.” Tây Môn Lãm Nhiên lặn nữa rống lên, hấn biết mình hiện tại có chút không bình thường, hấn hấn phải là nên lạnh lùng ngồi đó, không cần cùng với tiểu nhân này nói nhảm mà trực tiếp sai tổng quản ném y ra ngoài, đánh 20 trượng, hoặc là để y phải chịu sự mệt mỏi, nặng nhọc, sỉ nhục nhất, mà không phải ở nơi này cùng tên ngu ngốc này giận nhảm nhí, nhưng là hấn không có không chế được mình, định lực hoàn mỹ của mình khi gặp người này, trong nháy mắt liền tan hết rồi.

“Ta không có cùng lão gia nói chuyện, ta chỉ nói lảm bảm một mình mà thôi.” Tô Khê Nguyệt làm như thật, gật gật đầu, câu nói đầu tiên thiếu chút nữa khiến cho Tây Môn Lãm Nhiên học máu, hết lần này đến

lần khác trên mặt của y là vẻ chân thành, chỉ bất quá, khi nhìn về phía hắc giữa lông mày y mơ hồ mang theo một nụ cười.

“Cút, cút xuống cho ta.” Không được, không thể tiếp tục như vậy, xem ra mình đã đánh giá thấp lực ảnh hưởng của người này đối với mình, ở trước mặt y mình rất dễ dàng bị xúc động, nhất định phải tỉnh táo lại, từ từ tìm cách hành hạ y sau. Dù sao... Muốn cùng tính nợ mới nợ cũ một lượt, quyết không thể bỏ qua cho cái loại ngụy quân tử, tiểu nhân ác độc này được.

“Được, ta đi, Gia, ngài đừng nóng giận, quát lớn hại thân.” Rõ ràng vẫn là vẻ mặt quý công tử lạnh nhạt, nhưng Hoa Hương đã cảm thấy nam tử hoàn mỹ này giống như trong nháy mắt lộ ra hai cái sừng và một cái đuôi thật xấu xa. Nàng không khỏi toát mồ hôi, đối phương là muốn sống chết với cung chủ sao? Dưới tình huống như vậy mà dùng kính xưng “Gia”, thật không phải bình thường mà là quá kỳ quặc.

“Cút...” găm thét giống như cuồng phong mới đi qua, hai tay Tây Môn Lãm Nhiên run rẩy, thật muốn nhào tới bóp chết tên khốn kiếp mang theo nụ cười rời đi kia, bất quá hoàn hảo lý trí hắc còn tồn tại, không có hành động lỗ mãng, nếu quá kích động, chẳng phải là quá tiện nghi tên khốn kia sao?

“Gia... Ta... Ta đi ra trước xem một chút.” Hoa Hương cũng không biết mình nghĩ cái gì, nếu là bình thường lẽ ra hiện tại nàng hẳn là đợi ở bên cạnh cung chủ, cho dù không có chuyện gì xảy ra, cũng phải cẩn thận hầu hạ, nhưng là, nàng đã nghĩ muốn đuổi theo nam nhân kia, bất kể như thế nào, có vẻ như từ miệng của đối phương sẽ tìm ra được chân tướng sự việc dễ dàng hơn một chút.

Cửu Ngôn lần đầu tiên có cùng mục đích với Hoa Hương, cho nàng một ánh mắt khích lệ, ý tứ rất rõ ràng: mạnh dạn đi đi, Gia ở nơi này có ta rồi.

Tây Môn Lãm Nhiên hít sâu mấy lần, hai mắt âm lãnh mắt nhìn hướng đại môn, bất quá bóng dáng người kia đã sớm biến mất, hắc chỉ kịp thấy Hoa Hương dùng tốc độ nhanh như chạy trốn vọt ra ngoài.

Hướng bọn hạ nhân lên tiếng hỏi Tô Khê Nguyệt mới vừa mới đi theo hướng nào, Hoa Hương ngượng ngùng dùng khinh công, thời gian chưa đến một cái nháy mắt đã nhìn thấy thân ảnh bạch y phía trước. Lúc này bọn họ đã rời xa đại sảnh đi tới phía sau hoa viên, dưới ánh trăng, Hoa Hương bí mật di động, bóng cây lác lác, cả vườn phá lệ yên tĩnh thần bí.

“Xoẹt” một tiếng, Tô Khê Nguyệt một mực phía trước đi nhanh bỗng nhiên dừng bước lại, sau đó y quỳ xuống, đem Hoa Hương dọa một trận, nghĩ thầm: nga~, thì ra là y cũng biết sợ, thế nhưng lúc này mới biết là phải sợ, chắc chắn, lá gan cũng quá nhỏ, như thế mà đã quỳ xuống rồi sao? Lẽ ra người phải quỳ lạy trước mặt cung chủ chứ, quỳ ở chỗ này có ích lợi gì, cung chủ lại không nhìn thấy.

“Bồ Tát phù hộ, trời xanh phù hộ, Tô Khê Nguyệt ở chỗ này tạ ơn ông trời, tạ ơn chư thần Phật, Giang Phong sống, hắc còn sống, hắc sống hảo hảo... Cảm ơn Bồ Tát phù hộ, cảm ơn thần Phật phù hộ hắc...” Thanh âm kích động truyền đến, không cao, nhưng giọng nói run rẩy cùng lặp đi lặp lại kia có chút không có mạch lạc, đối phương hiện tại đích xác là kích động không kiềm chế được.

Kỳ quái, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Núp trong bóng tối, ánh mắt Hoa Hương nhìn thẳng, nghĩ thầm cung chủ không phải hận y đến muốn lột da sao, nghe ý tứ trong đoạn đối thoại kia giống như ban đầu cung chủ bị y dùng quỷ kế đuổi ra khỏi nhà. Nhưng y hôm nay lại ở chỗ này quỳ lạy thần Phật, uhm, cung chủ gọi y là ngụy quân tử, chẳng lẽ thật sự là thế này phải không? Y bởi vì biết có người đi theo sau mình, cho nên cố ý làm bộ dáng này cho ta xem?

Nghĩ đến đây, trái tim thiếu nữ của Hoa Hương vỡ vụn từng mảnh, nàng mắt thấy Tô Khê Nguyệt quỳ hồi lâu trên mặt đất, cuối cùng mới đứng lên hướng hậu viện đi tới, bởi vì là đưa lưng về phía nàng, cho nên nhìn không thấy biểu cảm, nhưng Hoa Hương rất bội phục y, kích động thế này nhưng cước bộ vẫn trầm ổn như trước.

Khi về đến đại sảnh, bữa tiệc đã được dọn sạch, nàng đi tới phòng ngủ, chỉ thấy cung chủ vừa khôi phục bộ dáng băng sơn như trước, ngồi ở trên ghế tre điều tức. Hoa Hương le lưỡi, nghĩ thầm cung chủ người thật dũng cảm, lúc này luyện công cũng không sợ tẩu hỏa nhập ma.

“Y làm cái gì?” Đang lúc Hoa Hương muốn lặng lẽ đến bên giường trải đệm chăn, Tây Môn Lãm Nhiên ngồi ở trên ghế lại đột nhiên mở miệng. Hoa Hương quay người lại, chỉ thấy cung chủ mặt không chút biến

đổi nhìn mình, nhưng là trong đôi mắt kia, lóe ra một loại quang mang không rõ ý nghĩa. D_A

“Nga, không có... Không có gì, chỉ là tại... Ở trong vườn hoa quỳ xuống, nói cảm tạ trời xanh để cho ngài còn sống.” Hoa Hương hơi chút do dự một chút, quyết định vẫn là nói thẳng ra, sau đó nàng cẩn thận nhìn hướng Tây Môn Lãm Nhiên: “Cung chủ, mặc dù nô tỳ không biết các người năm đó xảy ra chuyện gì, nhưng là Tô Khê Nguyệt kia, thoát nhìn không hề giống loại người cực kỳ ác độc, có phải hay không là... Là có cái gì hiểu lầm ở đây không?”

“Ý của người là nói, Tô Khê Nguyệt không giống người xấu, ta thì giống hơn, có đúng hay không?” Tây Môn Lãm Nhiên tức giận hừ một tiếng, khiến trái tim nhỏ của Hoa Hương run nhẹ, vội vàng phẩy tay giải thích, liên tục xin tha lỗi, lúc này mới nhìn thấy cung chủ nhà mình nhẹ nhàng vung tay lên, trên mặt lộ ra vẻ mặt không nhìn được, nàng quyết định ngậm miệng, nghĩ thầm thật là kỳ tích, kể từ sau khi gặp người tên Tô Khê Nguyệt, vẻ mặt của cung chủ càng ngày càng nhiều ra, càng lúc càng giống người sống.

“Hơn mười năm rồi, vẫn là giả nhân giả nghĩa như vậy, người cho rằng y thật tâm cảm kích trời xanh? Không nghĩ tới người ngày thường cũng được coi là tinh ranh, thế nhưng lúc này cũng bị người kia lừa gạt.” Trên mặt Tây Môn Lãm Nhiên lộ ra một tia khinh thường, nhưng chợt hắt thu lại, kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ, cười lạnh một tiếng nói: “Cũng không thể trách người, bị hắt lừa gạt như thế, làm sao chỉ có thể trách một mình người, ta đây năm đó bị nghi ngờ phản nghịch như thế, cũng không phải đều là do y sao?”

Hoa Hương rất muốn rên sất khi còn nóng hổi một chút chân tướng chuyện năm đó của cung chủ nhà mình, bất quá lời nói ra đến đầu lưỡi hết lần này đến lần khác cuối cùng vẫn là không dám hỏi ra.

Không được, ta không thể dễ dàng như vậy với y, Tây Môn Lãm Nhiên, người trở lại là vì cái gì? Là vì để cho y vẫn dùng cái loại giả nhân giả nghĩa này ở trước mặt chế phục người sao? Đừng quên, hiện tại người là chủ nhân của y, y cũng chỉ là nô bộc của người, hơn nữa còn là nô bộc ký khế ước sinh tử, cừu hận trong quá khứ, người có thể đòi lại cả vốn lẫn lời rồi, làm sao người còn có thể cùng với y ở trước mặt người khác suông sã chứ? Người chẳng lẽ là kẻ bất lực sao? Chẳng lẽ đường đường cung chủ Ma Cung, đối với một tên văn nhược chỉ biết đọc sách, lại là một nguy quân tử, bụng đầy suy tính xấu xa mà không có biện pháp sao? Người quá mất mặt.

Tây Môn Lãm Nhiên nổi giận dùng dùng nghĩ, lúc này Hoa Hương đã trải tốt đệm chăn, nhìn thấy khuôn mặt hắc vẫn còn tức giận, cũng không nói gì, mời yên lặng lui xuống.

Ngày thứ hai, Tây Môn Lãm Nhiên đem tổng quản Tây Môn Hạ tìm tới, mặt lạnh lùng trực tiếp phân phó nói: “Ta bất kể người dùng biện pháp gì, tóm lại, người phải khiến cho tên Tô Khê Nguyệt kia sống không bằng chết, ta tới nơi này, là vì nhìn bộ dạng khốn khổ của y, chứ không phải nhìn y ở trước mặt ta điều vô dương oai, một màn trên bàn cơm kia, nếu như lại xảy ra lần thứ hai, người tự biết thân biết phận mà rút đi.”

Tây Môn Hạ trên đầu mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tâm nghĩ tới cung chủ của ta, người không không có định lực tốt, lại còn trách ta, mọi người không phải đều nói người nguội lạnh vô tình sao? Kia khi Tô Khê Nguyệt mạo phạm người, nên một chưởng đánh chết y đi, thật sự nếu không muốn giết chết, làm trọng thương cũng được, người nói người không muốn làm, nhưng lại tới ép ta, ta có thể có cách gì đây? Cũng được, người đã không muốn hạ thủ, ta đây tìm người thay người làm vậy.

Nghĩ tới đây, liền quỳ đi cười đi mấy bước tới gần, nói nhỏ: “Cung chủ, muốn cho y sống không giống người, vậy không phải rất đơn giản sao? Chúng ta trong trang mặc dù so ra kém Ma Cung, nhưng là có rất nhiều hảo thủ, kia Tô Khê Nguyệt tay trái gà không chặt, chỉ cần bắt được liên hung hăng hành hạ một phen, bảo đảm y đi ra ngoài cũng không có ai nhận ra, nếu như còn không được, chúng ta đánh gãy hai chân hoặc một tay của y...”

“Câm miệng, người là heo sao?” Tổng quản còn chưa dứt lời, đã bị một tiếng rống giận của Tây Môn Lãm Nhiên cắt đứt, lúc này làm cho gã sợ đến mức liên lần một vòng lui về phía sau mười mấy bước, mới dám dừng lại sợ hãi nhìn Tây Môn Lãm Nhiên, không biết mình đến tột cùng đã phạm sai lầm ở đâu.

“Ta muốn để cho y sống không giống người dạng, không phải nói muốn thân thể của y không giống người, người chẳng lẽ không biết những kẻ kia rất ngốc tử? Người chính là chặt đứt hai cánh tay cùng một chân của y, chẳng phải y vẫn sẽ ngạo mạn sao? Ta muốn người khiến trong lòng y từ từ chịu thua, nhận rõ thân

phận hèn mọn của mình, muốn cho y mất đi tất cả tôn nghiêm, ở trước mặt ta sẽ như một con sâu, hay cũng chỉ là một con chuột, muốn cho trong lòng y đau đớn khốn cùng, sống không giống người, người có hiểu hay không?”

“Hiểu, hiểu. Tiểu nhân hiểu rồi ạ.”

Tổng quản trên đầu mồ hôi lạnh, trong lòng thế nhưng gào khóc: ai nói vị cung chủ này nguội lạnh vô tình, vẻ mặt mấy thế kỷ cũng không có thay đổi chút nào chứ, này... Này thuần túy là nói hươu nói vượn a, xem một chút xem một chút, điều này và những tên tiểu tử mười tám mười chín tuổi manh động có cái gì khác biệt chứ?

Người nói muốn cho Tô Khê Nguyệt từ trong tâm cúi đầu, vậy cũng phải là người ta tự nguyện, người ta sống kiêu hãnh, sống tự tại như thế, dù có khổ hơn nữa cũng không có bỏ đi cách sống đó, ta có thể có biện pháp gì? Cung chủ người hận y như vậy, tại sao người không tự mình động thủ đi, làm khó ta, một tổng quản nhỏ nhỏ, đây gọi là bản lĩnh gì chứ?

Một bụng oán thăm cùng phản đối nhưng không dám nói ra khỏi miệng, trên mặt còn bày ra bộ dạng bình tĩnh đại ngộ ý tứ của cung chủ. Cuối cùng, tổng quản rốt cục chờ được đến khi Tây Môn Lãm Nhiên nói một tiếng “Đi xuống”, trong lòng cao hứng a, vội vàng đi đến lối ra, khi đi ra cửa, lại bị đối phương kêu lại, thấy hần trầm ngâm chốc lát, mới chậm rãi nói: “Nhớ, khiến cho y mất đi tất cả tôn nghiêm, khi cần thiết có thể quyền đâm cước đá, nhưng phải không để lại vết thương cho y.”

Tổng quản thiếu chút nữa miệng sùi bọt mép té xỉu trên đất, trong miệng đáp ứng dạ dạ dạ, vẻ mặt nhún nhường lui đi ra ngoài, mới vừa đi ra sân, sắc mặt kia liền biến thành oán khí ngất trời. Nghĩ thầm này là muốn làm cái gì? Có thể quyền đâm cước đá, nhưng không cho phép xuất hiện vết thương? Quyền đâm cước đá làm sao có thể không xuất hiện vết thương đây? Đây không phải là chủ tâm làm khó người ta sao? Nga, biết rồi, cung chủ... có một ý tứ khác đúng không. Chính là không cho phép đối với Tô Khê Nguyệt động thủ đúng không? Vậy người nói rõ ràng ra đi, thiệt là, đau lòng, đau lòng đúng không...

Tây Môn Hạ nghĩ tới đây, bỗng nhiên ánh mắt mở to, nghĩ thầm rút cục là có chuyện gì xảy ra? Ta làm sao lại có thể nghĩ đến đáp án không thể nào tưởng tượng được này chứ? Đau lòng? Điều này sao có thể? Nhìn cung chủ hôm qua bộ dạng như thế, rõ ràng hận không thể đem Tô Khê Nguyệt ăn ngay tại chỗ, hần như thế thì làm sao có thể đau lòng, hơn nữa, nếu đau lòng..., thì sao lại hạ cái loại mệnh lệnh vô nhân tính như thế này chứ? Đúng đúng đúng, ta là ngu dần, bị cung chủ làm sợ đến nỗi cháng váng, uhm, về nhà rửa mặt rồi sẽ tỉnh táo hơn, này nếu chuẩn bị không tốt, là sẽ bị đuổi đi, ta không thể khiến bản thân mất đi món tiền thưởng này được.

Hoa Hương cùng Cửu Ngôn phát hiện, cung chủ kể từ khi tới nơi này đều ngồi trong phủ đệ, cả người cũng thay đổi, nếu không phải dọc theo đường đến đây cùng cung chủ nhà mình như hình với bóng, bọn họ quả thực muốn hoài nghi Tây Môn Lãm Nhiên là giả mạo. Bởi vì hần hình như trở thành con người có biểu tình, không còn cơ trí như trước nữa, luyện công mặc dù rất chuyên cần, nhưng là nhiều lần thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, khiến Hoa Hương cùng Cửu Ngôn bị dọa sợ đến cả người toát mồ hôi lạnh.

Nhưng là mặc dù Tây Môn Lãm Nhiên biến hóa rất lớn, nhưng Hoa Hương lại cảm thấy sự biến đổi này không có gì không tốt, tối thiểu, cung chủ hiện tại sống càng lúc càng giống người, nàng vui mừng với sự thay đổi này, đồng thời đối với cái người có thể khiến cho cung chủ có sự thay đổi như thế này, Tô Khê Nguyệt càng ngày càng tò mò. Bất quá khiến nàng như đưa đám chính là, Tô Khê Nguyệt này nếu như là người quan trọng với cung chủ đồng thời lại là một kẻ tiểu nhân, ty tiện bỉ ổi, kia mối tình đầu yêu say đắm của mình cũng chỉ có thể là vô thanh vô tức mà chết yếu rồi.

Ba ngày tiếp theo, Tây Môn Lãm Nhiên không có lúc nào là không cố gắng khắc chế mình, hần vô cùng muốn xem bộ dạng thấp kém không còn cao quý của Tô Khê Nguyệt như thế nào. Nhưng vẫn là cố gắng nhịn được. Hần tự nói với mình để cho Tây Môn Hạ thời gian, muốn cho người như Tô Khê Nguyệt cúi đầu một cách nhanh chóng là không thể nào.

Nhưng đến ngày thứ tư, hần thật sự không thể nhịn được nữa, nghĩ thầm cho dù Tô Khê Nguyệt không có chịu cúi đầu, tối thiểu cũng đã bị hành hạ đến nỗi cúi nửa cái đầu rồi đi? Ba ngày, thật ra thì cũng không ngắn.

Cho nên làm bộ đi dạo trong vườn hoa một chút, Tây Môn Lãm Nhiên nhanh chóng đi vượt qua những người khác trong phủ, Hoa Hương cùng Cửu Ngôn đi theo rất xa phía sau, bồi phục cung chủ nhà mình đối với đường đi trong phủ vô cùng quen thuộc, bọn họ chắc chắn cung chủ nhất định là đã từng ở chỗ này một thời gian ngắn, về phần trong khoảng thời gian này, rốt cuộc cùng Tô Khê Nguyệt có ân oán gì, lại không biết được.

Mắt nhìn xung quanh, tai lắng nghe mọi hướng, Tây Môn Lãm Nhiên rốt cục dừng bước, hẩn nhìn thấy ở phía trước, trên một vùng đất trống phía sau hậu viện, một thân ảnh đơn bạc đang chẻ củi.

Trong lòng lộp cộp nhảy lên một chút, có một loại đau đớn trong nháy mắt đánh úp vào tim khiến hẩn cảm thấy đau đớn co rút. Tây Môn Lãm Nhiên mạnh mẽ lắc lắc đầu một cái, đem cổ cảm xúc không rõ ràng, không nên xuất hiện kia vứt ra sau đầu, vừa tự giễu nghĩ: Tây Môn a Tây Môn, thật không nghĩ tới, tên ngụy quân tử này đối với người lại có ảnh hưởng lớn như vậy, đến tận hôm nay vẫn còn lớn như thế, người xem bộ dạng y có hết sức, hẩn là hưng phấn mới đúng a, không sai, là hưng phấn.

Ở nơi này một mình thôi miên, Tây Môn cung chủ cảm giác mình đích xác là có một chút chút hưng phấn, hẩn lặng yên không một tiếng động đi tới phía sau Tô Khê Nguyệt, một đôi mắt bắn lục quang giống như sói, nhìn chằm chằm Tô Khê Nguyệt đang bẻ củi, chuẩn bị thưởng thức bộ dáng y có hết sức, trong lòng hẩn thậm chí đã bắt đầu ngửa mặt lên trời cười dài, nhưng là rất nhanh, tiếng cười này chưa ra khỏi miệng liền biến mất.

Tô Khê Nguyệt trước mặt, căn bản không có bất kỳ dấu hiệu nào là y đang cố hết sức cả, mặc dù một thân bố y màu trắng, trên người cũng đều đã bị mồ hôi thấm ướt đầm, hai túm tóc dài lay động ở trước ngực cũng đã bị ướt đầm mồ hôi, mồ hôi lại không ngừng rơi xuống đất nhưng là động tác y chẻ củi cũng rất thuần thực, chông gỗ bên trái ngày càng giảm bớt, bó củi bên phải cũng đang từ từ tăng nhiều, hơn nữa những bó củi kia đều có hình dáng gần như nhau chứng tỏ người chẻ củi thực sự là quen thuộc với loại công việc này.

Tây Môn Lãm Nhiên kinh ngạc nhìn, hẩn biết Tô Khê Nguyệt tại sao có thể che củi thuần thực như vậy, từ ba năm trước, hẩn đã tiếp quản việc làm ăn của Tô gia, phủ đệ này cũng bị đem đi bán nợ, bao gồm cả y.

Từ ngày đó trở đi, hẩn liền ra lệnh Tây Môn Hạ đem Tô Khê Nguyệt coi như hạ nhân cũng không bằng, nhưng là nhất định không thể để cho y chết, cũng vì vậy, Tây Môn Hạ mặc dù biết cung chủ hận Tô Khê Nguyệt, nhưng ngoại trừ việc để y một mình sống ở hậu viện nhỏ bé, đi ra ngoài làm những công việc hạ đẳng của hạ nhân, cũng không có hành hạ thân thể y.

Sau đó Tây Môn Lãm Nhiên đợi ba năm, hẩn cho là ba năm này, đã quá đủ khiến Tô Khê Nguyệt biến thành một tên tôi tớ hèn mọn, đã có thể khiến y nhận biết thân phận của mình mà khi gặp mình sẽ sợ hãi quỳ xuống, khóc rống, hối hận, không ngừng làm trò hề.

Cho nên hẩn tới, lại không nghĩ rằng, hết thấy mọi chuyện cũng không có như mình dự liệu, không chỉ như thế, cái gã giả nhân giả nghĩa từng được gọi là tài tử, lúc này lại có thể đối với mấy công việc nặng nhọc này thành thạo như vậy, bất khả tư nghị (không thể tin được) nhất chính là, bản thân mình đứng ở sau lưng y, trong lòng ngoài khoái ý, vẫn còn một tia khổ sở cùng buồn bã.

Tây Môn Lãm Nhiên đã cảm thấy đầu óc ong ong, không đợi hẩn kịp suy nghĩ rõ ràng cảm giác của mình, đã nghe Tô Khê Nguyệt bỗng nhiên than nhẹ một tiếng, định thần nhìn lại, chỉ thấy y đem búa để ở một bên, cúi đầu chuyên tâm nhìn ngón tay của mình, giống như là bị củi làm xước mang rồi.

Không chút nghĩ ngợi, Tây Môn Lãm Nhiên liền sải bước tiến lên phía trước, không nói hai lời liền kéo ngón tay kia qua một bên để mình nhìn rõ hơn.

Tô Khê Nguyệt mới vừa rồi chẳng qua là than nhẹ, nhưng lần này thực sự là kinh hô, cho dù là ai khi tự nhiên có một người ở phía sau lưng mình lao đến hiện ra trước mặt, cũng không thể thần nhiên coi như không có chuyện gì được, hơn nữa người này lại còn là một người dù thế nào cũng không thể nào tưởng tượng được.

“Xước ở nơi nào?” Tây Môn Lãm Nhiên cau mày, nhìn đôi tay bạch ngọc kia, nghĩ thầm ông trời thật là không công bằng, tại sao để Khê Nguyệt may mắn như thế chứ? Làm việc nặng ba năm, nhìn đôi tay này,

trừ mấy vết chai bên ngoài, vẫn là trắng trắng mềm mềm như trước. Mẹ nó, vẫn là mềm như vậy, so với nữ nhân còn mềm hơn. Bởi vì tâm thần hoảng hốt, cho nên hắn vẫn không tìm được cái mọc đâm kia.

Tô Khê Nguyệt không dám tin nhìn Tây Môn Lãm Nhiên, dĩ nhiên, chỉ là một trong nháy mắt, y liền khôi phục thái độ bình thường, bên khóe miệng lộ ra một nụ cười, y chỉ vào ngón giữa của mình, nhẹ giọng nói: “ Ở nơi này này, ta mới vừa định đem nó rút ra rồi, người liền tới đây.” Lời còn chưa dứt, Tây Môn Lãm Nhiên đã thấy được cái đâm kia, rất nhỏ, cũng bởi vì mảnh, cho nên đâm vào càng sâu.

Dùng một chút nội lực ở trên đầu ngón tay, sử dụng ma lộng nguyệt đại pháp dán dính lấy ngón tay giữa, Tô Khê Nguyệt tò mò nhìn ngón tay kia chẳng qua là dừng lại tại phía trên ngón giữa của mình, sau đó đem cái đâm kia chậm chậm đẩy ra ngoài. Y hơi hưng phấn hỏi: “ Đây chính là võ công sao? Liền giống như những dị sĩ tài ba theo lời kể của mấy tên hộ vệ viện đúng không, có thể đi tới đi lui. Như vậy đây là một loại võ công sao?”

“ Ủ, xem như thế đi.” Tây Môn Lãm Nhiên cũng không ngẩng đầu lên, nhìn thấy cái đâm kia sau khi đi ra, cái chỗ ban đầu bị đâm kia có vài giọt máu, cho nên hắn đem ngón tay kia ngậm trong miệng, đem máu đó nhẹ nhàng nuốt đi.

“ Tốt lắm, cũng đã lớn rồi, không cần làm trò như mấy đứa trẻ nhỏ đâu.” trên mặt trắng hồng như ngọc của Tô Khê Nguyệt hiện lên một tia đỏ ửng, rút ngón tay về, cầm lấy cái búa bên cạnh, sau đó lại đem bó củi ra, thuận miệng nói: “ Làm sao người lại tới nơi này? Trở về đi thôi? Đây không phải là nơi người nên đến.”

“ Không phải là nơi ta nên đến, chẳng lẽ là nơi người nên đến sao? Đừng quên, ta từng ở đây chẻ củi ba năm, xét về cái này, ta so với người thuần thực hơn.” Tây Môn Lãm Nhiên không phục hừ một tiếng, lời của hắn khiến cho Tô Khê Nguyệt một trận cười khê.

“ Người bỏ củi ba năm là không có sai, nhưng ta cũng như vậy, cũng bỏ củi ba năm.” Tô Khê Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu: “ Hiện tại ta đây có thể thuần thực hơn người nhiều. Tốt lắm tốt lắm, người nhanh về đi, đừng ở chỗ này làm trễ nãi việc của ta, tổng quản nói, bó củi này nếu không ở đây trước khi trời tối hoàn toàn thì.... dù có muộn ta cũng đừng nghĩ sẽ được ăn cơm.”

“ Là tên hỗn đản nào ra lệnh như vậy chứ? Một đồng củi như vậy, đừng nói trước khi trời tối, chính là trước hừng sáng ngày mai, cũng bỏ không xong ấy chứ.” Tây Môn Lãm Nhiên rống to, tiếng hô truyền xa hơn 10m, thành công để cho Hoa Hương cùng Cửu Ngôn lần nữa ngã xuống đất không dậy nổi. Trong lòng hai người chỉ còn lại một thanh âm rên rỉ: cung chủ a, người đây là muốn báo thù hay là căm giận khi thấy người ta bị người khác bị đối xử bất công chứ?

Tô Khê Nguyệt rốt cục không nhịn được ha ha cười ra tiếng, sau đó vung búa, chính xác đem khối gỗ trên đất chém thành hai nửa, vừa nâng nặc nói: “ Gia, người bây giờ là chủ tử rồi, nên có bộ dáng một chủ tử, làm sao có thể nói chuyện không đầu không đuôi chứ? Tổng quản nói, đây là người ra lệnh, người muốn ta giống như con giun con dế, làm nô làm bộc, mà không cho ta sống khá giả, đúng không? Chẳng lẽ những lời này thật ra không phải do người nói, là tổng quản cáo mượn oai hùm sao? Ta đây ngày mai sẽ hảo hảo đến tìm gã hỏi một chút.”

Tây Môn Lãm Nhiên một hơi nghẹn ở trong lòng, thân thể thiếu chút nữa nổ thành một cái lỗ thủng, thế gian còn có chuyện gì có thể tức cười hơn chuyện này hay sao? Hắn thế nhưng đồng cảm với cừu nhân này, hơn nữa mới vừa rồi còn nhổ ra cái đâm, lại thay y cảm thấy bất bình, giận dữ.

Kinh ngạc đứng ở nơi đó, Tây Môn Lãm Nhiên không nghĩ ngờ chút nào, hiện tại nếu như có cái ổ của chuột ở đây, hắn cũng sẽ không chút do dự mà chui vào.

Tại sao... Tại sao mười mấy năm trôi qua, nhưng là khi đối mặt với người này, mình vẫn biến thành bộ dạng hài tử của mười mấy năm trước. Tại sao chẳng qua chỉ là cùng y ở chung với nhau một chỗ, ở cùng một tòa phủ đệ thôi mà lại làm cho cả người mình dường như thay đổi. Tại thời điểm chính mình nghĩ muốn liều mạng trả thù, bản năng của mình thế nhưng vẫn là liều mạng che chở y, che chở gã ngục quân tử này, điều này càng làm người ta oán giận hơn chứ?

Lòng ngực Tây Môn Lãm Nhiên kịch liệt phập phồng, hắn nghĩ muốn một chương đánh chết con người thủy chung lạnh nhạt như nước trước mặt này, lại càng muốn một quyền oánh chết mình, tránh cho bản thân ở chỗ này mất mặt xấu hổ.

“VẬY NGƯỜI TỪ TỪ MÀ BỎ CỬ ĐI, TỐI NAY KHÔNG XỬ LÝ XONG NHỮNG BÓ CỬ NÀY, CŨNG ĐỪNG NGHĨ ĂN CƠM. THẬT RA THÌ CÁI NÀY TRỪNG PHẠT RẤT THÍCH HỢP NGƯỜI KHÔNG PHẢI SAO? NHỚ NGÀY ĐÓ, MẸ NGƯỜI CŨNG LÀ HÀNH HẠ TA NHƯ VẬY.” TÂY MÔN LÃM NHIÊN OÁN HẬN NÓI XONG, XOAY NGƯỜI RỜI ĐI. CŨNG VÌ VẬY HẮN KHÔNG PHÁT HIỆN, Ở PHÍA SAU HẮN TÔ KHÊ NGUYỆT RẤT CỤC NGỪNG ĐỘNG TÁC, TỪ TỪ NGẮNG ĐẦU LÊN, DỪNG ÁNH MẮT ÔN NHU NHÌN HẮN RỜI ĐI.

Đi trên đường mòn đá trong đình viện, ánh chiều xuyên qua tán lá, lốm đốm từng chấm nho nhỏ, rơi đầy dưới đường.

“Ồ MƯỜI LĂM NĂM TRƯỚC, THÂN PHẬN CỦA TA CŨNG GIỐNG NHƯ Y, CÙNG BỘ DẠNG NHƯ HIỆN TẠI KHÔNG SAI BIỆT LẮM, CHẴNG QUA LÀ ĐẢO LẠI.” TÂY MÔN LÃM NHIÊN TỪ TỪ ĐẾN BÊN MỘT Ụ ĐÁ LỚN NGỒI XUỐNG, CHUNG QUANH HẮN KHÔNG CÓ AI, NHƯNG HẮN VẪN CỨ MỞ MIỆNG NÓI CHUYỆN, THẬT GIỐNG NHƯ HẮN BIẾT, HOA HƯƠNG CÙNG CỬU NGÔN ĐƯỜNG NHƯ ĐANG Ở PHÍA SAU VẬY.

Hai người hầu sợ hết hồn, đang do dự có hay không đi ra ngoài, lại nghe thanh âm Tây Môn Lãm Nhiên lần nữa vang lên, mang theo một chút ưu sầu một chút thương cảm, hắN là nhớ lại chuyện cũ, đây là lần đầu tiên Hoa Hương cùng Cửu Ngôn nghe cung chủ nhắc tới chuyện cũ của hắN, hơn nữa lại còn dùng ngữ điệu khiến người khác thương tâm như vậy, trong lúc nhất thời, hai người thất thần, người nào cũng không có động.

“KHI ĐÓ, Y LÀ TRƯỞNG TỬ NHÀ NÀY, LÀ NHI TỬ CỦA VỢ CẢ, ĐỊA VỊ VÔ CÙNG CAO THƯỢNG. MÀ TA, CHỈ LÀ MỘT ĐỨA CON RIÊNG, MẸ CỦA TA LÀ MỘT KỸ NỮ, NGAY CẢ THIẾP CŨNG KHÔNG THỂ LÀM. TA Ở KỸ VIỆN VỪA ĐƯỢC BA TUỔI, MẸ TA ĐÃ CHẾT, CÓ MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG TỚI ĐÂY ĐEM TA ĐÓN ĐI, HẮN NÓI HẮN LÀ CHA TA, NÓI THẬT, TA KHÔNG BIẾT MẸ TA RỒT CUỘC DÙNG BIỆN PHÁP GÌ ĐỂ HẮN TỚI ĐÓN TA ĐI, TA NGHĨ HẮN BỞI VÌ THÂN PHẬN CỦA MẸ, ĐỐI VỚI CHUYỆN TA LÀ NHI TỬ CỦA HẮN HẮN LÀ SẼ HOÀI NGHI, BỞI VÌ SAU KHI TA ĐẾN NHÀ HẮN, HẮN CŨNG KHÔNG QUÁ QUAN TA.”

Tây Môn Lãm Nhiên đắm chiều nhìn trời xanh, cả người hắN cũng chìm trong hồi ức: “THẬT RA THÌ CUỘC SỐNG NGƯỜI HẦU CŨNG KHÔNG KHÓ QUÁ, TỐI THIỂU NGƯỜI BỎ RA, SẼ NHẬN LẠI ĐƯỢC, VÔ LUẬN LÀ TIỀN THẮNG HAY LÀ THỨC ĂN, Y PHỤC. CHỈ KHÁC BIỆT MỘT CHỖ CHÍNH LÀ NGƯỜI MANG THÂN PHẬN LÀ MỘT TIỂU THIẾU GIA, ĐỊA VỊ SO VỚI MỘT NGƯỜI HẦU THẤP NHẤT CÒN THẤP HƠN, SỐNG CUỘC SỐNG BỊ SỈ NHỤC HÀNG NGÀY VÀ KHÔNG THỂ CÓ BẤT CỨ CÁI GÌ, BẤT KỂ LÀ TIỀN HAY LÀ THỨC ĂN HOẶC LÀ Y PHỤC. CÁI LOẠI CUỘC SỐNG NÀY, THẬT LÀ KHẮC CỐT MINH TÂM. KHÔNG NGƯỜI NÀO DÁM CÙNG NGƯỜI ĐÁP LỜI, CŨNG KHÔNG CÓ AI DÁM CÙNG NGƯỜI CHƠI ĐÙA, HƠN NỮA CŨNG KHÔNG NGƯỜI NÀO DÁM LEN LÉN TIẾP TẾ NGƯỜI, CHO NGƯỜI ĂN CƠM.”

2

3. Chương 3

Editor: Jung Tiểu Kú

HOA HƯƠNG CÙNG CỬU NGÔN RỪNG MÌNH MỘT CÁI, CHƯA TỪNG NGHĨ TỚI, CUNG CHỦ CAO CAO TẠI THƯỢNG BỂ NGHỀ THIÊN HẠ, KHI CÒN NHỎ THỂ NHƯNG PHẢI TRẢI QUA NHỮNG NGÀY THẮNG NHƯ VẬY. HẮN CŨNG LÀ BỞI VÌ NHƯ THỂ NÊN MỚI CÓ THỂ THỐNG HẠN TÔ KHÊ NGUYỆT THÂN LÀ ĐẠI THIẾU GIA, ĐỘC CHIẾM HÀNG VẠN HÀNG NGHÌN SÙNG ÁI SAO? NẾU THẬT SỰ LÀ NHƯ THỂ, VẬY HẾT THẤY HÀNH ĐỘNG HÔM NAY, LÀ CÓ THỂ HIỂU ĐƯỢC.

BẮT QUÁ NHỮNG LỜI KẾ TIẾP TÂY MÔN LÃM NHIÊN LẠI CHO BỌN HẮN MỘT ĐÁP ÁN HOÀN TOÀN NGƯỢC LẠI.

“TA LẦN ĐẦU TIÊN NHÌN THẤY Y KHI ĐÓ LÀ MỘT ĐẠI THIẾU GIA ĐƯỢC HÀNG VẠN HÀNG NGHÌN SÙNG ÁI, CÒN TA MỚI BỐN TUỔI, NHƯNG LẠI BỊ BƯỚC TREO NGƯỢC LÊN TRÊN CÀNH? Y ĐANG Ở TRONG ĐÌNH, LẶNG LẶNG ĐỌC SÁCH, BÊN CẠNH LÀ MƯỜI MẤY NGƯỜI HẦU, MANG THEO NỤ CƯỜI TỪ ÁI, TRÊN BÀN TRƯỚC MẶT Y BÀY ĐẦY ĐIỂM TÂM CÙNG NƯỚC TRÁI CÂY, MỖI MỘT DẠNG ĐỀU LÀ THỨ TA CHƯA BAO GIỜ ĐƯỢC ĂN QUA, NHƯNG LÀ Y NGAY CẢ NHÌN CŨNG KHÔNG NHÌN MỘT CÁI, TẤT CẢ CHÚ TÂM CHỈ ĐẶT Ở TRONG SÁCH, GIỐNG NHƯ MỘT KIM ĐỒNG HẠ PHẠM VẬY, MẶC DÙ CHỈ MỚI TÁM TUỔI, CŨNG ĐÃ THẤP THOÁNG KHÍ CHẤT PHIÊU DẠT NHO NHẢ.”

“SAU ĐÓ, Y NHÌN THẤY LẦN NỮA LÀ KHI TA BỞI VÌ NHÌN LÉN MÀ LÀM ĐỔ NƯỚC, KẾT QUẢ TA KHÔNG CẦN THẬN NGÃ TRƯỚC MẶT Y. RẤT NHIỀU NGƯỜI HẦU XÔNG LÊN QUÁT MẮNG TA, SAU ĐÓ Y ĐI TỚI PHÍA TRƯỚC NGĂN TRỞ NHỮNG NGƯỜI ĐÓ, CÒN CHO TA MẤY KHỐI ĐIỂM TÂM, NHƯNG LÀ LÚC ẤY TA KHÔNG CÓ MUỐN, TA CHÁN GHÉT Y, CHO DÙ CÓ THAM ĂN, CŨNG KHÔNG MUỐN ĂN ĐỒ CỦA Y. TA NGẮNG LÊN ĐẦU, MANG THEO KHUÔN MẶT XANH TÍM RỜI ĐI. TA KHÔNG BIẾT SAU NÀY

y từ đâu mà biết được thân phận của ta, y biết ta là đệ đệ cùng cha khác mẹ của mình, cho nên từ đó về sau, y liền thường xuyên đến tìm ta, mang cho ta đồ ăn, có đôi khi còn dạy ta học mấy câu trong sách, viết mấy chữ.”

Hoa Hương cùng Cửu Ngôn liếc mắt nhìn nhau, nghĩ thầm nói như vậy, vị đại công tử này là người rất tốt a. Hoàn toàn có thể được xưng tụng là huynh đệ tình thâm gương mẫu điển hình nha. Kìa sau đó rốt cục có chuyện gì xảy ra mà làm cho cung chủ phải rời đi đây? Nếu như nói đại công tử vừa bắt đầu đã nghĩ muốn hại hần, tại sao phải đối với hần tốt như thế? Lấy thân phận hèn mọn của cung chủ khi đó, cho dù ngấm giết chết, cũng sẽ không có người hỏi một tiếng mới đúng chứ.

Bất quá nghi vấn này bọn họ dĩ nhiên không dám mở miệng, cũng may Tây Môn Lãm Nhiên sau khi dừng lại một chút, lại từ từ nói tiếp.

“ Ta dần dần bắt đầu thích y, mặc dù y cũng rất nhỏ, nhưng là rất có bộ dạng ca ca, có đôi khi ta phạm sai lầm, cũng sẽ bày ra sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn để giáo huấn ta. Ta không sợ trời không sợ đất, ngay cả chết cũng không sợ, nhưng chỉ duy nhất y là ta sợ, chỉ cam tâm tình nguyện nghe theo duy nhất mình y. Ta còn nhớ được rất rõ ràng, vô số ngày trước đây, ta bị bắt phải đi bồng những núi củ như thế kia, sau đó tổng quản sẽ nói, Đại phu nhân sai bảo, trước khi mặt trời lặn không đem củ bồng xong, sẽ không được ăn cơm. Ta quá đói bụng, không thích cái tư vị này. Nhưng kể từ sau khi có y, ta liền không tái sợ hãi.”

Tây Môn Lãm Nhiên nói tới đây, tựa hồ là đang nhớ lại một đoạn thời gian, bên khóe miệng thế nhưng treo lên một nụ cười, nhẹ nhàng, chậm rãi nói: “ Bởi vì ta biết, y sẽ đưa cơm cho ta. Luôn là sau giờ Dậu, y một tay nhắc ngọn đèn nhỏ cũ kỹ, một tay khác cầm hộp gỗ, đưa bánh bao bánh bột mì, gà quay hun cá cho ta. Bởi vì có đôi khi sẽ bị vấp ngã, cho nên chưa bao giờ dám đưa nước canh đến cả. Sau khi ăn xong còn có hai khóa hạt thông đường. Khi đó, ta cũng cảm giác, hạnh phúc của toàn bộ thế giới cũng không bằng ta. Tuy ta đây không hiểu được định nghĩa hạnh phúc nho nhỏ là như thế nào.”

Tây Môn Lãm Nhiên chưa từng có một hơi nói nhiều lời như thế, hơn nữa những lời này còn hết sức cảm tính, Hoa Hương yên lặng nghe, vành mắt đều có chút đỏ. Cửu Ngôn mặc dù vẫn là trấn định, nhưng giữa lông mày cũng toát ra một tia động dung. Bọn họ cũng muốn biết sau này đến tận cùng là có chuyện gì xảy ra, nhưng Tây Môn Lãm Nhiên không có nói nữa.

Hần chẳng qua là liên tục che thấp thanh âm của mình: “ Tại sao vậy chứ? Sau tại sao lại muốn để cho ta biết bộ mặt thật của ngươi chứ? Ta có thể rời nhà đi, ta thậm chí có thể chết, chỉ cần trời cao có thể lừa gạt ta đến cùng, ta cho dù chết, cũng là hạnh phúc, nhưng vì cái gì lại muốn tàn nhẫn như vậy, tại sao muốn để ta biết ngươi không phải là hảo ca ca, mà là một tiểu nhân ác độc từ đầu đến cuối, ngụy quân tử. Tại sao muốn để cho ta biết chứ?”

Sau đó chính là yên lặng thật lâu, hần không nói, Hoa Hương cùng Cửu Ngôn dĩ nhiên không dám hỏi. Qua thật lâu, trên mặt Tây Môn Lãm Nhiên dần dần khôi phục vẻ mặt lãnh đạm trước sau như một, sau đó hần đứng lên, bước đi thong thả, nước chảy mây trôi từ từ rời đi. Giống như lời nói mới vừa kia của hần, chỉ như gió và mây, trời và đất, cây cối cùng hoa cỏ biết, thật giống như nói xong những lời đó, hần liền biến trở về một cung chủ nghiêm nghị như trước.

Hoa Hương cùng Cửu Ngôn không dám thở mạnh, bọn họ không thể vào lúc này đi đến trước mặt cung chủ chịu chết. Vì vậy cho đến sau khi Tây Môn Lãm Nhiên rời đi thời gian rất lâu, hai người mới dám từ trong bụi cỏ chui ra, trên người trên mặt cũng dính đầy rễ cây, chặt vật nói không nên lời.

Thời điểm bồng xong đồng củ kia, đã là lúc sao đầy trời.

Tô Khê Nguyệt xoa xoa mồ hôi trên trán, cười khổ một cái, hiện tại hần cũng là giờ Dậu rồi, bụng đã sớm đói kêu ọc ọc, khí lực cũng giống như dùng hết rồi, thân thể run nhẹ, dạ dày có chút khó chịu. Y thở dài, canh giờ này, chắc chắn còn người nào có ý định để phần cơm cho mình nữa đâu.

Nhẹ nhàng ôm bụng trở về, bước chân luôn luôn nhẹ nhàng giờ có chút lảo đảo, Tô Khê Nguyệt cười khổ một tiếng, tự nhủ: “ Giang Phong a, ngươi nếu lại sai tổng quản lần qua lần lại ca ca nhiều lần như vậy nữa, ta liền chưa già đã chết yếu mất.” Vừa nói, nhìn thấy ngọn đèn dầu trong nhà gỗ nhỏ kia, trong lòng từ từ dâng lên một tia ấm áp.

Trở lại trong phòng, một vị phụ nhân ngồi ở trên giường khâu vá sửa lại y phục, tóc hơi bạc, ngẩng đầu lên, gương mặt cùng đầu tóc kia thực không tương xứng chút nào, nhìn qua cũng chỉ mới trên dưới bốn mươi tuổi, bất quá bên khóe mắt đã có rất nhiều nếp nhăn, cho nên thanh âm vừa vang lên thì khuôn mặt cũng hiện ra nhiều sầu khổ. Nàng thấy Tô Khê Nguyệt trở lại, thản nhiên nói: “ Trên bàn, ta để dành cho người một chén canh, người uống đi, thức ăn khác, cũng không dám cho người.”

Tô Khê Nguyệt đáp một tiếng, lộ ra nụ cười cảm kích, nhẹ giọng nói: “ Vú, đêm đã khuya, người sớm đi nghỉ đi, có việc gì, ngày mai lại làm tiếp cũng không muộn. Dù sao Giang Phong trở lại cũng chỉ là muốn trả thù ta, hắn sẽ không quá đáng với người đâu.” Vừa nói, vừa đến bên cạnh bàn, chỉ thấy trên bàn đặt một chén súp lạnh, không còn nhìn rõ màu gì nữa, y cảm thấy dạ dày lại quặn lên một cái nữa, thở dài, rốt cuộc vẫn là không có uống.

“ Sao vậy? Ghét bỏ súp không ngon nên không uống sao? Thiệt là, người cũng không nghĩ, bây giờ cũng không còn là công tử phú quý nữa rồi, người ta lại có tâm gây khó khăn cho chúng ta, người muốn hay là không cũng phải thay đổi tính khí đại thiếu gia đi, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ bị chết đói, nam tử hán đại trượng phu, cũng bởi vì không chịu khuất phục mà chết đói, truyền ra ngoài không phải càng mất mặt sao.” Phụ nhân trên giường thấy Tô Khê Nguyệt để chén canh xuống, há miệng nói ra chính là một chuỗi chề cười.

Tô Khê Nguyệt cũng sớm đã thành thói quen tính tình bà vú này, hơn hai mươi năm chung đụng với nhau, y biết bà vú là mặt lạnh tim nóng. Chén canh này đại khái có thể lưu lại, cũng là không dễ dàng. Thở dài, y suy nghĩ một chút, vẫn là bưng lên, chịu đựng cơn buồn nôn, một hơi uống vào. D_A

Mới vừa đem súp uống xong, đã nghe trong viện truyền đến một tiếng kêu hữu khí vô lực : “ A Nguyệt, ngủ chưa? Ngủ nhanh như vậy sao, Gia gọi người đi hầu hạ đấy.” Lời còn chưa dứt, một tiếng ngáp vang lên, hiển nhiên người truyền lời cũng là vừa mới bị dựng dậy.

“ Lúc này còn hầu hạ cái gì a? Gia không thể ngủ sao? Cho dù ăn khuya, bên cạnh Gia cũng không phải còn có những người khác hầu hạ sao?”

Bà vú Lý thị không nhịn được cao giọng chất vấn, không đợi nói xong, đã bị Tô Khê Nguyệt khoát khoát tay ngăn lại, nghe y nhẹ giọng nói: “ Không sao, vú ngủ đi, ta đây liền đi thay người.”

Vừa nói, nghe thấy trong viện người nọ cũng lẩm bẩm: “ Làm như ta nguyện ý a...” ... phàn nàn, y vội vàng đi ra ngoài, thản nhiên nói: “ Được rồi, ta đây liền đi qua, Gia nếu là không cần người, người trở về tiếp tục ngủ đi.”

Một đường đi tới Đông viện, vào phòng ngủ Tây Môn Lãm Nhiên, thấy đối phương chỉ mặc trung y màu trắng, khoác một áo choàng lụa ngắn, trên bàn trước mặt bày hai chén bánh trôi, mùi thơm ngọt ngào tràn đầy cả phòng, khiến cho dạ dày Tô Khê Nguyệt không nhịn được lại co rút mấy cái, y bị chọc giận à nha, nghĩ thầm tên khốn kiếp này là cố ý? Rõ ràng ngoài phòng hai thiếp thân ngồi ở đằng kia cũng hơi giật mình khi nhìn thấy ta, vậy mà lại để cho ta tới hầu hạ người, người không cảm thấy ta khó chịu, người cũng không thoải mái sao.

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trên mặt nửa điểm không có lộ ra, vẫn là vẻ mặt nhàn nhạt, khom người thi lễ nói: “ Ra mắt Gia, không biết Gia gọi tiểu nhân tới là có phân phó gì?”

Trong lòng nói, lễ tiết khi gặp chủ tử cũng đã được giải thích qua nên hành động thực sự là không còn gì để nói. Thế nhưng Tô Khê Nguyệt lúc nói chuyện, vẫn là đầu cúi thấp, nhìn qua rất là nhún nhường. Hoa Hương cùng Cửu Ngôn bên ngoài phòng len lén nhìn nhau, cũng âm thầm dựng thẳng ngón tay cái, nghĩ thầm người này, thật quá giỏi nha~, không quan tâm hơn thua, làm người nhún nhường rồi? Mà cho dù có tỏ ra bộ dạng nhún nhường cũng có thể ưu tú như thế, cung chủ gọi lên hầu hạ còn làm bộ dạng bệnh tật như thế, thật là có chút nói không nên lời.

Tây Môn Lãm Nhiên chăm chú nhìn chằm chằm con người vừa xa lạ vừa quen thuộc trước mặt này.

Tô Khê Nguyệt từ nhỏ đã xinh đẹp, sau thời gian xa cách, giờ lại càng xinh đẹp hơn, mặc dù trải qua ba năm bị giày vò, nhưng một thân ưu nhã đậm bạc một chút cũng không biến mất. Bởi vì, mới gặp gỡ kia, hắn tức giận đến một đêm ngủ không ngon, thứ hai trời sáng sớm ép tổng quản nghĩ biện pháp, hắn muốn con người cao cao tại thượng mau chóng bỏ xuống cao ngạo của mình.

Không nghĩ tới tổng quản làm việc hiệu suất thật đúng là cao, khuya hôm nay đem người gọi đến, liền bày ra một bộ nhún nhường. Nhưng trong lòng Tây Môn Lãm Nhiên nhanh chóng phát hỏa. Tức giận không những không biến mất ngược lại còn tăng hơn vài phần. Nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt nhìn chằm chằm Tô Khê Nguyệt, tựa hồ hận không được đem y đục thành một cái lỗ thật to.

Mặc dù, Tô Khê Nguyệt cúi thấp đầu, nhưng trong lòng hấn nửa điểm cao hứng cũng không có. Không chỉ như thế, đối phương cho dù có là bộ dáng cúi đầu, cũng vẫn giống như một quý công tử, mặc dù là bộ dạng nhún nhường, nhưng nửa điểm cũng không có thái độ nhún nhường.

Tĩnh táo, tĩnh táo, người càng tức giận, y lại càng cao hứng, hiểu chưa? Trong lòng Tây Môn Lãm Nhiên không ngừng nhắc nhở mình. Cung chủ Ma Cung ngày thường cao cao tại thượng, lúc này lại giận dữ như tiểu hài tử.

“Gọi người tới đây, không phải là xem bộ dạng giả nhân giả nghĩa này, tới đây, hầu hạ ta ăn bánh trôi.” Tây Môn Lãm Nhiên cười lạnh, khí thế tăng thêm mười phần. Mà Hoa Hương cùng Cửu Ngôn cũng đã không đành lòng nhìn vẻ mặt băng lãnh này, nếu có thể, bọn họ rất muốn chạy trốn ra khỏi phòng, hô to chúng ta không quen người này, hấn không phải cung chủ chúng ta.

Tô Khê Nguyệt ngây ra một lúc, kim lòng không đậu nhìn một chút tay Tây Môn Lãm Nhiên, nghi ngờ nói: “Hầu hạ Gia ăn bánh trôi? Đây...” Trong lòng y chẳng nhẽ phải nghĩ người bị gãy xương tay? Không thể động sao? Còn muốn ta hầu hạ. Bất quá thấy Tây Môn Lãm Nhiên giống như vì thẹn quá hóa giận mà bỗng nhiên đỏ mặt, y thông minh không có đem lời kia nói ra khỏi miệng.

Trong lòng xét qua một tia ám áp không hiểu, Tô Khê Nguyệt nhẹ khế lắc đầu: người này a, cũng đã là danh chấn bá chủ một phương rồi, cũng rõ ràng là vì báo thù mà đến, nhưng là hấn bất kể hận mình cỡ nào, ở trước mặt mình ra vẻ này nọ, nhưng mà bộ dạng vẫn giống như khi hấn mới năm sáu tuổi.

Y nghĩ tới đây, ánh mắt có một chút ướm át, bên khóe miệng lại lộ ra nụ cười yếu ớt, đi tới trước mặt Tây Môn Lãm Nhiên, đưa tay từ trong chén múc một cái bánh trôi, giống như khi còn bé dùng giọng nói nhẹ giọng dụ dụ dỗ dỗ nói: “Há mồm.”

Ngoài phòng Hoa Hương cùng Cửu Ngôn không hẹn mà cùng sợ run người, nghĩ thầm vị Tô công tử này thật sự đem cung chủ thành tiểu hài tử rồi? Nghe một chút giọng điệu này, má ơi, ta đây không nổi da gà cũng té ngã. Bọn họ đồng tình nhìn cái bàn kia, có thể tưởng tượng, cái bàn gỗ lim đáng thương này, rất nhanh mình phải táng mạng cho nó thôi.

Mà ở bên trong phòng, Tây Môn Lãm Nhiên lặng yên nhìn nhìn cái muống kia, hấn biết mình hấn là phải đem cái bàn ném đi, đem Tô Khê Nguyệt đẩy ngã, hoặc là ngoan độc hơn nữa, đá một cước rồi đi ra ngoài cửa. Đúng vậy, hấn biết mình nên làm như vậy, mới xem như hành hạ, mới xem như báo thù.

Nhưng là mặc cho trong lòng của hấn đấu tranh nội tâm dữ dội như thế nào, mặc cho mỗi tế bào của hấn đều kêu gào đem những ý nghĩ này thành sự thật, nhưng theo bản năng hấn lại há miệng, đem bánh trôi trong cái muống kia nuốt vào, giống như khi còn bé, bị gãy tay, suốt ba tháng, mỗi ngày mỗi bữa cơm cũng đều là Tô Khê Nguyệt uy hấn ăn như vậy.

Hai người lặng yên không nói, Tô Khê Nguyệt uy nghiêm túc, Tây Môn Lãm Nhiên ăn cũng thật nghiêm túc.

Cửu Ngôn cùng Hoa Hương ở ngoài phòng kinh ngạc nhìn, Hoa Hương bỗng nhiên nước mắt chảy xuống, đối với Cửu Ngôn dùng tuyệt kỹ truyền âm nhập mật nói: “Hai người kia, chính là đã có một đoạn thời gian vô cùng hạnh phúc, vô cùng tốt đẹp đúng không? Nhưng là tại sao? Tại sao đến cuối cùng bọn họ lại trở mặt thành thù như vậy? Thế gian tại sao lại luôn khiến mọi chuyện trở nên bi thảm như vậy, không có một người nào, không có một chuyện nào có thể tốt đẹp từ đầu tới đuôi được sao?”

Cửu Ngôn liếc mắt, nghĩ thầm đây chính là nữ nhân, tùy thời tùy chỗ cũng sẽ bị một chút sự việc không thể giải thích được chinh phục, thương cảm rơi lệ.

“Giang Phong, có hay không cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc?” Tô Khê Nguyệt múc chiếc bánh trôi cuối cùng trong chén đưa đến miệng Tây Môn Lãm Nhiên, chợt mỉm cười nói một câu.

Lời của y nói đã khiến Tây Môn Lãm Nhiên bất mãn ngẩng đầu, hung ác nói: “ Ta đã nói qua, ta không gọi Giang Phong, hiện tại ta đây, là Tây Môn Lãm Nhiên, người có thể gọi ta cung chủ, cũng có thể tiếp tục xưng hô ta là Gia , nhưng duy nhất không được gọi chính là cái tên kia, Giang Phong, hắn đã chết, đã sớm trong gió thảm mưa sầu chết.”

Tay Tô Khê Nguyệt khẽ run lên, một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói: “ Vâng, Gia, tiểu nhân nhớ lấy, Giang Phong hắn... đích xác là đã chết, thế gian sớm đã không có người gọi là Tô Giang Phong. Ở trên thế giới này, cũng sớm đã không còn người nhớ được hắn, nhưng là, hắn... Hài tử kia, vẫn sống ở trong lòng của ta, vẫn sống...”

“ Câm miệng.” Tây Môn Lãm Nhiên bỗng nhiên rống to, tay của hắn giơ lên cao, gân xanh trên trán nổi lên, hai mắt biến thành màu đỏ ngầu, như một dã thú đang đứng trước mặt con mồi của mình, ngó chăm chăm gương mặt nghiêng xinh đẹp của Tô Khê Nguyệt, từng chữ từng chữ nghiêng rầm rầm nói: “ Không cần bày ra bộ dáng như thế này, người còn mong ta sẽ tin tưởng người? Người có biết hay không? Ta một chưởng có thể lấy mạng của người, một chưởng, chỉ cần một chưởng. Hay là, người rất muốn thử xem?”

Hoa Hương lập tức khấn trương lên, nàng rất rõ ràng, giống như Tô Khê Nguyệt này tuyệt đối sẽ không khuất phục dưới *** uy của cung chủ, nàng rất sợ đối phương lớn tiếng phản bác, ngay tại lúc này, phản bác cũng không có có tác dụng gì, lấy năng lực Tây Môn Lãm Nhiên, giết y còn dễ hơn bóp chết một con kiến.

Song Hoa Hương rất nhanh liền phát hiện mình đoán sai rồi, Tô Khê Nguyệt yên lặng, hồi lâu mới lạnh nhạt nói: “ Vâng, Gia, tiểu nhân nhớ kỹ, sau này ở trước mặt Gia, sẽ không nhắc lại tên này. Gia còn muốn tiếp tục dùng bữa khuya không? Nếu như không cần nữa... tiểu nhân liền cáo lui.”

Tây Môn Lãm Nhiên nghiêng nghiêng hàm răng, trong lòng cũng không biết là cảm giác gì, y cho là mình tối thiểu có thể trước mặt tiểu nhân này cho y một cái bạt tai, đánh y đến nỗi khóe miệng chảy máu hàm răng rơi xuống. Nhưng trên thực tế, tay của hắn nâng tại giữa không trung, nhưng vô luận như thế nào cũng không hạ xuống được, điều này làm cho khí thế của hắn đột nhiên giảm rất nhiều, cũng lần nữa khiến hắn thẹn quá hóa giận.

Không được, nhất định phải đánh, Tây Môn Lãm Nhiên, không thể đến bây giờ người còn mềm lòng với tên khốn kiếp này, người nhìn tên khốn kiếp này, y liền khinh thường liếc người một cái, người nếu là còn không hạ thủ được, vậy người thành cái gì? Nhất định phải đánh xuống.

Tây Môn Lãm Nhiên nghĩ như vậy, ánh mắt càng thêm đỏ, cắn răng tập trung sức mạnh vào cánh tay, cuối cùng tức giận đến nỗi lưu lại một cổ huyết khí, cánh tay giơ cao lên không trung tràn đầy khí lực, sau đó hắn cắn răng một cái, đột nhiên sẽ đem tay đập xuống.

“ A...” Tô Khê Nguyệt đột nhiên gặp người xuống, phát ra một tiếng rên rỉ.

Chú ý, là rên rỉ, không phải là tiếng kêu thảm thiết.

Đến đây, một kích vô cùng lớn như sấm chớp hạ xuống chuyển vòng, đập xuống cái bàn.

“ Oanh” một tiếng, chiếc bàn gỗ nhỏ bị một chưởng dễ dàng nát vụn, có thể tưởng tượng, nếu như một chưởng này thật sự đánh tới trên mặt Tô Khê Nguyệt, người này chỉ sợ cũng không phải chỉ có chảy máu vài giọt không thôi.

Một chưởng này lực ngay cả Tây Môn Lãm Nhiên cũng phải giật nảy mình. Nhưng là hắn lúc này không rảnh suy nghĩ nhiều, chẳng qua là cau mày nhìn Tô Khê Nguyệt đang cúi người rên rỉ, oán hận nói: “ Người thì thế nào? Ta đây còn không có đánh vào trên người của người, người cũng là thật sự biết tận dụng tình hình nha, thật không hổ là tiểu nhân đệ nhất thiên hạ.”

Tô Khê Nguyệt cười khổ không dứt, nghĩ thầm tiểu nhân đệ nhất thiên hạ, mình thế nhưng có thể có được tước hiệu như vậy, bất quá cũng được rồi, dầu gì cũng là đệ nhất thiên hạ không phải sao. D_A

Hắn lắc đầu, nhìn xuống dĩa dày quần đau miến cưỡng ngồi thẳng lên, thản nhiên nói: “ Không có gì? Gia là muốn hạ thủ đánh ta sao? Vậy thì phiền toái nhanh lên một chút, đánh xong ta còn muốn đem những đồ này thu thập, đã là giờ Tuất rồi, sáng sớm ngày mai còn phải làm việc nữa.”

“ Người...” Tây Môn Lãm Nhiên chán nản. Mượn Dạ Minh Châu trong phòng cùng ánh nến sáng ngời, hẳn thấy sắc mặt Tô Khê Nguyệt đã là trắng bệch, mồ hôi hột từ trên trán chảy không ngừng, mà một cái tay của y, một mực ôm lấy bụng, có lẽ là dùng sức quá độ, cái tay kia khẽ run, đốt ngón tay cũng trắng bệch.

“ Rốt cuộc tại sao? Sắc mặt của người giống như người chết vậy.” Vào giờ khắc này, lý trí vô tình từ bỏ Tây Môn Lãm Nhiên, bản năng chiếm cứ thân thể, đầu óc thậm chí là mỗi một tế bào của hắn, một cách tự nhiên, cánh tay cường tráng có lực của hắn liền đỡ lấy cánh tay Tô Khê Nguyệt, cảm giác được y không cam lòng giẫy dụa, hắn dứt khoát liền ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của đối phương đem người ôm đến giường.

“ Rốt cuộc là thế nào?” Sắc mặt Tây Môn Lãm Nhiên rất khẩn trương, không ngừng hỏi han.

Hoa Hương cùng Cửu Ngôn hơi giật mình đứng bên ngoài phòng, hồi lâu mới phục hồi tinh thần, Hoa Hương kêu lên: “ Cung chủ, có muốn hay không đi mời Khương đại phu tới đây?” Lời còn chưa dứt, liền thấy cung chủ xoay người lại giận dữ lườm nguýt nhìn mình, trong lòng tiểu nha đầu “ lộp cộp”, thầm nghĩ hỏng rồi, vỗ mông ngựa đến nỗi làm chết ngựa rồi (nịnh nọt nhưng lại phản tác dụng ý ;)).

“ Đồ vô dụng, cái này còn phải hỏi sao? Nhanh đi, để Khương đại phu mang thuốc chữa đau bụng đến đây xem thế nào.” Tây Môn Lãm Nhiên tập trung khí lực rống to, không hề để ý đến cái khác, lúc này làm cho Hoa Hương lảo đảo một vòng. Cuối cùng tiểu nha hoàn này mấy ngày nay đã trải qua nhiều lần khảo nghiệm lớn, cuối cùng vẫn là ổn định thân hình, phi một cái vọt ra ngoài.

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, bí ẩn chiếu trong hậu viện, hai bóng người ở trước hòn giả sơn chợt lóe lên rồi biến mất.

“ Trời, đây là thời điểm tốt nhất, thành hay bại đều dựa vào hành động lúc này, cô nương nói, chỉ cho phép thành công không cho thất bại, người đã nỗ lực ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, cơ hội lớn ngày hôm nay đang ở trước mắt người, thừa dịp Tây Môn Lãm Nhiên bởi vì Tô Khê Nguyệt kia mà tâm phiền ý loạn, đây là thời điểm dễ dàng hạ thủ nhất, bỏ qua lúc này, đợi cơ hội lần sau chỉ sợ khó càng thêm khó mà thôi.”

“ Được, yên tâm đi, người trở về chuyển lời cho cô nương, ta sẽ diệt trừ hắn, không chỉ như thế, ta sẽ khiến hắn vô cùng thống khổ mà chết, hơn nữa chết không nhắm mắt, càng không có mặt mũi xuống suối vàng nhìn mặt thân nhân của hắn, ha ha ha...” tiếng cười ác độc, gian xảo vang lên, nháy mắt lại biến mất, tiếp theo hai bóng người từ trong giả sơn đi ra, nhìn xung quanh bốn bề vắng lặng, liền chia ra hai hướng rồi đi, trong nháy mắt không còn lại một chút dấu vết.

Cửu Ngôn rút cục vào phòng, bắt quả hắn rất nhanh lại lui ra ngoài. Bởi vì không được tự nhiên lắm.

Vốn Tô Khê Nguyệt nên bị cung chủ hành hạ lại lẳng lặng nằm trên giường, sắc mặt vô cùng thống khổ, không biết chuyện còn tưởng rằng y bị cung chủ hành hạ thành như vậy. Mà từ trước đến giờ cung chủ lãnh đạm vô tình, luôn luôn kêu gào mình muốn báo thù, lúc này so với tình yêu cuồng nhiệt của một thiếu niên tuổi mới lớn lại chẳng thua kém chút nào, chẳng những một đầu ngón tay cũng không có hạ xuống, mà còn không ngừng vây quanh lấy người ta hỏi han ân cần, vẻ mặt kia không phải là vẻ mặt đối đãi cừu nhân, ngay cả đối với hai bậc thân sinh thành có khi cũng chỉ như thế này mà thôi.

Thật ra thì Cửu Ngôn nghĩ như vậy tuyệt đối là nói ngoa. (bà tám nha~ đáng yêu thế

4. Chương 4

Editor: Jung Tiểu Kú

Tây Môn Lãm Nhiên chìm vào đấu tranh nội tâm sâu sắc. Nhìn Tô Khê Nguyệt trên giường sắc mặt tái nhợt, gượng gạo, cố gắng ngẩng đầu lên. Thêm vào đó là chóp mũi cùng cái trán trơn bóng đầy mồ hôi. Hẳn thật hận không lập tức đem cháo nâng đến trước mặt mà uy y. Nhưng ta hết lần này tới lần khác, tới nơi này để làm gì? Là tới chiếu cố y, báo đáp tình huynh đệ trước khi phân ly sao? Không đúng như thế, ta đến để báo thù, này... Làm sao càng về sau càng không giống báo thù, ngược lại lại giống báo ân là sao.

“ Cung chủ, rốt cuộc muốn hay không... Có muốn hay không đi lấy cháo à?” Hoa Hương đợi hồi lâu, cũng không còn đợi được lúc chủ tử ra lệnh, không thể làm gì khác hơn là cẩn thận lên tiếng dò hỏi, sau đó nàng

vươn cổ nhìn trên giường một chút, chần chờ nói: “Cung chủ, ta sao lại cảm thấy Tô công tử hình như là ngất đi rồi, người nhìn...”

“Được rồi, được rồi, tại sao ngươi lại đông dài như thế, đi lấy đi lấy.” Hoa Hương một câu nói khiến cho Tây Môn Lãm Nhiên hạ quyết tâm, phiền não phát tay một cái, hẩn ở trong lòng tự nói với mình: Hừ, không thể để cho y tiện nghi như vậy mà chết được, chết đói sao, vậy cũng quá may mắn cho y rồi, y hại ta lắm như vậy, ta làm sao có thể để cho y thư thái, không được không được, nhất định phải để cho y tỉnh lại, thân thể tốt mới có thể tiếp nhận sự trả thù của ta.

Lấy cái cơ rất thuyết phục xong, khiến cho Tây Môn cung chủ lập tức liền thấy thoải mái yên tâm.

Chỉ chốc lát sau, Hoa Hương bưng một chén lớn cháo sảng sảng như ngọc bích cùng chút thức ăn tinh sảo quay trở lại, mới vừa đem cháo đặt trên bàn, đã nghe thấy chủ tử nhà mình hét lớn: “Hoa Hương, người hôm nay không có việc gì làm đúng không, Khương đại phu nói là bưng cháo trắng đến, thế sao ngươi lại mang một chén cháo hành đến hả? Đổi đi, mau đổi đi.”

Về mặt Hoa Hương lúc này a, tựa như nuốt trọn một chiếc xương cá, thật vất vả mới thông nhuận được cổ họng, mặt đen lại nói: “Cung chủ a, cháo hành này cùng cháo trắng cũng không sai biệt lắm, cháo hành so với cháo trắng thì tốt hơn mà. Khương đại phu nói cháo trắng, cũng chỉ là yêu cầu chất liệu mà không có nói thêm là có thêm cái gì hay không, cháo hành này cũng chỉ là cháo trắng bình thường thôi, cung chủ cũng không phải chưa từng trải qua cuộc sống cực khổ, làm sao ngay cả cái này cũng không biết.”

Nàng vừa nói như vậy, Tây Môn Lãm Nhiên chợt bừng tỉnh đại ngộ, mới vừa rồi bởi vì có chút quan tâm nên hơi bị loạn, cho nên có chút lảm lẩn mà thôi. Nghĩ tới đây, không khỏi có chút xấu hổ, phát tay một cái, đối với Hoa Hương nói: “Được rồi được rồi, xuống đi ngủ đi, cũng giờ rồi, Cửu Ngôn, người cũng đi luôn đi.”

Hắn nói xong, nghe thấy Cửu Ngôn cẩn thận hỏi một câu cung chủ làm gì, liền hung hãn đe dọa nói: “Ta còn có thể làm gì? Không nhìn thấy còn có người chờ ta ư sao?”

Cửu Ngôn cùng Hoa Hương lần nữa nuốt vào một cái xương cá, hai người cùng vịn nhau đi ra ngoài, nghĩ thầm cung chủ, người này rốt cuộc là báo thù kiểu gì đây? Đi tới cửa, Hoa Hương quay đầu lại, mới vừa muốn nói chuyện, đã bị Cửu Ngôn nhéo một cái sau đó kéo ra ngoài, tiếp đó nghe hắn đè nén thanh âm nói khẽ: “Người điên rồi, nhìn cung chủ mấy ngày qua giống như thay đổi thành một người khác, cho nên gan cũng lớn hơn một chút có phải không? Còn muốn nói giỡn với cung chủ có phải không? Người chẳng lẽ không nhìn thấy bộ dáng cung chủ như thế kia, hắn nếu muốn để người uy cháo cho công tử thì đã sớm phân phó rồi? Chẳng nhẽ còn phải đợi người tự mình đặt câu hỏi sao?”

Hoa Hương nhún vai, lại vỗ vỗ bả vai Cửu Ngôn cười nói: “Thật không then chúng ta cùng nhau mấy năm nay, giờ ngay cả ta muốn nói cái gì người cũng biết, người hóa ra đã biến thành con giun trong bụng ta rồi.” Vừa nói, vừa thấy sắc mặt Cửu Ngôn đen sầm lại, lúc này mới che miệng cười trở về gian phòng của mình.

Ở nơi khác Tây Môn Lãm Nhiên hướng về phía Tô Khê Nguyệt đang “Hôn mê”, do dự có nên gọi đại phu trở lại một lần nữa hay không thì nghe thấy trong miệng con người thư sinh xinh đẹp kia buông ra hai tiếng ngáy rất nhẹ rất khẽ. Hắn có chút không dám tin, đem lỗ tai ghé gần sát khuôn mặt như ngọc, cẩn thận nghe lại một lần, không sai, là tiếng ngáy, mặc dù rất nhẹ, nhưng cộng thêm hô hấp đều đều kia, đã có thể xác thực chứng minh, con người “Hôn mê” trước mắt này, thật ra thì chỉ là đang ngủ thiếp đi mà thôi.

“Người...” Tây Môn Lãm Nhiên nghiêng rằng nghiêng lợi chỉ rống ra khỏi miệng được một chữ, thanh âm không tự chủ được liền biến mất khi nhìn đến bộ mặt đang ở trước mắt mình. Đôi mắt đang nhắm kia thật dài, lông mi cong cong, sống mũi thẳng, đôi môi phớt hồng, đỏ tươi, còn có khuôn mặt như hoa như ngọc.

Mặc dù làm hạ nhân ba năm, nhưng khuôn mặt này một chút cũng không có bị rám đen, bị mài thô. Quỷ thần xui khiến thế nào lại sở lên đó một chút, đúng là, vô cùng trơn mịn, cảm giác mềm mại non nớt khiến hắn thiếu chút nữa không nỡ rút tay về.

“Ngô...” giấc ngủ của Tô Khê Nguyệt thật ra thì rất kém, bởi vì mấy ngày qua quá mệt mỏi, mà cái giường này lại quá thoải mái, cho nên y mới có dưới tình huống như vậy mà ngủ thiếp đi, lúc này bị Tây Môn Lãm Nhiên khẽ khẽ vỗ thế nên mới bị đánh thức.

Tây Môn Lãm Nhiên vội vàng rút về tay, trên mặt có chút nóng nóng, trong lòng cũng chột dạ, bất quá hân dĩ nhiên không thể để cho Tô Khê Nguyệt nhìn ra, cho nên lập tức lớn tiếng nói: “ Người ngủ giống như heo chết vậy, tại sao gọi cũng không tỉnh, ta chỉ có lòng tốt lay tỉnh nhà ngươi thôi. Tốt lắm tốt lắm, nếu tỉnh, liền nhanh chóng ăn chỗ cháo này đi.”

Tô Khê Nguyệt mở to một đôi mắt phượng xinh đẹp, nhìn Tây Môn Lãm Nhiên một hồi lâu, cho đến nhìn thấy trong mắt đối phương bắt đầu có tia tức giận nổi lên, y mới từ từ ngồi dậy, nhẹ nhàng xoa xoa cái trán, ha hả cười nói: “ Gia, người thật đúng là đứa nhỏ đến chết vẫn cứ vòng vo tam quốc nha, còn hạ mình tự thân giúp tiểu nhân ăn cháo nữa. Bởi vì ngày hôm nay không có bỏ hết bỏ củi, tổng quản nói sẽ không được ăn cơm tối. Không ngờ được rằng Gia...”

“ Ít nói lời vô ích, cho ăn thì người biết điều mà ăn đi.” Tây Môn Lãm Nhiên cau kinh rống một tiếng: “ Đừng hoang tưởng vô ích, ta là sợ nếu như để người chết thì quá tiện nghi rồi, thế nên cho người ăn, mới không phải là cái gì đau lòng không thôi, người đừng hiểu sai.” Vừa nói, Lãm Nhiên cung chủ anh tuấn dứt khoát bưng lên chén cơm, còn học bộ dáng Tô Khê Nguyệt khi còn bé ụy hân ăn, thử thử nhiệt độ một chút, cảm thấy độ ấm vừa phải, lúc này mới múc một thìa cháo, dứt cho Tô Khê Nguyệt.

Tô Khê Nguyệt yên lặng nhìn chằm chằm cái muỗng kia, một lát sau, mới từ từ nhắm mắt lại, đem thìa cháo kia ngậm vào trong miệng, vị ngọt ngọt, thanh thanh, tươi mát, chẳng bao lâu thì đã ăn xong bát cháo trắng này. Cho dù là trước kia có ăn xong bát cháo được nấu cùng với rất nhiều vật liệu quý hiếm các loại cũng không thể ngon bằng một phần vạn của bát cháo bình thường này.

Phải nói thế sự thật đúng là buồn cười, nửa canh giờ trước, Tô Khê Nguyệt còn uy Tây Môn Lãm Nhiên ăn bánh trôi, kết quả sau nửa canh giờ, liền biến thành Tây Môn Lãm Nhiên cho Tô Khê Nguyệt ăn cháo trắng. Nếu là không biết rõ sự tình của chuyện này, chỉ sợ đánh vỡ đầu cũng không nghĩ ra hai người kia là có đại thù với nhau, kia là cừu nhân a, ngay cả nếu có là huynh đệ cũng có chút quá thân mật rồi ấy chứ, nói chuẩn xác hơn, giống như chỉ có những người có tình cảm với nhau mới có thể làm ra loại chuyện khanh khanh ta ta dứt đồ ăn cho nhau như thế này chứ. D_A

Ăn non nửa chén cháo, Tô Khê Nguyệt cũng nhịn không được nữa, thấp đầu nhắm mắt lại, “ tách tách”, hai giọt nước mắt rơi xuống giường, vỡ tan.

“ Gì vậy? Như vậy đã khóc rồi? Thật không có tiền đồ chút nào? Nước mắt nam nhi không phải không dễ rơi sao? Hay lại nói, người nghĩ dùng hai giọt nước mắt này là muốn lấy lòng ta, một lần nữa lừa gạt ta?” Sau khi nói đến đây, trong giọng nói tràn đầy xem thường, cái muỗng đưa vào trong miệng lực đạo cũng hơi chút mạnh hơn.

Tô Khê Nguyệt không chút nào cho là đang bị gây chuyện, y hấp hấp cái mũi, tiếp tục ăn cháo, Tây Môn Lãm Nhiên coi như cẩn thận, chu đáo, uy một ngụm cháo sẽ kèm theo chút ít món ăn, không tới một khắc đồng hồ, một chén cháo cùng chút thức ăn đã bị ăn sạch, hân lúc này mới để xuống cái muỗng, hừ lạnh một tiếng nói: “ Người người làm này cũng quá tiện nghi rồi, bất quá chỉ dứt ta một chút bánh trôi thôi, kết quả khiến cho ta dứt lại một chén cháo, chẳng những là cháo, còn có một chút thức ăn kia nữa.”

Lời này mới vừa nói ra miệng hân đã hối hận, nghĩ thầm ta đây không phải là đào hồ tự mình nhảy xuống sao? Làm sao kể từ sau khi gặp tên khốn này, ta liền trở nên càng ngày càng ngu xuẩn vậy chứ? Hân chăm chú nhìn Tô Khê Nguyệt, tính toán nếu như đối phương nói cái gì giống kiểu “ Ta lại không muốn người uy, là một mình người nguyện ý mà” ... Thì a, nhất định đầu tiên một quyền phá hủy cả hàm răng của y rồi sau đó nói sau.

Không nghĩ tới con người chưa từng ở trước mặt hân chân chính cúi đầu qua... Tô Khê Nguyệt thế nhưng lần này lại không có trả lời một cách mỉa mai. Ngược lại từ từ xuống giường, ngay khi Tây Môn Lãm Nhiên đang có chút sợ run người, nhanh chóng ôm hân.

“ Cảm ơn người Giang Phong, ta sẽ nhớ bữa cơm này, cho dù sau này có chết trong tay người, ta cũng sẽ luôn luôn nhớ khuya hôm nay người uy cháo cho ta, ta tuyệt sẽ không oán người, chỉ cần người vui vẻ khoái hoạt, làm gì ta cũng không sao cả. Rất nhiều chuyện, hiện tại ta đã không có biện pháp nói ra, ta chỉ có thể nói cho người biết, ta vẫn luôn là vị ca ca kia, người một lòng coi Giang Phong là đệ đệ của mình.”

Thân thể Tây Môn Lãm Nhiên cứng ngắc, mờ mịt nghe Tô Khê Nguyệt nói..., hân nghĩ chầm chọc mấy câu,

nhưng là há miệng ra, mà cái gì cũng không nói được. Khi hấn hoàn hồn, mới phát hiện Tô Khê Nguyệt đã rời đi, hướng ngoài cửa nhìn lại, ánh trăng bao phủ trên đường nhỏ, một thân ảnh vội vàng bước đi, lộ ra vẻ vô cùng cô đơn, thê lương...

Tây Môn Lãm Nhiên trong lòng sinh ra một cổ tư vị nói không nói lời, hấn từ từ ngã ngồi trên ghế, trong đầu không khỏi nhớ lại đoạn thời gian thơ ấu tốt đẹp duy nhất kia, mặc dù mỗi ngày phải làm rất nhiều việc, thường xuyên ăn bữa nay không có bữa mai, nhưng là kể từ sau khi có vị ca ca này, liền bỗng như có một gốc cây đại thụ che gió che mưa, hấn ở tại hai năm dưới sự che chở của cây đại thụ này là thời gian dường như vui vẻ nhất, nếu như... Nếu như không có một buổi tối kia, không phải chuyện kia, hấn nghĩ hấn sẽ tiếp tục hạnh phúc như thế này mãi.

Tâm bởi vì đang chìm đắm trong những kí ức ôn nhu vì nhớ lại mọi chuyện đêm đó mà bỗng chốc biến thành nguội lạnh. Tây Môn Lãm Nhiên cau mày suy nghĩ một hồi lâu, mới từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, tự nhủ: “Còn nhiều thời gian, đừng tưởng rằng chỉ bằng vài giọt nước mắt là người có thể khiến ta cảm động, ta đây, cung chủ Ma Cung cũng không phải chỉ là người không, chờ xem, ta cũng không tin thủy chung ta cũng không có cách nào nào đối phó với người.”

...

Tổng quản Tây Môn Hạ gần đây vô cùng lo âu, hơn nữa thỉnh thoảng lại bị kinh động đến muốn thổ huyết.

Còn không phải bởi vì cái tên chủ tử kỳ quái kia. Mệnh lệnh muốn mình ra sức hành hạ tàn nhẫn Tô Khê Nguyệt, khiến cho y hạ xuống đỉnh đầu cao quý, nhưng điều kiện lại là không được đả thương. Gã suy nghĩ một đêm, mới rốt cục nghĩ ra biện pháp độc ác kia, đó là nếu không bỏ được một bó củi thì sẽ không cho ăn cơm, gã cũng đâu có dễ dàng gì đâu? Kết quả buổi tối ngày thứ ba còn chưa có dói bụng đến ngất xỉu thể nhưng cung chủ nhà mình lại đã kêu đại phu, đã thế còn tự mình uy cháo hết lần này đến lần khác.

Không chỉ có như thế, ngày thứ hai, còn cố ý gọi gã đến, phân phó mọi người ở tất cả mọi nơi đều không được phép cố ý bỏ dói Tô Khê Nguyệt, nếu như y vì dói quá mà gặp sự cố gì không may khiến chậm trễ việc báo thù của hấn thì nhất định sẽ hỏi thăm gã đầu tiên.

Tổng quản Tây Môn Hạ nghĩ đến đây, tâm khê co rút một cái, nhưng là thân phận vị chủ tử kia quá mức cao quý, nếu không thực sự gã đã không ngần ngại bỏ giày của mình xuống, đem nó ném thẳng vào bộ mặt xấu xa kia.

Quá đáng nhất chính là, vị cung chủ kia rõ ràng rất cưng chiều, nâng niu lo lắng cho Tô Khê Nguyệt, còn kém mỗi nước dội người ta lên làm tổ tông của cả cung mà thôi thế nhưng hết lần này đến lần khác, phát ngôn bừa bãi, bức bách mình phải tiếp tục ức hiếp, hành hạ y. Người nói này gọi là chuyện gì. Tây Môn Hạ tổng quản nghĩ tới đây, không nhịn được nước mắt tuôn đầy mặt, nghĩ thầm cung chủ a, người báo thù không hạ thủ được thì đừng có báo thù nữa mà, chúng ta không chê cười người, bảo đảm không chê cười người, còn tiếp tục hành hạ như vậy, mạng già nhỏ bé của tiểu nhân sẽ héo quắt trong tay của người cùng Tô công tử mất thôi.

Càng nghĩ càng có linh cảm mình không còn đường sống, Tây Môn Hạ thật tình vì mình mà lo lắng. Không phải đây là cách để bức mình phải tự động đi từ bỏ chức vị tổng quản đấy chứ. Dù sao giữa tiền bạc và mạng sống, vẫn là cái mạng già này trọng yếu hơn chứ, không phải sao? Tiền tài dù có nhiều như thế nào đi nữa mà không có mạng để tiêu sài thì có để làm gì? Đang bối rối, thì nghe bên cạnh một thanh âm lạnh lùng nói: “Ồ, tổng quản, đúng là thật lâu rồi không gặp lão nhân gia ngài rồi nha, tiểu nhân ở chỗ này thỉnh an ngài.”

Tây Môn Hạ định thần nhìn lại, nguyên lai là một quần sự dưới quyền trong trang, đại khái là tới nộp địa tô xuân vụ đi. Cho nên qua loa chào hỏi hai câu, đột nhiên nhớ tới quần sự này từ trước đến giờ luôn được mọi người khen ngợi là đầu óc linh hoạt, lại có một bụng ý nghĩ xấu xa, chẳng phải nên hỏi hấn một chút sao. Dĩ nhiên, gã không dám dính líu ra Tây Môn Lãm Nhiên cùng Tô Khê Nguyệt, chỉ là muốn hấn quân sư cho mình biện pháp nào có thể hành hạ người khác mà không làm họ bị thương.

Quần sự kia quả thật không phụ công kì vọng của gã, hơi suy nghĩ một chút, liền có thể đưa ra chủ ý, nói với Tây Môn Hạ: “Chuyện này có khó khăn gì đâu tổng quản, nếu không muốn khiến y bị thương, lại muốn giày vò y, vậy hãy để cho y giặt quần áo đi, từ sáng sớm đến tối muộn đều phải giặt quần áo, việc này tuy

không mệt, nhưng là khiến người ta bị giày vò nha, hơn nữa những y phục kia có sạch hay không, không phải đều tùy vào sự định đoạt của ngài hay sao? Đến lúc đó có thể lấy cái cơ này để khiển trách y. Như thế, kể từ giờ cũng không sợ y không cúi đầu trước ngài.”

Tây Môn Hạ liên tiếp gật đầu, chủ ý này quả thật không tệ, cho nên ngày thứ hai sẽ đem tất cả y phục tập trung lại trong phòng giặt, chạy ra nói với Tô Khê Nguyệt: “ Hôm nay nhiệm vụ của người chính là giặt quần áo, phải giặt sạch sẽ hiểu chưa? Trước lúc mặt trời lặn, những y phục này nếu như còn chưa có giặt xong, cơm tối...” Nói tới đây, chợt nhớ tới phân phó của Tây Môn Lãm Nhiên, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng đem phần còn lại của câu nói “ Đừng muốn ăn” nuốt vào mà đổi thành “ Có thể theo ăn.”

Bọn người hầu chung quanh vốn là tò mò nhìn cảnh này nhất tề lão đảo ngả xuống, khuôn mặt mọi người hắc tuyến, nghĩ thầm tổng quản a, lời này của người nói thật có ý tứ nha, y phục nếu là giặt không xong, cơm tối có thể theo ăn, người đó còn cần phải bạt mạng đi giặt quần áo sao, từ từ chậm chậm, tiêu dao tự tại, dù sao giặt không xong cũng không có chuyện gì mà.

Tức thì hai chân chó của người hầu ở nơi nơi thảo luận: “ Chắc chắc, người xem, tổng quản của chúng ta luôn luôn nhân từ độ lượng như thế, thậm chí ngay cả lời như vậy cũng có thể nói ra.”

“ Đúng đấy đúng đấy, là sợ khiến A Nguyệt cảm thấy áp lực sao, cho nên nói trước cho y biết, giặt không xong y phục cũng có thể ăn cơm, để cho không có bị gánh nặng tâm lý, tổng quản thật tốt, chúng ta có thể nương dưới tay hần, thật không biết là phải đốt hương cầu phúc trong bao nhiêu đời mới có được.”

Tây Môn Hạ nghe mấy câu nghị luận này, cảm thấy lại có ý định muốn thổ huyết. Lại nói quả thật điều này khiến nét mặt già nua cũng có chút không nhịn được, nổi giận đùng đùng hừ một tiếng, xoay người rời đi. Sau đó, tất cả bọn người hầu bên cạnh ít nhiều cũng dần dần tùm năm tùm ba tản đi.

Tô Khê Nguyệt khẽ mỉm cười, trong lòng lại là một trận âm áp, cái bộ dáng này của tổng quản, những lời này, hần là Tây Môn Lãm Nhiên có một chút chiều cổ ở bên trong đi?

Dĩ nhiên, cái con người vẫn âm thầm nghĩ muốn báo thù kia sẽ không thừa nhận đây là chiều cổ, hần nhất định sẽ nghĩ rằng, này chỉ là vì không để cho mình chết quá sớm, nếu chết như thế thì quá tiện nghi cho nên mới phải nhượng bộ mà thôi.

...

Tây Môn Lãm Nhiên liên tiếp ba ngày không nhìn thấy Tô Khê Nguyệt, nghi nghi ngờ ngờ đi lại xung quanh phủ một vòng cuối cùng phát hiện người đang ở dưới nước giặt quần áo. Hần đứng ở phía sau cây, yên lặng nhìn trong chốc lát, sau đó cố gắng duy trì vẻ mặt lạnh nhạt, thờ ơ rời khỏi, gọi tới Tây Môn Hạ hỏi thăm một chút chuyện, nghe gã ba hoa chích choè nói nào là mỗi ngày đều giặt quần áo ở nơi thông thoáng như thế có bao nhiêu tốt, thế cho nên cũng ngắm đồng ý.

Chớp mắt một cái lại là mấy ngày trôi qua, một ngày kia, Tây Môn Lãm Nhiên nghĩ đến mình từ sau khi đến thành Kim Lăng đến giờ cũng chưa có cùng phân đường Đường chủ gặp gỡ qua, cho nên liền ra lệnh cho Tây Môn Hạ tổ chức một buổi yến hội nho nhỏ. Nói cho cùng thật ra chẳng có tâm tư vui vẻ chút nào. Chỉ bất quá thân là cung chủ Ma Cung, loại thủ đoạn lung lạc lòng người này tự nhiên là phải sử dụng qua, tối thiểu ở phương diện thể diện cũng coi như là yên tâm.

Thật ra thì mọi người đều biết vị cung chủ nghiêm nghị này là một người lãnh tâm lãnh tình, hần cho dù không có tổ chức yến hội, mọi người cũng không thấy có gì kỳ quái. Nhưng là hần triệu tập mọi người, cái này làm những phân đường Đường chủ kia cũng thuộc hạ có chút cảm động đến rơi nước mắt. Cho nên mọi người cẩn thận chuẩn bị mọi thứ, những người có thân phận là Đường chủ đều mang theo theo thẻ tử cùng nhi nữ của mình tham gia. Dù chỉ tổ chức nho nhỏ nhưng cũng khiến mọi người rất vui vẻ, xung quanh cũng rất náo nhiệt..

Yến hội tiến hành được một nửa thì các ca vũ xuất hiện, đó là do Tây Môn Hạ cố ý chuẩn bị, lúc trước có xin chỉ thị qua, Tây Môn Lãm Nhiên cũng không có phản đối.

Không hổ là nữ công được dạy bảo của gánh hát nổi tiếng nhất thành Kim Lăng. Những cô gái kia người nào người nấy đều như thiên tiên, kỹ thuật nhảy múa thì uyển chuyển như mây trôi nước chảy, ngay cả những cô nương gầy đàn kia, tướng mạo cũng không hề tầm thường, chỉ tiếc, cũng chỉ là thân phận ca kỹ

mà thôi, nếu không chỉ bằng dung mạo này cũng đủ để được gả vào những nhà giàu có hưởng vinh hoa phú quý.

Trên mặt Tây Môn Lãm Nhiên vẫn lạnh lùng không có bất kỳ vẻ mặt nào khác, bất quá con người của hắn vẫn khẽ chuyển động, ngoắt ngoắt tay kêu Tây Môn Hạ đến, nhẹ giọng nói với gã: “Đem Tô Khê Nguyệt gọi tới, để cho y cũng những ca kỹ này hát xướng.” Hắn nói xong, nhìn thấy Tây Môn Hạ vui vẻ đi, bên khóe miệng không khỏi câu lên một tia cười lạnh.

Hừ hừ, người không phải là người có khí khái ngất trời sao? Người không phải là tài tử phong lưu sao? Người không phải là quốc sĩ vô song sao? Ta liền xem người lần này có thể hay không còn không quan tâm hơn thua mà vân đạm phong khinh. Cho ta nhìn thử xem đường đường Tô đại công tử cùng một đám kỹ nữ ở chung một chỗ, có phải hay không còn có thể bày ra một bộ dạng ưu nhã tự tại, nhàn nhã hay không?

Tây Môn Lãm Nhiên trong nội tâm rất xấu xa tự nói với bản thân như thế, vừa muốn thấy Tô Khê Nguyệt vì cái yêu cầu kia mà lúng túng, bối rối, kinh ngạc đồng thời còn có bộ dạng bị chọc tức, càng nghĩ càng là đắc ý, mấy ngày nay vẫn bởi vì không có thể thực hiện được các cách trả thù mà trong ngực bị dồn nén một ngụm ác khí, bây giờ giống như được thả lỏng không ít. Hắn thậm chí còn nhàn nhã vắt chéo chân, ngồi ở chỗ đó chỉ chờ để chê cười Tô Khê Nguyệt. D_A

Tô Khê Nguyệt rất nhanh đã tới nơi này, nhìn bên trong đại sảnh là cảnh tượng ca hát thái bình như thế, đầu tiên y ngỡ ra một lúc, sau đó tiếng ti trúc chợt biết mất, ngay trước mặt những ca kỹ kia, trên mặt Tây Môn Lãm Nhiên mang nụ cười khoan thai nói: “Nghe nói người là tài tử, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, hôm nay mọi người cao hứng như thế, người không ngại cũng tới trợ hứng chứ, mới vừa rồi tài nghệ của những ca kỹ này quả thật là không tệ chút nào, người cũng nên hảo hảo thể hiện, đừng để mất mặt trước mặt người khác nha.”

Sắc mặt Tô Khê Nguyệt hơi chút biến đổi, nhưng rất nhanh liền khôi phục bộ dạng nhàn nhã như ban đầu. Trong lòng y rõ ràng Tây Môn Lãm Nhiên là muốn mượn chuyện này hạ nhục mình, nhưng là đánh đàn ca hát, này chính là văn nhã của bản thân, ai nói cùng ca kỹ đánh đàn chính là vũ nhục? Vì vậy vừa âm thầm cười vị đệ đệ tính tình trẻ con này, vừa đi đến bên cầm. Ca kỹ đánh đàn kia kinh ngạc nhìn y một cái, sau đó nở nụ cười, vội vàng đứng dậy, nhường vị trí lại cho y.

Tây Môn Lãm Nhiên vẫn nhìn chằm chằm Tô Khê Nguyệt, ngoài ý muốn, đối phương cũng không có xuất hiện vẻ mặt như hắn dự liệu, này không khỏi khiến hắn có chút ử rữ, ngay sau đó lại thấy gương mặt đỏ ửng của cô ca kỹ kia, còn có ánh mắt không ngừng nhìn lên Tô Khê Nguyệt, điều này làm cho lòng hắn lại càng khó chịu, tuyệt đối không phải là ghen tỵ, nhưng nếu không phải là ghen tỵ vậy là cái gì, hắn cũng nói không rõ ràng, dù sao chính là không thích có người ngó chừng Tô Khê Nguyệt một cách không dè chừng như vậy.

“Đây là yến hội, dĩ nhiên là nên góp một khúc nhạc cho hợp với không khí, không bằng liền đàn bản, tự nhiên muốn một chút hợp với tình hình chi khúc, không bằng đàn một bản “Hoa nguyệt chính xuân phong” đi.”

Tô Khê Nguyệt nhàn nhạt cùng ca kỹ bên cạnh trao đổi, chọc cho Tây Môn Lãm Nhiên càng thêm mất hứng, những nữ nhân kia nhìn Tô Khê Nguyệt khiến hắn khó chịu, nhưng là Tô Khê Nguyệt bởi vì bàn bạc việc gảy khúc nhạc nào mà con mắt không lúc nào dời đi người ca kỹ kia, khiến hắn càng tức giận, tức giận đến nỗi thiếu chút nữa là muốn đem cái bàn kia lật đổ.

Liều mạng kìm nén kích động muốn lật bàn, bọn thuộc hạ tò mò kia vẫn còn chưa có phát hiện sắc mặt của cung chủ đại nhân nhà mình đã biến thành đen như đáy nồi, cũng tập trung nhìn về phía Tô Khê Nguyệt đang chuyên chú thì thâm to nhỏ. Bỗng nhiên một thanh âm ưu nhã của tiếng đàn vang lên, trên mặt đất đám vũ nữ lại hòa vào tiếng đàn mà nhảy úa, yến hội rất nhanh lại khôi phục không khí náo nhiệt lúc trước.

Tây Môn Lãm Nhiên vẫn tự nói với mình là phải nhẫn, phải nhẫn, hắn không tin Tô Khê Nguyệt không sẽ lộ ra vẻ mặt khuất, hắn muốn chứng minh mình so với đối phương còn có kiên nhẫn hơn. Bất quá, Tô Khê Nguyệt đã gảy đến thủ khúc thứ ba, vẻ mặt chẳng những không có khuất nhục, ngược lại càng ngày càng xuất thần, Tây Môn cung chủ rốt cục không nhịn được.

“Đủ rồi.” Một tiếng quát vang lên, đem mọi người đang đắm chìm trong tiếng đàn réo rắt tự nhiên cùng

với vũ điệu mê người của các điệu nhảy thức tỉnh, mọi người xôn xao không giải thích được ngẩng đầu nhìn Tây Môn Lãm Nhiên.

Chỉ thấy ánh mắt hung ác của hắn chầm chầm lại giống như có chút kinh ngạc nhìn Tô Khê Nguyệt. Một hồi lâu bỗng nhiên lạnh lùng nói: “ Gãy đi gãy lại cũng chỉ có những khúc nhạc cũ mềm, nghe cũng nghe chán rồi, chơi một chút trò chơi gian trá đi, người tới đây.”

Hắn ngoắc ngoắc một ngón tay chỉ vào Tô Khê Nguyệt, nhất thời làm đối phương nhẩn lại hàng lông mày thanh tú, bất đắc dĩ đứng dậy đi tới giữa sân, Tô Khê Nguyệt nghĩ thầm vị đệ đệ này không biết lại muốn bày ra trò gì để hành hạ mình, ai, không biết về mặt khuất nhục là cái dạng gì, bằng không hay là đi tìm ai đó học tập một chút xem sao, làm cho Giang Phong cao hứng, cũng tránh hắn phải lao tâm khổ tứ tìm đủ mọi cách hành hạ mình.

Tô Khê Nguyệt mới nghĩ tới đây, lại thấy khóe miệng Tây Môn Lãm Nhiên câu lên một tia cười đắc ý, khụ một tiếng, hắn thoạt nhìn là đang cố gắng che dấu sự hưng phấn của mình, sau đó chậm rãi nói: “ Khúc ca đã chán nghe rồi, nhưng là ta còn không có xem người vũ, thừa cơ hội này, Tây Môn tổng quản, người mang cho y một bộ y phục của nữ nhân, người liền nhảy một khúc cho ta xem đi.”

Hắc hắc, lần này ta không tin người còn không chịu thua. Tây Môn Lãm Nhiên trong lòng đắc ý, vì mình nghĩ ra chú ý thông minh như thế mà tự vỗ án tán dương, thấy Tô Khê Nguyệt khiếp sợ trước mặt, hắn thì càng thống khoái, mới vừa rồi buồn bực cũng đơn giản bị quét sạch, tâm tình thật tốt mà nâng lên chén rượu, đối với những thuộc hạ đang kinh ngạc ở chung quanh nói: “ Mấy năm này, cực khổ các người, ta mời mọi người một chén.”

Vừa dứt lời, còn không đợi ngửa đầu nâng cốc uống xong, đột nhiên chỉ nghe thấy một trận tiếng xé gió, tầm mắt có thể nhìn đến nơi đó, một bóng đen lớn hướng hắn đánh tới. Nghĩ sao đến cùng vẫn là một vị cung chủ nghiêm nghị, đối mặt tình huống như thế cũng là không sợ hãi, chỉ vươn tay nhẹ nhàng phát một cái, ám khí kia liền rơi trên mặt đất, vỡ thành mấy khối. Lúc này mọi người mới nhìn rõ ràng, ám khí kia rõ ràng là mới vừa ở trên chiếc đàn cổ trên bàn kia.

Mọi người đồng loạt hít một hơi lạnh khí, khiếp sợ nhìn về phía Tô Khê Nguyệt trong sân, trên mặt toàn bộ là vẻ mặt không dám tin. Đúng! bọn họ biết yêu cầu kia mới vừa kia của Tây Môn Lãm Nhiên căn bản là vũ nhục đối với vị nam tử ưu nhã này, nhưng làm sao cũng không nghĩ ra y thể nhưng lại cầm đàn cổ để đánh trả lại cung chủ, y chẳng qua chỉ là một hạ nhân thôi sao, đối mặt yêu cầu như thế, có thể lấy cái chết chống đỡ, nhưng tại sao có thể tàn khốc đả thương người như thế? Nhất là đối tượng lần này của y, địa vị thật sự là quá mức cao thượng, so với hoàng thân quốc thích còn có phần cao quý hơn.

Bất quá Tô Khê Nguyệt cũng không quan tâm thân phận Tây Môn Lãm Nhiên, cầm vừa rơi xuống, y liền chầm chậm bước lên bậc thang, một đôi mắt trong suốt chăm chú nhìn đối phương, đối diện với vẻ mặt giận dữ như thiêu đốt mọi thứ của Tây Môn Lãm Nhiên vẫn không thể kìm được có chút gì đó chột dạ, mặc dù y cảm giác mình căn bản không có gì phải chột dạ, nhưng da đầu chính là không nghe sai sử mà từng đợt tê dại.

“ Thật to gan, thế nhưng đến lúc này còn không nhận rõ thân phận của mình sao?” Tây Môn Lãm Nhiên cứng rắn hét to, hơn nữa rất muốn chụp lấy cái bàn để diễn tả một chút tức giận, vốn phải có của chủ tử, nhưng là chỉ nhìn Tô Khê Nguyệt từng bước đi tới, tay dù sao cũng vẫn không thể duỗi ra được.

“ Đơn giản là muốn cho ta khổ sở, cần gì khó khăn như vậy?” Tô Khê Nguyệt đi tới phụ cận, lại bỗng nhiên che giấu đầy mắt tức giận, hắn rũ mắt xuống, bỗng nhiên quỳ gối trước người Tây Môn Lãm Nhiên, đem hai tay giơ cao khỏi đầu, lòng bàn tay nắm chặt một con dao nhỏ đến nỗi khiến cả bàn tay nhuộn thành màu máu đỏ sẫm.

“ Hôm nay ta mạo phạm Gia, vừa không nghe lời. Xin Gia trách phạt, là muốn thiên đao vạn quả cũng được, hay là xẻ tim mổ bụng cũng được, cũng theo ý Gia định đoạt, ta đến cỡ nào sợ đau, Gia không phải là rõ ràng nhất sao?” thanh âm Tô Khê Nguyệt lạnh lùng mà chậm chạp, từng chữ từng chữ tựa hồ cũng đâm vào trong lòng Tây Môn Lãm Nhiên, khiến hắn đã quên phản ứng như thế nào.

Sợ đau đến cỡ nào? Suy nghĩ vừa bay đi đã trở về ngày trước xa xôi, một ngày mùa hè nóng bức, mình tắm xong từ dưới sông đi lên, len lén chạy đến thư phòng của y, nhìn thấy y ở trong phòng đọc sách, trong nhà

không ai, cho nên hắn liền dễ dàng đi vào, tò mò nhìn những thứ được bài biện đẹp mắt kia, kết quả làm vỡ một bình hoa.

Ngay lúc đang bị dọa cho sợ, là người trước mặt này đã tìm cách thả mình mau chóng rời đi, sau đó y lại đi thư phòng, chỉ nghe thấy bên trong truyền đến tiếng kêu thảm thiết, mà thân hình nhỏ bé của hắn thì núp sau thân cây cổ thụ không ngừng run rẩy. Một lần đó, Tô Khê Nguyệt bị đánh mười bản, còn bị phạt cầm túc ba ngày, đơn giản là bình hoa kia có giá trị vô cùng. Hắn không dám nghĩ, nếu như tội danh là rơi trên đầu chính mình, thì bản thân sẽ bị trừng phạt thành hình người như thế nào.

Nhưng là... Nhưng là lần đó y thay mình gánh chịu tội danh, chẳng qua là bởi vì sự kiện kia còn chưa đủ khiến mình bị đuổi ra khỏi nhà sao? Cho dù sẽ bị đánh gần chết, nhưng chắc là không bị đuổi. Mà chuyện phát sinh sau này chứng minh, người trước mặt này, chẳng qua là vì đợi chờ một cơ hội đem mình một kích bị mất mạng luôn thôi.

4

5. Chương 5

Editor: Jung Tiểu Kú

Suy nghĩ chuyển trở lại, Tây Môn Lãm Nhiên một lần nữa lại vô cùng tức giận, cố ý bỏ qua một chút khổ sở, không đành lòng trong tim, vừa muốn bày ra bộ mặt cứng rắn, nghiêm khắc xử lý Tô Khê Nguyệt, thế nhưng lúc này lại thấy trên tay của y đầm đìa máu tươi, còn có vài giọt máu theo khe hở của ngón tay mà chảy xuống đất, nhanh chóng thấm vào thảm đất tiền.

“Đây là làm sao vậy?” Tây Môn Lãm Nhiên sợ tới mức hít một hơi khí lạnh, lập tức đứng lên, cũng chẳng quan tâm xem sẽ bị những giọt máu kia có thể dây vào người, nắm lấy tay của Tô Khê Nguyệt kéo y đứng lên, khiến cho máu dính hết vào người hắn. Thế nhưng hắn nhìn cũng không thèm nhìn lấy một cái, chỉ chăm chăm vào lòng bàn tay trắng noãn của Tô Khê Nguyệt, cau mày hết lớn: “Đây là làm sao vậy? Chính người tự rạch vào tay mình sao? Mẹ nó. Kẻ hỗn đản nào lại đưa dao cho y, cút xuống cho ta, đánh một trăm đại bản.”

“Rầm...” Có vài người thần kinh yếu ớt đã ngã ngồi xuống làm đổ dây ghế, Cửu Ngôn cùng với Hoa Hương hiện tại dù thấy chuyện quái dị như thế này nhưng đã không còn kinh sợ nữa, chạy tới giúp Tây Môn Lãm Nhiên xem xét thương thế của Tô Khê Nguyệt, thế nhưng lại nghe y thần nhiên nói: “Không phải là dao cứa, ngón tay bắt quá cũng chỉ chảy có chút máu mà thôi, Gia làm gì mà ngạc nhiên như thế. Đối với một người như ta mà liệu mình quan tâm như vậy, ta còn phải thực sự cảm tạ người.”

Tây Môn Lãm Nhiên đã chẳng còn quan tâm đến ý khiêu khích châm chọc trong lời nói của Tô Khê Nguyệt, hắn chẳng qua chỉ vì thấy máu tươi không ngừng chảy mà nôn nóng, lo lắng nói: “Nói bậy bạ gì đó? Người mới đàn mấy thủ khúc, ngón tay làm sao lại có thể bị như thế này? Người trước đây cho dù trong một canh giờ đàn mười thủ khúc, cũng không khiến bản thân bị chảy máu như vậy.” Vừa nói, thì từ trong lòng mình lấy ra một kim chế được đã được chuẩn bị từ trước, tìm đến miệng vết thương, vội vàng châm vào.

Người phía dưới tựa như thông suốt cái gì đó lại nghi chẳng hiểu chuyện gì, nghị luận không ngừng. Mọi người đều không hiểu rốt cục chủ nhà mình cùng với hạ nhân này quan hệ như thế nào, có khúc mắc gì, rõ ràng luôn bày ra bộ dạng như có đại cừu thù với y, thế sống thế chết muốn y bị thương tổn, nhục nhã đầy mình, thế nhưng trong nháy mắt kia, khi bắt cùng đàn một khúc với đám người kia, lại rộng giận một trận, sau đó lại cũng lập tức ỉu xiu. Ỉu xiu còn không nói, nhìn vào bộ dạng quan tâm hiện tại, kia thực sự không phải thái độ đối với cừu nhân mà nói đúng hơn đối với thê thiếp của mình còn không có chăm sóc ôn nhu như thế.

Mặc dù ngón tay bị thương, nhưng tay đứt ruột xót. Hơn nữa Tô Khê Nguyệt là một kẻ văn nhược, loại bị thương ngoài da này cũng không thể coi như không quan trọng được. Vì thế Tây Môn Lãm Nhiên túm Tô Khê Nguyệt tới hậu viện, để Khương đại phu đến xem xét xử lý vết thương. Lão Đại phu đến đây vừa thấy, trái tim nói này có chuyện gì đâu a, miệng vết thương cũng không sâu, tại sao phải khẩn trương thành như vậy chứ? Bất quá lão cũng không dám nói, đành phải xuất ra bộ dáng thận trọng bằng bó thỏa đáng mới đi khỏi.

Tây Môn Lãm Nhiên gọi tới Tây Môn Hạ, hỏi gã, Tô Khê Nguyệt bị thương như thế nào làm cho Tây Môn Hạ cũng chẳng biết tại sao, trái tim nói cung chủ a, ta đây như thế nào lại biết được? Người cũng không cho ta nhìn Tô công tử. Bất quá xem sắc mặt kia của cung chủ, trong lòng biết lời này vừa thốt ra, chắc chắn mạng già sẽ có nguy hiểm.

May mắn dưới tình thế nguy cấp, đầu óc cũng sáng suốt một chút, nghĩ đến việc Tô Khê Nguyệt phải làm trước đây, gã vội vàng vỗ tay một cái, bưng tỉnh đại ngộ nói: “ Đúng vậy cung chủ, Tô công tử vài ngày trước đây phải giặt quần áo, ngón tay kia tất nhiên là bị ngâm nước đến trắng bạc ra, da thịt sẽ mỏng đi không ít nha. Do đó ngày hôm nay mới chỉ đàn có ba khúc, da thịt thể kia mới bị dây đàn cửa chảy máu.”

Gã nói xong, giống như cầu cứu nhìn về phía Tô Khê Nguyệt, vội la lên: “ Ôi Tô công tử của ta, người cũng nói một chút đi, có phải như vậy hay không? Người xem sắc mặt cung chủ như thế này, giống như muốn ăn thịt người.” Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Tô Khê Nguyệt gật gật đầu, thản nhiên nói một chữ đúng.

Đôi lông mày Tây Môn Lãm Nhiên gắt gao nhú chặt lại, giữa lông mày xuất hiện chữ “ Xuyên” thật sâu, hừ một tiếng nói: “ Thật sự là vô dụng, giặt mấy bộ quần áo mà cũng có thể gặp chuyện không may như thế. Người nói xem, người còn có thể vô dụng như thế nào nữa đây? Ta nghĩ kĩ rồi. Sau này đừng để y phải giặt quần áo nữa, người xem bộ dạng tiểu thân thể như thế kia, cho dù là có thể giặt y phục nhưng ai biết được liệu có thể giặt sạch được hay không?”

Trông mắt Tây Môn Hạ thoáng cái trừng lớn như mắt cá vàng, do dự nói: “ Tô công tử đúng là văn nhân, vốn thì vai không thể gánh tay không thể động, sẽ không làm được những việc như thế này. Cung chủ nếu là lo lắng y làm việc có sơ xuất, không bằng thôi đừng ép y phải làm nữa, có thể để ở nơi này của cung chủ, như thế, tất cả mọi người đều sẽ yên tâm.”

Hô hô, ghen hờn lâu, lời này rốt cục đã nói ra. Trong lòng Tây Môn Hạ hô to thống khoái, nghĩ thầm cung chủ, người làm như thế này không phải tra tấn Tô công tử, người rõ ràng chính là tự ngược, nói muốn báo thù, kết quả người ta đổ máu chảy mồ hôi chịu đựng đói khát người lại không chịu được. Những chuyện nào gọi là gì a, đều không phải giống như người coi người ta là thần là phật mà cúng bái hay sao? D_A

“ Thú vị lắm.”

“ Nói nhảm.”

Tô Khê Nguyệt cùng Tây Môn Lãm Nhiên nhìn không được trăm miệng một lời hướng phía Tây Môn Hạ nổi giận quát. Tô Khê Nguyệt nghĩ thầm người cho là giống như dưỡng con thỏ sao? Còn dưỡng ở trong này, người đem ta trở thành người như thế nào.

Tây Môn Lãm Nhiên vẫn đang nghĩ gã tổng quản này rất vô năng, gã bắt không được Tô Khê Nguyệt, thế mà lại dám đối với mình hô to gọi nhỏ, hừ, về sau tiếp tục theo dõi, nếu gã thực sự vô năng, thì chắc chắn phải đổi tổng quản mới.

Tây Môn Hạ không dám lên tiếng, nghĩ thầm ta đây coi tiền như rác xem ra đã định rồi, ông trời a, đậu nga thụ oan còn có tháng sáu tuyết bay, ba năm đại hạn, ta oan thành như vậy, ta có cái gì để chứng minh đây, lão thiên gia người rất không công bằng.

Đến cuối cùng, Tây Môn Lãm Nhiên vừa thực hiện xong kế hoạch báo thù lại giống như diễn ra một trò khôi hài, nhìn đến con người đang bình thần ngủ ngon giấc trên giường kia, Tây Môn cung chủ chính là có một loại cảm giác vô cùng lực bất tòng tâm, nhìn về phía tiểu nha đầu, phiền muộn hỏi: “ Hoa Hương, người có cho rằng ta là rất mềm lòng hay không? Mỗi lần cùng y phân cao thấp, ta đều bị rơi vào thế hạ phong, Tô Khê Nguyệt này tựa hồ như oan gia của ta có phải hay không?”

“ Không phải.” Hoa Hương trả lời rõ ràng, câu trả lời của nàng khiến cho trong lòng Tây Môn Lãm Nhiên thoáng có chút an ủi, nhưng là ngay sau đó tiểu nha đầu này lại nói lời nói chính nghĩa: “ Theo nô tỳ thấy, công tử không phải giống như muốn đối đầu với cung chủ, y căn bản chính là như thế, nhưng mà thực sự là thiên địch, hai chữ oan gia cũng quá khinh miêu đạm tả.”

“ Thiên địch?” sắc mặt Tây Môn Lãm Nhiên thoáng chút đen lại, không vui nói: “ Nói bậy bạ gì đó? Làm sao đến mức độ như thế được? Còn thiên địch nữa chứ, người cho y là ai vậy? Y bất quá cũng chỉ là một

hạ nhân, người phí sức đem một hạ nhân hình dung thành thiên địch của bốn cung chủ đây. Vậy người coi Bốn cung đặt chỗ nào?”

Hoa Hương nhún vai nói: “ Gia, này có một số việc, chính ngài hảo hảo suy nghĩ một chút thì rõ ràng, có phải hay không mọi hạ nhân trong lòng ngài đều như nhau, nô tỳ cùng Cửu Ngôn làm hạ nhân của ngài mấy chục năm rồi, nhưng là giường của ngài chúng ta còn chưa có dám đến gần, nhưng ngài nghĩ xem, một người hạ nhân này đã nằm trên đó hai lần. Nghịch. Đã thể hiện tại vẫn còn nằm trên đó.”

Hoa Hương một hơi nói xong, liền chuẩn bị thật tốt hai lòng bàn chân của mình, nàng thực sự là chịu đựng đủ rồi, cung chủ mê đắm tiết mục báo thù thì nàng cũng mặt kệ nhưng mà nàng không bao giờ muốn.... nữa phải chịu cảnh bị quấy rầy như thế này. Chẳng những mình nàng mà ngay cả một Cửu Ngôn tối trung thân, tối tận tâm đều nói không muốn nhìn thấy cung chủ của mình diễn trò trước mặt như thế này nữa. Thực sự chỉ thời gian ngắn ngủi mấy ngày qua, hình tượng cung chủ cao lớn vô cùng cũng dần dần sụp đổ rồi.

Tây Môn cung chủ nhìn hai thuộc hạ đang ngày một li khai xa dần, hai tên khốn kiếp kia hiện tại ngay cả một câu cáo lui cũng không thêm nói.

Hắn lại nhìn thoáng qua Tô Khê Nguyệt trên giường, vuốt vuốt cái trán, rên rỉ nói: “ Vì cái gì sẽ như vậy? Vì cái gì thẳng cho tới hôm nay, ta thế nhưng không hề có biện pháp bắt người? Rõ ràng là người thực có lỗi với ta, rõ ràng người khi đó cấp cho ta chút ơn huệ nhỏ là vì muốn hại ta, nhưng vì cái gì ta luôn miệng nói người là đồ đạo đức giả, đúng là tiểu nhân ác độc, nhưng vừa nhìn thấy bộ dáng của người, vẫn là nhìn không được suy nghĩ về những dụ dỗ người từng cho ta.”

Tô Khê Nguyệt mấy ngày nay quá mệt mỏi, giặt quần áo cũng không phải là việc thoải mái gì, hơn nữa y lại là một người nghiêm túc. Bởi vậy ngày chưa có tối nhưng vẫn nằm trên giường thoải mái kia, ngủ một giấc say sưa. Cứ như vậy ngủ thẳng đến khuya, từ trong mộng đẹp mà từ từ tỉnh lại.

Mở to mắt, đầu tiên là đỉnh giường, sau đó nhìn nhìn trên người mình, đúng là chán mỏng thấu hoa, tả hữu nhìn sang, tầm mắt dừng lại ở hình ảnh bên giường, ánh mắt chậm rãi chuyển từ kinh ngạc vô cùng thành mặt nước ôn nhu.

Tựa vào bên người Tô Khê Nguyệt, Tây Môn Lãm Nhiên gục ở chỗ này ngủ, mái tóc đen nhánh chảy xuống giường, gương mặt ngày thường lạnh tanh cứng rắn cũng trở nên nhu hòa hơn.

Tô Khê Nguyệt chậm rãi sửa sang tóc Tây Môn Lãm Nhiên, khéo miệng hơi hơi cong lên, ý cười kia nói không nên lời có bao nhiêu dụ dỗ, suy nghĩ của y cũng bay a bay, bay đến mười mấy năm trước, hải tử kia trong trí nhớ cũng thích ghé vào trong lòng ngực của mình, cho dù là bị đánh, chỉ cần ghé vào ngực mình, hắn sẽ ngủ vô cùng an ổn.

“ Nếu lúc đấy bà vú đuổi theo người thì tốt rồi.” Tô Khê Nguyệt phát ra mấy tiếng thở dài không thể nghe thấy, trên mặt tươi cười dần dần đổi thành chua xót. Ánh nến làm những thương tâm của y lại một lần nữa được nhớ lại khiến y không khỏi nghĩ: nếu lúc trước hết thấy đều có thể dựa vào tính toán của mình, y cùng Giang Phong có phải hay không sẽ không có cơ sự như ngày hôm nay. Bọn họ còn có thể là một đôi hảo huynh đệ tương thân tương ái, là bờ vai để cho nhau dựa vào nữa hay không, mà cơ nghiệp phụ thân dùng tâm huyết cả đời vất vả xây dựng nên cũng sẽ không bị hủy trong tay Giang Phong.

Chỉ tiếc, sự tình đã phát sinh, cho dù sau này y có nghìn lần vạn lần muốn khác đi thì sẽ như thế nào chứ, sự thật cũng sẽ không bởi vì nguyện vọng hèn mọn này của y mà thay đổi.

Phụ thân mất, mẫu thân cũng mất, gia nghiệp bị hủy, y thành nô bộc, mà chủ nhân dĩ nhiên lại là đệ đệ lúc trước mình che chở yêu thương hết mực, hết thấy những sự cố này, có thể nói là do một tay mình tạo nghiệt, cho dù lúc trước mình có bất đắc dĩ như thế nào đi nữa, nhưng nỗi khổ thâm này, ở bên ngoài trừ bỏ bà vú còn ai có thể tin được đây.

“ Người tỉnh?” Một giọng nói buồn buồn vang lên, tiếp theo Tây Môn Lãm Nhiên ngẩng đầu, hung tợn nhìn Tô Khê Nguyệt, không đợi y mở miệng thì lớn tiếng nói: “ Có biết tối hôm qua ta vì cái gì phải ngủ ở trong này không? Bởi vì ta nhiều lần có mong muốn được bóp chết người, nhưng mà cuối cùng ta vẫn không thể khống chế được chính mình. Nếu như trong lúc ngủ mà lại đi hạ thủ người, thế nhưng dù có chết như thế

cũng chẳng về vang gì. Người bắt quạ cũng chỉ là một kẻ hạ nhân mà thôi, đã thế lại còn là một tên tiểu nhân.”

“Dạ, ta biết, Gia, ta biết mình là một tiểu nhân ác độc.” biểu tình Tô Khê Nguyệt thế nhưng nhìn không ra là kẻ tự cho mình là tiểu nhân.

Y thậm chí mang theo nét cười, ánh mắt tuy rằng nhu hòa giống như gió xuân, lại giống như xem thấu nguy trang cùng che dấu của Tây Môn Lãm Nhiên, làm cho hắn nháy mắt thì không thể không chặt vật mà che giấu, khụ hai tiếng để dấu sự giả tạo của mình.

“Hừ, dù sao ta cũng đã nhìn ra, người chính là một phế vật, việc gì cũng không làm tốt, ta đã nghĩ qua, để cho người ở trong phủ của ta phá hủy đồ đạc chẳng thà để người ở bên cạnh hầu hạ mình, bảo vệ được vài món đồ trong lúc sơ suất người sẽ phá hư, ta cũng tiếc.” Tây Môn Lãm Nhiên nói tới đây, thì không nói được nữa, nói đi nói lại nhiều lần như thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên chút nào.

“Làm người hầu bên người người sao?” Tô Khê Nguyệt kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, trong đôi mắt xinh đẹp lóe lên mênh mông hơi nước, thoát nhìn lại càng xinh đẹp, lại phá lệ khiến người yêu thương.

Trái tim Tây Môn Lãm Nhiên không thể khống chế được nhảy vài nhịp, nghĩ thầm mấy tên nhị đầu có phải ngày bình thường làm ăn linh tinh nữa hay không, làm sao khi hắn tìm đến những nữ nhân kia, mặc dù lúc ấy nhìn thì vẫn thấy tạm chấp nhận được, thế nhưng hiện tại nếu đem đồng người bần nhảo đó so sánh với tên tiểu nhân này, mỗi một người đều không thể nào so sánh bằng?

Nhị đầu chính là hạ nhân chịu trách nhiệm tìm công cụ làm ấm giường cho hắn, dù sao Tây Môn Lãm Nhiên cũng có nhu cầu sinh lý, thông qua nhị đầu đi tìm nữ nhân, một đêm gió xuân sẽ cầm tiền chạy lấy người, sạch sẽ gọn gàng sẽ không quẩn lầy, hơn nữa phương diện an toàn cũng không thành vấn đề, không cần lo lắng nữ nhân làm loạn trên giường của hắn.

“Làm sao vậy? Không muốn?” Tây Môn Lãm Nhiên xoay người sang chỗ khác, lạnh lùng hỏi, trên trán đã xuất hiện nếp nhăn khế, nghĩ thầm ta không thể ngày nào cũng phải ngủ trong này, không cho phép người có thể xảy ra chuyện gì nữa, ta nghĩ bản thân quả thực là đã bị loại người đạo đức giả câu dẫn đến dục hỏa đốt người rồi, kia cũng không phải dọa người bình thường. Hoa Hương cùng Cửu Ngôn trong nhất thời hàm răng đều như muốn rút xuống.

“Như thế nào lại không muốn chứ? Tuy rằng người có thể cho ta làm việc khác, nhưng là lần này, người không sợ ta ngựa quen đường cũ sao?”

Tô Khê Nguyệt mỉm cười, từ trên giường chậm rãi ngồi dậy, nhìn nhìn mười ngón tay bị bao lại, nơi đó ẩn ẩn truyền ra đau đớn, thời điểm đánh đàn còn không thực sự cảm thấy, bởi vì tâm tư đều chìm đắm trong tiếng đàn, nhưng là hiện tại lại cảm giác được từng đợt từng đợt đau đớn nhè nhẹ.

“Ngựa quen đường cũ?” Tây Môn Lãm Nhiên xoay người, mở to hai mắt nhìn nói: “Người là có ý gì? Trước khi đến chỗ ta, Tây Môn Hạ an bài người hầu hạ ai?”

Không biết vì cái gì, lần phỏng đoán này làm cho hắn khó chịu, cực độ khó chịu, nếu vừa mới chỉ có ý định đuổi Tây Môn Hạ, hiện tại hắn lại muốn đem lão gia hỏa kia đi lột da rút gân.

“Không có, ta vẫn đều ở hậu viện nấu nước bồ củi.” Tô Khê Nguyệt cũng bị bộ dạng hung thần ác sát của hắn làm cho hoảng sợ, theo bản năng cứ như vậy trả lời.

Nói xong, y mới nghĩ đến Tây Môn Lãm Nhiên là có ý gì, nhin không được lắc đầu cười nói: “Người nghĩ đi nơi nào vậy? Phủ đệ này ba năm trước đây bị người mua hạ, còn có người lại đây, ý của ta là nói, dù sao mới trước đây ta được không ít người hầu hạ, uy nước uy cơm, chải đầu mặc quần áo, cái nào ta cũng tự mình làm qua, hiện tại tuy rằng lớn, những việc đó cũng không quen chút nào.”

“Người... Người ít bày ra bộ dạng có ân với ta mà nhìn vào mặt ta đi”. Tây Môn Lãm Nhiên ngoài mạnh trong yếu rỗng xong, cũng không dám ... nữa nhìn vào khuôn mặt mang ý cười của Tô Khê Nguyệt, lại giống như chạy trốn nhảy lên đi ra ngoài, đi thật xa, âm thanh dễ nghe của Tô Khê Nguyệt tựa hồ còn quanh quẩn bên tai: “Đêm đã khuya rồi, người muốn đi đâu a? Trở về...”

Hoa Hương cùng Cửu Ngôn đang ngủ bị âm thanh Tô Khê Nguyệt làm tỉnh, hai người mặc vội quần áo vào rồi đi ra, thì Tây Môn Lãm Nhiên đã đi tới trong viện rồi. Vì thế, vội vàng mặc y phục tử tế vào rồi cũng chạy theo, lại nghe Tây Môn Lãm Nhiên thản nhiên nói: “ Hoa Hương, người trở về phòng đi, ngón tay người nọ bị thương, làm việc không tiện. Cửu Ngôn đi theo ta là được rồi.”

Hoa Hương đáp ứng, cho Cửu Ngôn một cái nháy mắt, kia ý là, có tin tức gì trở về phải nói cho ta. Bất quá Cửu Ngôn chính là hướng nàng một cái trở mặt xem thường, làm bộ không phát hiện động tác, yên lặng đi theo phía sau Tây Môn Lãm Nhiên dần dần đi xa dần. D_A

Vẫn đi vào hậu viên, bởi vì đúng là đêm khuya, cho nên trừ bỏ xa xa ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng gõ mõ, chung quanh đều là im ắng, trời còn chưa vào hạ, ngay cả tiếng côn trùng kêu đều không có, hai người này bởi vì thân mang tuyệt đỉnh võ công, đi đường cũng không có phát ra thanh âm gì, nếu như hiện tại có người trong vườn, bảo đảm sẽ bị hù chết, bởi vì quả thật không khác quỷ là mấy.

Đi tới chòi nghỉ mát cao nhất, Tây Môn Lãm Nhiên mới ở trên băng ghế đá ngồi xuống, nhìn trăng sáng một vùng lớn trên không trung, nửa ngày cũng không mở miệng.

Cửu Ngôn cũng không phải là Hoa Hương, hẳn có định lực cũng có kiên nhẫn, cung chủ nếu không nói lời nào, hẳn cũng mặt không chút thay đổi đứng ở nơi đó hững hờ.

Hai người không biết đứng bao lâu, lại nghe Tây Môn Lãm Nhiên thông thả thở dài một hơi, nói tiếp: “ Biết không? Mới trước đây ta thực sự thích mái đình này, nhưng mà mỗi lần đều không dám đi, bởi vì nếu bị hạ nhân thấy, sẽ bị mắng, rất lâu, ta luôn trốn ở thạch đầu nơi dưới đình này để nhìn trộm ca ca đọc sách.”

Lông mi Cửu Ngôn giật mình, nghĩ thầm ca ca? Đây là lần đầu tiên cung chủ xưng hô với Tô công tử như vậy, xem ra cuối cùng, tâm địa cung chủ vẫn là không thể cứng được nữa.

Hắn có chút nghi hoặc, nhin không được nhẹ giọng nói: “ Thuộc hạ không rõ, từ khi thuộc hạ đi theo cung chủ tới nay, chỉ biết cung chủ là một người quyết đoán ưu việt hơn người, lại là người quyết liệt, thuộc hạ chưa bao giờ gặp cung chủ ở trước bất luận kẻ nào cúi đầu qua ..., mà ngay cả tổng cung chủ cũng không ngoại lệ, vì cái gì sau khi cung chủ đến nơi này, đối với Tô công tử lại nhiều lần tha thứ đến như thế?”

Tây Môn Lãm Nhiên cười khổ một tiếng, lẩm bẩm nói: “ Dễ dàng tha thứ? Đúng vậy, đâu chỉ là dễ dàng tha thứ, ta đây làm sao coi là báo thù, quả thực chính là đối tổ tông báo ân. Nhưng mà có biện pháp sao? Từ trước đến giờ, thời điểm không thấy được y, đầu óc lại đầy những hình ảnh của y, đều là bộ dạng tuyệt tình ngày đó. Nhưng mà sau này, mỗi lần thấy y, sẽ không tự chủ được mà nhớ lại những ôn nhu y dành cho mình, tất cả tức giận cùng tuyệt tình đều biến thành mây khói. Chính mình lại không thể khống chế được, đây làm sao có biện pháp nào chứ?”

Cửu Ngôn không nói lời nào, lại nghe Tây Môn Lãm Nhiên nói tiếp: “ Người không biết, đoạn thời gian kia, y đối với ta... Thật sự tốt lắm, tốt lắm tốt lắm. Tốt đến nỗi khiến ta hiện tại nhớ đến y, những chuyện này như hiện rõ ràng trước mắt. đến ta hiện tại nghĩ tới hắn, chuyện này cũng còn rõ ràng ở trước mắt. Ai, có lẽ ta cũng không nên hận y, bởi vì nếu như không có y, có lẽ ta sớm đã bị nương y cùng với đám hạ nhân kia tra tấn đến chết rồi. Nhưng là... Nhưng là ta tình nguyện chết, ta cũng không muốn nhìn thấy vẻ mặt ghê tởm kia của y. Y không bằng hạ độc được vào trong cơm đưa ta ăn, so với việc để ta biết rõ chân tướng thì đỡ tàn khốc hơn nhiều.”

Hắn nói tới đây, khiến ngay cả Cửu Ngôn cũng nhin không được tò mò, khom người nói: “ Thuộc hạ vô tình thám thính chuyện riêng tư của cung chủ, nhưng chuyện này cũng đã tồn tại trong lòng vài năm, đã sớm hóa thành cái gai trong thịt, cung chủ không ngại nói ra, có lẽ trong lòng có thể thoải mái một ít, cung chủ biết tính tình thuộc hạ, nếu tương lai lưu truyền ra ngoài, cung chủ hãy cắt đầu lưỡi thuộc hạ đi.”

Tây Môn Lãm Nhiên ha hả cười: “ Ngu ngốc, làm sao nghiêm trọng như vậy, người dù không muốn, cũng không chịu nói, tiểu chân Hoa Hương kia chịu bỏ qua cho người sao? Để nàng bức vài lần, người còn không chịu nói sao?” Hắn nói xong, Cửu Ngôn nhớ tới tính tình Hoa Hương, lập tức không nói thêm lời nào nữa.

Nhưng là hôm tối nay Tây Môn Lãm Nhiên hiển nhiên rất có hứng thú nói chuyện, hắn sửa sang lại một chút suy nghĩ, mới chậm rãi nói: “ Bất quá người nói cũng đúng, chuyện này ghen ở trong lòng ta mười mấy năm, có lẽ nói ra, sẽ thông khoái một ít. Kỳ thật cũng không có gì, chính là ở thời điểm ta sáu tuổi, nhà của chúng ta tuyên bố một đại sự, sổ sách mà phụ thân nhất mực sắp xếp tự nhiên bị mất, hiển nhiên

hắn hoài nghi là do người động thủ. Kết quả có người nói sổ sách kia là ta nhặt được ở bên ngoài chường quầy bạc, mà trộm đi là muốn tiêu hủy, phụ thân ta tức giận, đi vào trong phòng của ta tìm, kết quả lục soát hết mọi nơi thì thấy được toàn bộ sổ sách cùng bạc”

Cửu Ngôn trong lòng nhảy dựng, nghĩ thầm chẳng lẽ chính là do chính Tô công tử hãm hại sao? Bất quá hắn không có nói ra, quả nhiên, chợt nghe Tây Môn Lãm Nhiên thản nhiên nói: “ Cha ta trong cơn giận dữ, đem ta đuổi ra khỏi nhà. Ta thực sự sợ hãi, chạy đi tìm ca ca, ta muốn nhờ y đi tìm phụ thân cầu tình, bởi vì sổ sách này thực không phải ta trộm, ta biết toàn bộ người trong phủ đều sẽ không tin tưởng ta, nhưng là, ca ca y nhất định sẽ tin tưởng, nhất định sẽ thay ta làm sáng tỏ.”

Cửu Ngôn trong lòng không hiểu chính là một trận chua xót, câu nói cuối cùng này của Tây Môn Lãm Nhiên mang theo một chút run rẩy, có thể tưởng tượng lúc ấy hắn đối với Tô Khê Nguyệt là cỡ nào tín nhiệm cùng kính yêu, Cửu Ngôn quả thực không dám đi nghĩ chuyện phát sinh kế tiếp, khó trách cung chủ nói thà rằng bị độc chết, cũng không muốn biết được chân tướng, chân tướng kia, nói vậy thật sự là tàn khốc khiến người ta phát run.

“ Ta đi tìm ca ca, tìm thật lâu, mới tại cái chòi nghỉ mát tìm được y, ta nghĩ rốt cục tìm được cứu tinh rồi. Lại không nghĩ rằng, thời điểm ở chung quanh không có ai, y lạnh lùng nói cho ta biết, sổ sách cùng bạc là y phóng tới trong phòng ta, y nói y chờ cơ hội này thật lâu... Thật lâu thật lâu.

Y còn nói... Còn nói đạt được tín nhiệm của ta thật không dễ dàng, y còn nói... Y còn nói những thứ gì, ta đã không nhớ rõ, ta chỉ biết là, ta bị gia đình đuổi đi, giống như một con chó chết bị vứt ra ngoài, ta thấy y xoay người quay đi chỗ khác, bả vai hơi hơi run rẩy. Ta biết y lúc đó là đang cười ta, cười ta một thằng nhãi con dễ dàng tin người, rốt cục chui vào bẫy của y, hơn nữa còn chỉ cần một kích.”

“ Cung chủ...” Cửu Ngôn có thể cảm giác được ngữ điệu Tây Môn Lãm Nhiên có bao nhiêu bi thương phần nộ, cũng có thể nhận thấy được thân thể hắn run nhè nhẹ. Hắn quả thực không thể tưởng tượng, con người tao nhã kia, Tô Khê Nguyệt giống như ánh trăng có thể làm ra loại chuyện này, khó trách cung chủ cửu hận y như vậy, nhưng khi cố tình đến trước mặt y, lại chỉ nhớ đến ân tình của y, thì ra cung chủ chính là bề ngoài lạnh lùng, trái tim lại rất mềm mại.

Di, cũng không đúng a, trước kia mỗi một việc, cũng không nhìn ra hắn mềm lòng qua, chẳng lẽ tim của hắn mềm mại chỉ đối với Tô công tử, trời ạ, này tình cảm muốn bao sâu a...

Cửu Ngôn còn đang ở trong này miên man suy nghĩ, chợt nghe Tây Môn Lãm Nhiên thản nhiên nói: “ Ta mới trước đây, cũng không giống như bây giờ, thân phận của ta tuy rằng trên danh nghĩa đúng là Nhị thiếu gia, nhưng cũng là kẻ ti tiện nhất trong toàn phủ, bởi vì sinh ra ở kỹ viện, lại bị đón về phủ như thế, cho nên ta vẫn không chịu tin tưởng bất luận kẻ nào, hơn nữa tính tình của ta cũng quật cường, thà rằng bị đánh chết cũng không chịu thua, nếu không phải y... Nếu không phải y, ta có lẽ đã chết. Ta đến chết cũng sẽ không tin tưởng bất luận kẻ nào, nhưng là bởi vì y, ta ngoại lệ, nhưng cuối cùng...”

Hắn không có nói thêm gì nữa, nhưng Cửu Ngôn cũng hiểu được ý tứ của hắn. Từ nay về sau chủ tớ hai người sẽ không lên tiếng, ngay tại chòi nghỉ mát ngồi đến hừng đông.

Sau khi trở về, mới biết được Tô Khê Nguyệt sau nửa đêm cũng không ngủ, Hoa Hương lại một đôi mắt ầng ậc nước giấu không được tia máu đỏ, khi thấy bọn họ trở về, hưng phấn đem Cửu Ngôn kéo ra ngoài, trong lúc nhất thời, trong phòng chỉ còn lại Tô Khê Nguyệt cùng Tây Môn Lãm Nhiên hai người.

“ Người có cái gì muốn ta hầu hạ sao? Nếu như không có, ta muốn trở về nhìn xem bà vú, tối hôm qua bị kêu lên cũng không trở về, ta sợ bà vú lo lắng.” Tô Khê Nguyệt mở miệng trước, đánh vỡ không khí trầm lắng, xấu hổ giữa hai người.

Hắn nhắc tới bà vú, trong lòng Tây Môn Lãm Nhiên cũng là nhảy dựng, trịnh trọng gật đầu nói: “ Đúng vậy, người đi đi, không bằng cũng đem nạng đến chỗ này ở, tuy rằng người không là cái thứ gì tốt đẹp, nhưng bà vú lại là người tốt.”

Tô Khê Nguyệt cười nói: “ Ân, đúng vậy, bà vú trong ngày thường lạnh lùng thản nhiên, nhưng nạng tâm địa hảo. Giang... Nga, Gia, nói tới đây, ta còn phải cảm tạ người, người không để cho người giày vò nạng, trên phương diện ăn mặc còn bảo bọn hạ nhân hảo hảo đối đãi nạng, ân đức này, ta sẽ không bao giờ quên.”

Tây Môn Lãm Nhiên hừ một tiếng, cười lạnh nói: “ Ít giả nhân giả nghĩa, không cần phải nói lời như thế, ta là bởi vì bà vú hảo mới đối đãi nàng như vậy, cùng người một chút quan hệ đều không có. Người chạy nhanh đi, dần xếp bà vú, trở về hảo hầu hạ chúng ta ăn cơm.”

Lời này là thật tâm, lúc đấy bị đuổi đi ra cửa, nếu không phải bà vú cho hắn mấy xuyên đồng tiền, lại nói vài câu an ủi hắn, bảo hắn đừng tự coi nhẹ mình, phải cố gắng trở nên nổi bật, không thì hắn đã sớm đối chết đầu đường.

Tô Khê Nguyệt đáp ứng đi, trở lại trong phòng cùng bà vú nói chuyện. Nhưng không ngờ bà vú một lời liên cự tuyệt ý tốt Tây Môn Lãm Nhiên, hừ một tiếng nói: “ Ta không lạ gì quá khứ, hắn nếu có chút trái tim, hảo hảo đối với người một chút, chuyện năm đó, người cũng là có nỗi khổ tâm riêng, sao không đem chuyện này làm rõ? Cũng đỡ phải chịu những đau khổ này.”

Tô Khê Nguyệt cười khổ nói: “ Giang Phong đã nhận định ta là tiểu nhân đối trá, hiện tại cùng hắn giải thích này nọ, hắn tin mới lạ đó, còn không bằng cứ để hắn nghĩ ta là một tiểu nhân như hiện tại đi. Nhũ mẫu, ta xem Giang Phong đối với ta, cũng không phải toàn bộ đều không có tình ý, hắn còn nhớ ân tình quá khứ, tuy rằng mỗi lần ngoài miệng nói đều là hung ác, nhưng thực tâm suy nghĩ lại, hắn là quan tâm ta. Nhũ mẫu, trong lòng ta đã thật vui, thực sự thỏa mãn, về việc ô danh này, có không được rửa sạch cũng không có quan hệ gì đâu?”

Bà vú gật đầu nói: “ Đây cũng theo người. Ai, cũng chính là người là người như vậy, nếu đối người khác, làm sao có thể làm được một bước này. Được rồi, hắn không phải muốn người đi hầu hạ sao? Người cứ đi đi, ta không đi, người nếu nhớ ta, mỗi ngày bỏ ra chút thời gian lại đây thăm ta đây lão bà tử là được thôi.”

Tô Khê Nguyệt cười nói: “ Cũng tốt, dù sao bọn hạ nhân đối với nhũ mẫu cũng tốt lắm, thật cũng không cần đi đến nơi đó. Ta đây đi, nhũ mẫu nếu có chuyện gì, thì cho tiểu nha đầu nào đó gọi ta một tiếng.” Vừa nói, nhắc chân liền muốn đi ra ngoài.

Chợt nghe bà vú gọi lại nói: “ Một chút thì đã quên, hôm qua có người đến cho hai bát hồng táo ta sáng nay trên mới vừa nhin không được khát nên đã ăn một bát, để lại cho người một bát, người ăn xong thì hãy đi, miễn cho lại đói bụng, đây là đồ ngọt, tốt xấu gì cũng ăn vào một chút đi.”

Tô Khê Nguyệt đáp ứng quay người lại, đi phòng bếp đem Hồng Táo còn lại trong nồi uống vào, lại đến cảm tạ bà vú, mới xuất môn đi phía trước viện.

Lúc trở về, Tây Môn Lãm Nhiên mới vừa tắm xong, thấy y đến đây, đã nghĩ để y chải đầu, bất quá ánh mắt chợt nhìn xuống lại thấy mười ngón tay quần vải trắng, trái tim lại mềm nhũn, lại nghĩ, bàn tay này đã thế còn ngâm nước vài ngày, vốn da thịt trắng nõn hiện tại đều nhăn cả lại, thì lại đau lòng không thôi, vẫy tay, để cho Hoa Hương lại đây giúp mình chải đầu. D_A

6. Chương 6

Editor: Jung Tiểu Kú

WARNING: H

()

Bọn hạ nhân bưng điểm tâm lên, có đặc sản phương nam là bánh sủi cảo nhân tôm, lại thêm đặc sản phương bắc là bánh bao nhân đậu, tất cả đều được làm hết sức tinh xảo, hơn hai mươi loại thức ăn cùng với một vài chén cháo cũng mang hương vị của nhiều địa phương, đảm bảo có thể từ trong bàn đồ ăn này mà không bị chết đói.

Tây Môn Lãm Nhiên thích tự mình ăn, không muốn người hầu chia thức ăn, mà hôm nay ngón tay Tô Khê Nguyệt cũng không thể được dùng để uy cơm cho hắn, làm sao có long dạ nào bắt y phải đứng ở đó nhìn mình ăn chứ, y hắn cũng đói rồi đi, nhớ đến tối hôm qua, hình như y chưa có ăn cơm, mà Khương đại phu còn nói phải hảo hảo chiều cổ y ... Vì vậy, cuối cùng tâm không cam tình không nguyện, không muốn cũng phải để y ngồi đối diện, cùng mình ăn cơm.

Tô Khê Nguyệt trong lòng cảm động, giống như nước chảy, một khi đã đến thì sẽ ồ ạt từng đợt từng đợt, chảy tới. Nhìn Tây Môn Lãm Nhiên vẫn bày ra vẻ mặt chán ghét, cảm phẫn, lại cảm thấy trong mắt vừa chua vừa chát, miễn cưỡng cố nén nước mắt, quay đầu nhẹ giọng nói: “Không cần, ta chờ một chút đi sang bên chỗ của hạ nhân ăn là tốt rồi, Gia, chính người dùng đi.”

Lời còn chưa dứt, một giọt lệ rớt cuộc vẫn là trào ra khoe mắt.

Loại biểu hiện động tình này của Tô Khê Nguyệt làm cho Tây Môn Lãm Nhiên vô cùng vui sướng, ép buộc y phải ngồi đối diện mình, còn bảo Hoa Hương gấp rau cho y, trước đây đối phương thích ăn gì, thì sẽ bảo Hoa Hương gấp cho cái đó, làm cho nàng trở mặt xem thường, trong lòng tự nhủ: cung chủ a, đây là đối với tình nhân lâu ngày gặp lại của người sao? Bằng không làm sao mà người lại có thể nhớ rõ ràng được như thế chứ?

Buổi sáng sau khi kéo Cửu Ngôn ra ngoài hỏi chuyện đầy đủ, cuối cùng cũng biết được đại khái sự tình năm đó. Hoa Hương dù sao cũng là nữ nhân, dù sao vẫn là thận trọng, chỉ cảm thấy chuyện này có chút kì quái. Tô Khê Nguyệt lại muốn hại cung chủ, hại như thế nào chứ? Không phải là phải chờ tới khi cung chủ cùng y chung sống hơn ba năm mới xuống tay hay sao. Không nói đến việc đem hận thù giả bộ thành từ ái là vô cùng khó khăn, nhưng chính là lại gián tiếp khiến cung chủ phải chịu những đau khổ kia, đổi thành bị coi là một ngụ quân tử, cũng có chút không đúng lắm. Dù sao khi đó, cung chủ cũng chỉ là một người dư thừa, người ta sẽ có âm mưu gì được chứ.

Nếu nói đúng là Tô Khê Nguyệt không dám tùy tiện xuống tay, sợ hãi bị truy tra, vậy thì càng không đúng hơn. Nghe những gì cung chủ kể, hẳn là trong nhà, địa vị của hắn có thể coi như cùng heo chó không sai biệt lắm, cho dù có hại chết hắn, ai dám vì một con chó nhỏ mà đi dò tra đại thiếu gia. Lùi một bước tiến một bước, cho dù cha của cung chủ có đột nhiên nghi ngờ là do có người hãm hại, muốn thay nhi tử truy xét hung thủ, nhưng đối tượng lại là một đứa con khác của mình, hoặc có thể nói hiện tại là con trai duy nhất, hẳn có thể làm như thế nào? Không thể vì cung chủ mà đem con trai độc nhất của mình giết chết được?

Cho nên mặc kệ nhìn từ phương diện nào đi nữa, Tô Khê Nguyệt cũng đều không cần phải ... tự mình đối với Tây Môn Lãm Nhiên động thủ, thậm chí y hung ác cũng thế, mà thương yêu hắn cũng thế, đều không có gì xấu cả. Huống chi, đến cuối cùng y hoàn toàn có thể không lộ diện, cuối cùng cung chủ vẫn bị người đuổi đi. Nếu như quả thực là như vậy, cung chủ bây giờ trở về, chỉ sợ thật sự không phải là báo thù, mà là báo ân đi, bởi vì hình tượng ca ca trong lòng hắn vĩnh viễn đều là vĩ đại như thế này. Tô Khê Nguyệt kia làm gì lại phải ngu ngốc như thế để chặn đường lui của mình. Sự tình ngu xuẩn như thế, cho dù là ngụ trang nhưng trong ba năm không thể không lộ ra chút ít tính tiểu nhân vô sỉ của y được?

Nhưng là một bụng nghi vấn, Hoa Hương lại không có biện pháp nói ra, nếu thực sự có ẩn tình, đây không phải là nói, chính mình so với cung chủ còn thông minh hơn sao? Nàng cũng không muốn mạo hiểm như vậy. Huống chi nếu như không có ẩn tình gì bên trong? Nếu Tô Khê Nguyệt thật sự là người như vậy thì sao? Tuy rằng thấy thế nào cũng không giống, nhưng vạn nhất y là như thế, chỉ vì mình nghi ngờ cái nguyên nhân kia mà y được cung chủ tha thứ cùng quan tâm, có cơ hội ngày sau y lại tổn thương cung chủ thì như thế nào?

Huống chi, bây giờ nhìn lại, cung chủ cùng công tử ở chung cũng rất tốt, tuy rằng ngoài miệng Gia nói muốn báo thù, nhưng đều không có hành động thực tế, không phải sao? Nói như vậy, Hoa Hương cũng không phải không có một chút tư tâm, nàng đối với Tô Khê Nguyệt có hảo cảm, nhưng Tô Khê Nguyệt nếu trở thành ca ca Tây Môn Lãm Nhiên, chính mình chỉ là một hạ nhân, dựa vào cái gì xứng với người ta. Nếu Tô Khê Nguyệt vẫn là thân phận hạ nhân, chính mình lại là nữ tỷ bên cạnh cung chủ, tục ngữ nói, gần quan được ban lộc, có lẽ tương lai, nguyệt lão thật có thể đem hai người bọn họ dặt đến bên nhau thì sao. (=. =|||)

Hoa Hương nghĩ đến đây, đã cảm thấy tay chia thức ăn có chút run run, con người như nước mùa xuân, xấu hổ mang theo e lệ liếc mắt với Tô Khê Nguyệt một cái, nghĩ thâm này không thể trách ta, Tô công tử như vậy, có nữ hài tử nào không thích a, nếu không phải y tính tình thanh cao, cha mẹ lại chết sớm, sau lại phá sản, chỉ sợ lúc này cũng đã cơ thiếp thành đàn rồi đó.

...

Những ngày sau này của Tô Khê Nguyệt từ đó về sau quả thật tốt hơn rất nhiều, cùng Tây Môn Lãm Nhiên ăn một bàn, ngủ cùng một phòng, tuy rằng không phải trên cùng một giường, bởi vì là người hầu bên người,

thì khi ngủ chỉ được nằm trên cái giường nhỏ bên cửa sổ.

Chẳng qua vài ngày nay, vị chủ tử kia cũng không còn có ý định sỉ nhục y nữa. Mỗi ngày miên mang suy nghĩ cũng đủ mệt người rồi, thế nên Tây Môn Lãm Nhiên nào dám để Tô Khê Nguyệt gần người.

Đúng vậy, chính là miên man suy nghĩ, hiện giờ cùng Tô Khê Nguyệt mỗi ngày sớm chiều ở chung như hình với bóng, vành tai và tóc mai chạm vào nhau tình đầu ý hợp, trái tim kia của hắn càng ngày càng không khống chế được, hơn nữa hai ngày nay, mỗi ngày buổi tối đều ở trong mộng cùng đối phương mây mưa thất thường, nửa đêm thể nào cũng phải lặn lẽ đối một lần ra giường. Việc này khiến Tây Môn Lãm Nhiên như bị tra tấn, hận không thể đem ca ca của mình đè ở trên giường đại chiến ba trăm hiệp.

Cứ thế hơn mười ngày nữa lại trôi qua, miệng vết thương trên ngón tay Tô Khê Nguyệt sớm đã tốt lắm, bởi vì tổn thương không sâu, cũng không lưu lại sẹo, làn da nguyên bản bị bọt nước cùng ngâm nước đến nổi trắng bệch cùng nhẩn nhúm cũng đã khôi phục sự trơn mềm, trắng trẻo ban đầu. Tuy rằng Tây Môn Lãm Nhiên không mở miệng, nhưng Tô Khê Nguyệt lại cân nhắc bản thân không thể cứ tiếp tục như vậy được nữa, y là người hầu bên người của hắn, cũng nên làm một ít chuyện mới được, bằng không ngày nào đó tâm tình Giang Phong không tốt, lại buộc mình trở về giặt quần áo, chẳng phải là mất nhiều hơn được sao.

Vì thế sáng sớm hôm nay dậy sớm, bắt đầu chuẩn bị nước rửa mặt cho Tây Môn Lãm Nhiên, chải đầu cho hắn, hầu hạ hắn ăn điểm tâm. Tây Môn Lãm Nhiên mặc dù không được tự nhiên, nhưng suy nghĩ một chút. Lúc này mới giống bộ dáng báo thù chứ. Vậy nên cũng chỉ cố gắng nén khó chịu trong lòng. Thật khó khăn mới chịu đựng qua được bữa sáng, buổi trưa cơm nước xong thì lại đi ra ngoài, Tô Khê Nguyệt nói muốn đi theo thể nhưng lại bị lời lẽ nghiêm khắc ngăn lại.

Tây Môn Lãm Nhiên nghĩ thầm: thôi đi, ta như thế này chính là vì trốn người. Còn cho người đi theo, ta tự tìm phiền phức sao.

Hắn cũng cảm thấy nản lòng, thầm nghĩ người khác báo thù, đều là vui sướng vô cùng, thế nhưng đối người này báo thù, người bị báo thù lại đường quan rộng mở, ta con mẹ nó chứ, thành ra lại dung sướng đập cà hay sao, còn có thiên ý hay không đây?!!

Bởi vì nghĩ như vậy, cũng hiểu được đã khiến bản thân buồn bực, ở trên đường đi đi lại lại cũng không chịu hồi phủ. Mắt thấy sắc trời chuyển dần đen, hắn thế nhưng vẫn là không muốn trở về. Bởi vậy, lại đi dạo xung quanh một hồi cuối cùng đến trước cửa một tửu lâu.

Ở trong tửu lâu ăn một bữa cơm thật cao hứng. Trong bữa ăn cũng chỉ có tám con vịt nhưng lại khiến khẩu vị của hắn thật thỏa mãn, không chỉ ăn mà còn gói một con mang về. Bởi vì nhớ tới Tô Khê Nguyệt không thích ăn thức ăn mặn mà mùi vị con vịt này cũng không tệ, có thể khiến y chịu ăn một chút đùi vịt, cho nên mang theo con vịt này, hớn hờ trở về phủ.

Bởi vì Tây Môn Lãm Nhiên không trở về, cho nên Tô Khê Nguyệt cùng Hoa Hương tự nhiên cũng sẽ không dùng bữa, sau khi biết bọn họ chưa ăn thì nói mình đã ăn rồi, sau đó để con vịt trong bữa ăn ở tửu lâu kia xuống bàn, Hoa Hương ngồi đối diện Tô Khê Nguyệt, nhìn nhìn một chút thì cúi đầu lẩm bẩm nói: “ Khẳng định không phải là cho ta rồi, biết rõ ràng ta không có ăn thịt gà thịt vịt mà.”

Lời này chẳng khác nào là nói cho Tô Khê Nguyệt nghe, khiến cho Tây Môn Lãm Nhiên hận vô cùng, nghĩ thầm, người là muốn ngày nào đó ta biến người thành cá có phải không. Ta lại không thể đem người đi bán đi. Sau đó lại quay đầu sang nhìn Tô Khê Nguyệt, vẻ mặt y giặt mình nhìn con vịt kia, một hồi lâu bỗng nhiên lại cúi đầu, trong đôi mắt kia nước mắt đã sớm lưng tròng. Hắn có lòng định giải thích một chút cho rõ ràng nhưng nhìn đến bộ dạng kia của y, nhất thời không nói nên lời, ho hai tiếng liền đi vào phòng ngủ bên trong.

Ăn xong cơm tối, bốn người hoặc là đọc sách hoặc là luyện công hoặc là nói chuyện, giờ Dậu thì mới lục tục lên giường đi ngủ. Một đêm này không khí mặc dù có chút không đúng nhưng bốn người vẫn là không nói chuyện với nhau.

Tây Môn Lãm Nhiên nằm ở trên giường, suy nghĩ giống như sóng triều, nghĩ đến chính mình thủy chung đối với Tô Khê Nguyệt không có cách nào, không bằng liền dứt khoát vứt bỏ báo thù đi. Lần trước nghe nói Thượng Quan Thiên Trảm báo thù, nhưng mà báo qua báo lại, thiếu chút nữa đem người mình yêu bức tử, sao phải khổ vậy chứ? Nghĩa phụ cũng thường dạy mình, có vài thứ, thời điểm nên buông thì sẽ buông.

Bởi vì nghĩ như vậy, ý niệm báo thù tâm tâm niệm niệm suy nghĩ mười mấy năm trong đầu kia thể nhưng phai nhạt, còn nghĩ Tô Khê Nguyệt, kia vốn là một công tử, tuy rằng ba năm làm tôi tớ, nhưng bộ dạng cùng khí độ vẫn không thay đổi, bà vú lại là người cực tốt, có lẽ lúc đấy hãm hại mình, thật ra là có nỗi khổ tâm gì đó bất đắc dĩ, chẳng bằng khôi phục thân phận của bọn họ đi thôi.

Bất quá ngẫm lại vẫn cảm thấy không cam lòng, ngay tại lúc tâm lý đang giãy giụa như vậy thì dần dần chìm vào giấc ngủ. Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, không phát hiện Tô Khê Nguyệt, hẳn cũng không cho là hỗn lảo, đi thẳng đến hậu viên luyện kiếm, đợi cho luyện xong trở về, phát hiện Tô Khê Nguyệt đã trở lại, thay đổi một thân quần áo mới, tuy rằng cũng chỉ là áo vải bông, nhưng rõ ràng đúng là một bộ đồ mới, mặc ở trên người y, cũng tôn lên vóc người kiên cường rắn rỏi.

Rửa mặt, Tô Khê Nguyệt chạy tới chải đầu cho hắn. Hai huynh đệ ở trước gương, đều là lặng yên không nói. Dần dần, Tây Môn Lãm Nhiên cảm thấy có điểm gì đó là lạ, chớp mũi tựa hồ có một mùi hương gì đó như có như không. Hắn kinh ngạc quay đầu lại liếc nhìn Tô Khê Nguyệt một cái, vẫn thấy y bày ra vẻ mặt lạnh nhạt tự nhiên. Quay đầu, vẫn cảm thấy hương khí này kỳ quái, nhưng là cụ thể lại không nói ra được.

Có lẽ là do có quan hệ huyết thống, cái mũi của phụ thân Tô Khê Nguyệt cũng không tốt lắm khiến cho một cỗ hương vị nếu rất nhẹ thì y cũng không có nghĩ thấy gì cả. Tô Khê Nguyệt cùng Tây Môn Lãm Nhiên đều kế thừa đặc điểm này của hắn, nhưng là không quan trọng, cho nên cũng không ảnh hưởng cuộc sống.

Nếu đổi lại trước kia, hương vị này Tây Môn Lãm Nhiên đúng là không có nghĩ thấy được nhưng hiện tại hắn thân mang tuyệt đỉnh võ công, nội lực siêu nhân, đối với hơi thở độ mẫn cảm gia tăng, cái mũi so với thường nhân còn muốn linh mẫn hơn, mùi vị kia tự nhiên không thể không nghĩ thấy được.

Thừa dịp thời gian Tô Khê Nguyệt đi lấy cơm, Tây Môn Lãm Nhiên gọi Hoa Hương vào, thấp giọng phân phó vài câu, Hoa Hương chỉ cần dùng một chút dụng cụ gia truyền độc nhất vô nhị là có thể nhận biết được rõ ràng cỗ mùi vị kỳ lạ này. Nói cho cùng thì hắn vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng Tô Khê Nguyệt.

Hoa Hương tuy rằng tiếp nhận mệnh lệnh rồi, nhưng vẫn không cho là đúng, nghĩ thầm cung chủ nhà mình đại khái là trông gà hoá cuốc, lại bắt đầu hoài nghi công tử muốn hại hắn. Ai biết thực sự đợi cho Tô Khê Nguyệt đi vào gần đến nơi, nàng lưu ý một chút, trong chốc lát, quả nhiên, một cỗ hương vị như có như không, hương khí cực nhẹ liền chậm rãi bay vào chớp mũi, sắc mặt Hoa Hương lập tức thay đổi, nàng khiếp sợ nhìn Tô Khê Nguyệt, nếu không phải đối phương đã vào phòng, chỉ sợ biểu tình này của nàng có thể đem Tô Khê Nguyệt hù dọa cho chết khiếp.

Một ngày này sắc mặt Hoa Hương đều là trắng bệch nghiêm trọng nhìn Tô Khê Nguyệt cùng Tây Môn Lãm Nhiên một chỗ, hoặc đọc sách hoặc nói chuyện hoặc viết chữ, trong đầu nàng loạn thành một đoàn đặc quánh, không rõ Tô Khê Nguyệt cao ngạo thanh nhã, như thế nào lại có thể làm ra loại sự tình này, nhưng là... Nhưng là hương vị kia, nàng sẽ không sai, điểm ấy nàng nắm chắc. Chẳng lẽ nói, hết thảy lời nói của cung chủ đều là thật sự, Tô Khê Nguyệt này, chính là cái đồ tiểu nhân đạo đức giả ác độc? Y lúc trước đối với cung chủ hãm hại, thật là không có ẩn tình cùng nỗi khổ tâm sao?

Thời điểm buổi chiều, Tây Môn Lãm Nhiên đem Tô Khê Nguyệt sai đi ra ngoài, kêu Hoa Hương tiến vào, chỉ nhìn thần thái của nàng liền biết có kỳ quái, luôn miệng truy vấn, Hoa Hương mới ngượng ngùng thấp giọng nói: “Công tử... hơi thở trên người, phải.. Đúng là một loại... Một loại...”

Nàng nói liên tục vài cái “Một loại”, dùng âm thanh muỗi kêu nói lầm bầm nói: “Đúng là một loại xuân được có tác dụng thúc dục... Gần như có thể nói là vô vị, nếu không gặp phải người có khứu giác luôn luôn luyện tập chăm chỉ, căn bản sẽ không phát giác, nhưng là tác dụng thuốc này thực sự... Tốt lắm...”

Nàng nói tới đây, thấy trong mắt cung chủ nhà mình đầy là tơ máu cùng trên mặt có một chút ửng hồng, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ. Xem ra cung chủ sớm đã biết đáp án, kêu chính mình đến bắt quả là xác định một chút, cũng là, dù sao cung chủ hôm nay không cố ý lại cùng Tô công tử đợi một ngày, được vật kia làm sao có thể một chút tác dụng đều không có thấy chứ?

“Cung chủ, muốn hay không bảo nhị đầu cho...” lời nói của Hoa Hương còn chưa dứt, đã bị Tây Môn Lãm Nhiên đánh gãy, chỉ thấy hắn khôi phục lại bộ dáng Tu La lúc trước, hàn quang trong mắt khiến ngay cả Hoa Hương đều nhìn không được run lên.

“Không cần, này nếu là do y trăm phương ngàn kế thiết bẫy, ta nếu không tiến vào, chẳng phải là rất có lỗi với y hay sao?” khóe miệng Tây Môn Lãm Nhiên vừa cong lên, vẻ tươi cười đáng sợ, vô cùng lãnh khốc tà nịnh, Hoa Hương cảm thấy một dòng nước lạnh chảy dọc khắp người, ngay cả da đầu đều run lên, cúi đầu nói tiếng cáo lui, sau đó giống như chạy trốn chạy đi.

“Tô Khê Nguyệt, Tô Khê Nguyệt, người thật sự là hảo thủ đoạn a...” Tây Môn Lãm Nhiên ở trong phòng cất tiếng cười to, tiếng cười chưa dừng, khóe mắt đã ngấn lệ.

Nhưng lệ quang này chợt bị hấn bức trở về, lẩm bẩm nói: “Thế gian này còn có người nào so với người thay đổi, giả tạo mà lại hiểu biết lòng người giỏi hơn không? Cuộc sống hạ nhân ba năm kia, người âm thầm chờ ta đến. Người vân đạm phong khinh, bởi vì người biết, chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ bản thân người hoàn hảo đúng không? Bất quá người lại không nghĩ tới ta lại là người không ngu ngốc, không chịu thua kém đến như thế này. Nhiều lần đối với người hạ thủ thế nhưng lại không được, cho nên người cho là cơ hội tới rồi, người lại có thể đưa ta lên cao, sau đó một cước sẽ đá ta xuống dưới đáy vực có phải hay không?”

“Người nhưng thật ra rất có tinh thần hy sinh, không tiếc dùng thân thể của chính mình làm mồi, cũng là, không thể hạ được quyết tâm, như thế nào có thể lấy được tín nhiệm của ta, đem ta đùa bỡn ở trong tay trong lúc này đây có phải không? Tô Khê Nguyệt, ta thật sự là không thể không bội phục người a. Ta dám nói, ở trên phương diện đạo đức giả, người nhận đệ nhị thì sẽ không có ai dám cùng người tranh đệ nhất.”

Lời nói này vừa ra khỏi miệng để lại trong lòng hắn là chua xót cùng phần nộ vô cùng, nhưng cũng chỉ dung ngữ điệu bình tĩnh để biểu đạt mà thôi. Nếu như nói cừu hận sau này đã không thể nào xóa bỏ được nữa, hơn nữa lại dây dưa cùng với ân tình, khiến cho Tây Môn Lãm Nhiên luôn không thể nào bỏ tâm được. Như vậy giờ khắc này, lại thấy tận mắt, nhận thức Tô Khê Nguyệt đối trá cùng ngoan độc, tâm hắn thực sự đã như tro tàn, độ ẩm vừa mới hâm nóng kia, bị một chậu nước đá đổ vào khiến bản thân hắn đã hoàn toàn thông suốt, bây giờ là hoàn toàn lạnh như hàn băng vạn năm.

Mà hết thấy phát sinh này biến hóa trong nháy mắt, Tô Khê Nguyệt cũng không rõ ràng lắm. Trái tim Tây Môn Lãm Nhiên lạnh như băng, tim của y thì lại mềm yếu, con vịt kia cùng tất cả hành động của đệ đệ, đều làm cho tim của y ấm lên như ánh nắng mãnh liệt nóng bỏng của ngày hè, hoặc là ánh dương ấm áp của ngày đông.

Vô cùng cao hứng bụng mấy bát bánh trôi trở lại trong phòng, Tây Môn Lãm Nhiên cùng Cửu Ngôn đều đã bình ổn được cảm giác khiếp sợ trong lòng, nếu Tô Khê Nguyệt muốn chơi, bọn họ sẽ phụng bồi đến cùng. Cái này giống như một ván bài, mỗi người đều cho là mình nắm chắc phần thắng, cho nên đến thời điểm đổ chén cuối cùng, tin tưởng kết quả nhất định sẽ phi thường đặc sắc.

Chỉ có Hoa Hương có chút không được tự nhiên, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng Tô Khê Nguyệt. Điểm này Tô Khê Nguyệt cũng đã nhận ra, bởi vậy đợi cho Hoa Hương cùng Cửu Ngôn cáo lui ra khỏi phòng rồi, y không nhịn được, hỏi Tây Môn: “Hoa Hương tiểu nha đầu kia làm sao vậy? Ta cảm thấy được ánh mắt nàng nhìn ta có chút khác thường.”

“Ha hã, là có chút khác thường, thiếu nữ nào mà chẳng có chút ái tình chứ, nhất là đối với một tài tử tuấn tú phong lưu như người, tiểu nha đầu có chút xuân tâm nhộn nhạo cũng là chuyện có thể giải thích được, không phải sao?”

Tây Môn Lãm Nhiên mỉm cười, dùng ánh mắt dịu dàng từ trên cao nhìn xuống Tô Khê Nguyệt. Bởi vì hắn so với Tô Khê Nguyệt cao hơn rất nhiều, cho nên ở trước mặt hắn, nam tử gầy gầy này nhìn giống như có chút nhỏ bé. Đối diện với ánh mắt như thế này của Tây Môn khiến cho Tô Khê Nguyệt có chút không quen, không tự chủ được lui từng bước về sau.

Mặt có chút nóng, trong đôi mắt hơi xéch của Tô Khê Nguyệt có chút tức giận, nhẹ giọng quát lên: “Gia, lời như thế người làm sao có thể nói ra miệng, cho dù... Cho dù trong lòng biết rõ ràng, cũng phải như không biết, ta... Ta coi Hoa Hương như muội muội, ta sẽ tìm một cơ hội nói cho nàng hiểu được.”

Khuôn mặt trắng trẻo càng ngày càng đỏ ửng, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần, dáng người tinh tế cao ngất, Tây Môn Lãm Nhiên nghe thấy được âm thanh mình nuốt nước miếng, nếu như nói hắn trước kia còn có thể cố gắng khắc chế những ý niệm không đúng trong lòng, đêm nay hắn đã có chút không chịu được

áp lực này, dù sao hết thấy đều là Tô Khê Nguyệt tự tìm, y muốn không phải đúng là kết quả này sao? Kia chính mình còn có cần gì phải cố gắng chịu đựng.

“Không cần người, ta cũng sẽ làm cho nàng hiểu được.”

Nhàn nhả tiến lên phía trước, Tây Môn Lãm Nhiên vươn tay nâng cằm Tô Khê Nguyệt lên, tinh tế ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần này, một bên thấp giọng cười nói: “Ca ca xinh đẹp như thế này, ta như thế nào có thể để người rơi vào ôm ấp của người khác chứ. Mọi người đều nói gần quan được ban lộc, chúng ta mới trước đây cùng một chỗ, hiện tại lại cùng một chỗ, loại duyên phận này cũng không phải người nào cũng có, cho nên, người nên là của ta, người khác ai cũng đều đừng nghĩ chạm vào”.

Loại hành động đùa giỡn này giống như tiếng nổ lớn trên đầu của Tô Khê Nguyệt, nháy mắt đã khiến y bị nướng chín trong mơ màng, kinh ngạc nhìn biểu tình Tây Môn Lãm Nhiên mang theo ý cười, còn có ánh mắt lóe lên kia, ngay cả mình cũng có thể rõ ràng nhận thấy trong đó có bao nhiêu dục vọng kín đáo, luôn luôn bình tĩnh như y cũng không chịu được mà bắt đầu luống cuống, liều mạng tách ngón tay đang kiềm giữ cằm mình ra, đập đập đập về phía sau lui lại mấy bước, hét lớn: “Giang Phong, người làm sao vậy? Người như thế nào lại... biến thành cái dạng này? Ta... Ta đi tìm Hoa Hương cùng Cửu Ngôn lại đây...”

Tây Môn Lãm Nhiên nào còn có tâm tư cùng y chơi, cái loại hương được thúc giục *** này đích xác lợi hại, lúc này mới vừa có ý niệm chiếm lấy Tô Khê Nguyệt trong đầu, máu toàn thân liền đều sôi cả lên, cái vật lớn trong khố hạ kia lại nóng bỏng như sắt, kêu gào muốn thẳng tiến vào địa phương kia.

Hắn tiến lên từng bước, một tay ôm lấy Tô Khê Nguyệt ném lên trên giường, lập tức đè ép lên, ha hả cười nói: “Gọi bọn chúng làm gì? Để cho tiện chúng ta hưởng lạc, ta đem bọn họ đều bắt ra ngoài, hơn nữa ta còn bảo họ dọn tất cả hạ nhân, mặc kệ nơi này có âm thanh gì, cũng không được xông vào, cho nên Tô Khê Nguyệt người không cần thận thùng, tận tình kêu đi.”

Lần này rõ ràng khiến cho mặt Tô Khê Nguyệt toàn bộ đều đỏ ửng, y liều mạng giãy giụa, ý đồ rõ ràng là muốn mắng tỉnh đệ đệ đã bị dục hỏa đốt người. Nhưng này không hề có tác dụng, qua một lúc thi triển công phu, môi đã bị hung hăng ngăn chặn, một đầu lưỡi hữu lực khiêu mở hàm răng, mạnh mẽ xông vào khoang miệng mút vào đấy ra, quấy rối triển miên. Y thử hung ác cắn sâu vài cái, mới phát hiện đối với đầu lưỡi thô sấp kia căn bản là không có tác dụng gì.

Quần áo bị cởi ra thô bạo, hai hạt châu trên đầu ngực bị hung hăng vê cắn, chơi đùa, xoa nắn, mang lại cảm giác vừa đau vừa ngứa lại tê dại vô cùng. Tô Khê Nguyệt bị sợ hãi khiến cho đại não trống rỗng, chỉ có thể dựa vào bản năng liều mạng đá đập lung tung hai chân, dùng một đôi tay cũng không có nhiều khí lực đâm đánh sau lưng Tây Môn Lãm Nhiên, nhưng mà những hành động này khác gì kiến bò cành cây, một chút tác dụng cũng không có.

Không hề nghỉ ngơi, con người Tô Khê Nguyệt này cho dù có bị Tây Môn Lãm Nhiên khinh thường, nhưng là khối thân thể này, lại vô cùng hợp tâm ý của hắn. Bỏ đi quần áo trên thân thể, ở nơi nào sờ sờ nắm nắm đều là bạch tích trơn mềm lại vô cùng co dãn, so với nữ nhân trước kia, thân thể này quả thật tốt hơn vô cùng.

Khố hạ nóng bỏng cứng rắn như sắt khiến Tây Môn Lãm Nhiên không còn bao nhiêu kiên nhẫn, tùy tiện cầm lấy nhất kiện y phục đem hai cánh tay không nghe lời buộc chặt lại, hắn tính toán tận tình hưởng dụng khối thân thể này.

Bộ dáng Tô Khê Nguyệt hiện tại đúng là vô cùng thê thảm, hai cánh tay bị giơ lên buộc chặt trên đỉnh đầu, cái cổ xinh đẹp cùng với hõm vai bị gặm cắn không biết bao nhiêu lần, đôi môi đầy đặn bị hôn khê sưng phồng lên, đầu nhũ tinh tế, đỏ hồng bị bắt buộc hiện tại vẫn đứng thẳng, để cho hai rồi ba ngón tay đùa bốn lồi kéo, thỉnh thoảng lại tinh tế cạo gãi, khiến cho đầu nhũ vô cùng nhạy cảm bị hành hạ thê thảm, đem đến một trận tê dại, ngứa ngáy, thậm chí thân thể cũng bị một trận co giật. D_A

Xuống chút nữa, đúng là vòng eo nhỏ nhắn cùng hai chân thon dài trần truồng, nhưng là cái dạng này thật sự quá mức *** mỹ, hai chân bị hướng hai bên tách ra, hết thấy các bộ phận bên dưới đều lộ rõ, ngọc hành cùng hai cái túi túi xinh xắn bị nắm trong tay, thỉnh thoảng lại được vuốt ve, gầy gầy. Tiểu huyết phía dưới, bị mở ra đến cực hạn, gian nan phun ra nuốt vào một cây trắng kiện đồ tía, vài giọt máu tươi chạm rãi chảy ra, nhuộm đỏ cả thân dưới trắng nõn.

“Giang Phong... Ngô... Đau... Đau quá... Giang Phong... Van cầu người, đừng đi vào nữa... A...” Tiếng rên rỉ vỡ tan, lưỡi dao thịt ở chỗ sâu nhất trong đũng đạo không những không lui ra ngoài mà ngược lại còn hướng về phía trước mạnh mẽ đâm vào, khiến thân thể trắng nõn của Tô Khê Nguyệt khẽ nảy chồm về phía trước, mà động tác này lại một lần nữa khiến y thống khổ thét chói tai: “A... Đau quá... Cầu người Giang Phong, đừng... Đừng di chuyển nữa...” Hai hàng lệ theo khóe mắt chảy xuống, bị đối đãi tàn nhẫn như vậy rất lâu, y hận không thể khiến bản thân lập tức chết đi.

“Ca ca, người còn không có nhận rõ sự thật sao? Ta đưa cho người hết thấy, người đều không có nói không. Bất quá tiếng kêu của người thực sự êm tai, đến, kêu a, kêu vài tiếng cho ta nghe, ta thích.”

Tây Môn Lãm Nhiên mang ý cười xấu xa nói ra lời tàn khốc, trắng trợn. Quả nhiên, ngay sau đó, Tô Khê Nguyệt ngậm chặt miệng. Hắn lạnh lùng cười, nghĩ thầm tốt, có bản lĩnh người đừng lên tiếng, ta xem người có thể nhịn bao lâu.

Động tác xô xuyên qua đột nhiên kịch liệt hơn, hai tay chuyển qua cánh hông tuyết trắng, một bên xoa bóp, một bên cố định vòng eo Tô Khê Nguyệt khiến cho nó càng đang đưa điên cuồng hơn, cứ như vậy liên tiếp tiếp nhận cự vật kia vào sâu bên trong hơn. Chín nông một sâu, rút ra, cắm vào, luật động càng ngày càng kịch liệt, thanh âm “chep chep” *** mỹ vang dội bên trong phòng, đũng đạo nóng kinh người va chạm bừa bãi, chặt chẽ bao vây lấy lưỡi dao thịt, giống như là lấy lòng nó để cho động tác của nó có thể nhẹ nhàng, chậm hơn một chút.

“Ngô... Không cần... Không cần...” Tô Khê Nguyệt không có kiên trì bao lâu, tiếng thét chói tai từ trong miệng của y lại vang lên, mồ hôi cùng nước mắt hoà lẫn vào nhau, đem tóc mai cùng tóc của y quện vào, ướt sũng, y liều mạng lắc đầu, nhưng không có cách nào khống chế được thân thể mình làm ra bất kì động tác phản kháng nào, bởi vì tất cả khí lực giống như đã biến mất hoàn toàn, duy nhất hai chân cùng kích thích trên lưng, tất cả đều bị nắm trong tay Tây Môn Lãm Nhiên...

Đối với phản ứng Tô Khê Nguyệt tỏ ra vừa lòng, Tây Môn Lãm Nhiên lần thứ hai lấy tay bắn hai đầu nhũ đã sưng đỏ kia, một bên lạnh lùng nói: “Ca ca, người đã muốn, ta sẽ cho người một đêm trọn đời không quên.”

Theo như lời nói của mình, hắn đột nhiên đem phân thân rút ra, tiếp theo lật ngược thân Tô Khê Nguyệt, khiến cho mặt y cúi đầu hướng xuống dưới giường, sau đó túm lấy, nâng lên thắt lưng của y, tách ra hai mảnh hông, tiểu huyết lúc này đã chịu đủ tra tấn giờ khép kín như trước, phân thân thô to cứng rắn một lần nữa mạnh mẽ xông vào.

“A...” Tô Khê Nguyệt lại phát ra một tiếng kêu thê thảm bi thương, mười ngón tay bóng loáng liều mạng gấp vào mở ra dưới chân đơn, tư thế này càng thêm tiện cho Tây Môn Lãm Nhiên gian ***, lưỡi dao thịt thật lớn luôn có thể xông vào chỗ sâu nhất trong đũng đạo, hơn nữa biên độ luật động di chuyển cũng tăng lên. Phần thống khổ kia không phải dùng ngôn ngữ là có thể hình dung được.

Mặc dù là dưới tình huống như thế, hai đầu nhũ trong ngực vẫn không tránh được vận mệnh bị chà đạp, đầu nhũ phần nộn bị đủ các loại thủ pháp sủng ái, rất nhanh thì lại sưng đỏ không chịu nổi. Những chỗ mẫn cảm nhất trên người đều bị đùa bỡn khai phá, khiến cho bản thân y trở nên vô cùng *** dâng, hoàn toàn thay thế cho vẻ điềm đạm đáng yêu thường ngày của Tô Khê Nguyệt.

Chuyện tình lần đầu tiên, vẫn liên tục đến nửa đêm. Trong lòng Tây Môn Lãm Nhiên lúc này đã không còn thương tiếc, hắn chỉ biết phát tiết, giống như dã thú mà phát tiết. Tô Khê Nguyệt đáng thương bị hắn tra tấn đến ngất đi tỉnh lại, tỉnh lại rồi lại ngất đi, lặp lại như thế không biết bao nhiêu lần, rốt cục, y không tỉnh lại nữa, cho đến lúc này, Tây Môn Lãm Nhiên mới chậm rãi buông y ra.

Nhìn khối thân thể rách nát trước mắt, trên ra giường có vài vết máu đỏ sẫm, trên người nơi nơi đều là trọc dịch màu trắng hoặc khô cạn hoặc ướt át, kia đều là kiệt tác của chính mình.

Trái tim Tây Môn Lãm Nhiên nổi lên một tia đau đớn, hắn nghĩ nghĩ, rốt cục cúi xuống hôn khóe mắt Tô Khê Nguyệt đang tích nước mắt một chút, sau đó xuống giường, qua chốc lát sau, hắn tự mình bê tới một chậu nước ấm, thay Tô Khê Nguyệt lau rửa thân thể, lại kêu Hoa Hương cố ý lấy từ chỗ Khương đại phu một lọ thuốc mỡ, bôi lên miệng vết thương nơi hậu đình.

Mọi việc hoàn thành hết thảy, đã qua hơn nửa canh giờ. Chưa bao giờ một lần mây mưa nào có thể khiến Tây Môn Lãm Nhiên vui sướng cùng mê muội như thế. Hắn hiện tại không có chút cảm giác mệt mỏi nào, đem Tô Khê Nguyệt ôm đến một cái giường khác, cùng nhau ngủ, ngủ thật say thẳng đến trời sáng rõ mới tỉnh.

Người đang nằm trong vòng tay mình rất nhanh thì liền tỉnh dậy, vừa ngẩng đầu thấy, đúng là Tô Khê Nguyệt, y đang muốn gian nan chống đỡ thân thể.

6

7. Chương 7

Editor: Jung Tiểu Kú

Nhẹ nhàng đè xuống cái người đang lộn xộn kia, Tây Môn Lãm Nhiên lại cười nói: “Hảo hảo nghỉ ngơi đi, trong vòng 3 ngày ngươi hẳn là không xuống giường được.” Lời của hắn đối lấy Tô Khê Nguyệt trọn mắt nhìn, hẳn chắc chắn không nghỉ ngơi, nếu người trước mắt còn có một chút khí lực thì nhất định sẽ cho mình một bạt tai.

“Súc sinh, cầm thú...” Tô Khê Nguyệt, một người được hưởng sự giáo dục tử tế từ nhỏ khiến từ ngữ mắng chửi người của y ít ỏi đến đáng thương, nói đi nói lại cũng chỉ có bấy nhiêu thôi. Tây Môn Lãm Nhiên dù bận vẫn ung dung nghe, xem những lời này là nhạc thú buổi sáng mà từ từ hưởng thụ. Bất quá khi hắn nghe Tô Khê Nguyệt đau đớn thấp giọng nói “ta là ca ca của ngươi” thì lông mày giật giật.

Một phen ôm lấy thân thể nhỏ bé và yếu ớt kia, hắn điên cuồng đi vào căn phòng đêm qua, chỉ vào đồng hồ trên giường, từng chữ từng chữ một nói: “Nhìn thấy không? Đây là máu của ngươi, tối hôm qua là đêm đầu tiên của ngươi, từ một khắc kia trở đi, hết thảy của ngươi đều là của ta. Cho nên, ngươi hãy nhớ cho kĩ, ta không phải là đệ đệ của ngươi, mà là ... nam nhân của ngươi.”

Hắn cố ý nhấn giọng vào hai chữ “nam nhân” để cho Tô Khê Nguyệt không thể giả vờ được nữa, còn đang mơ hồ thì nghe Tây Môn Lãm Nhiên dùng âm thanh lạnh lùng nói: “Ngươi nghĩ muốn giết ta sao, muốn nghĩ cách hàng phục ta sao, trừ lần đó ra, ngươi không có lựa chọn thứ hai đâu. Dĩ nhiên, nếu như ngươi muốn chạy trốn thì tốt nhất nên chuẩn bị một kế hoạch chu đáo, nếu không, ta nhất định sẽ cắt đứt hai chân của ngươi, ta nói được là làm được.”

Thật sự là dối trá, rõ ràng là chính mình muốn, lúc này lại đi giả bộ như vậy, hảo, sẽ cùng ngươi chơi, xem ngươi còn muốn bày ra những trò gì.

Tô Khê Nguyệt nhìn Tây Môn Lãm Nhiên sắc giọng, ánh mắt xa lạ kia nói cho y biết, người trước mắt này chắc chắn nói được là làm được. Trong nháy mắt, y mờ mịt luôn, không rõ vài ngày trước còn là một đệ đệ cùng cha khác mẹ mềm lòng nhưng cứng đầu cãi lại tại sao chỉ sau một đêm lại biến thành hung ác, tàn bạo như thế này. Lúc hắn cường gian mình, thậm chí còn không có lấy một tia do dự cùng thương tiếc.

“Làm sao vậy? Không quen ta?” Tây Môn Lãm Nhiên đại khái cũng ý thức được chính mình quá mức nghiêm khắc, vì thế biểu tình cũng trở nên hòa hoãn, khẽ vỗ nhẹ hai gò má non mềm của Tô Khê Nguyệt, nhẹ giọng nói: “Chỉ cần ngươi không sinh nhị tâm, ta sẽ đối với ngươi tốt lắm, vẫn đối với ngươi tốt lắm. Ngươi biết không? Từ nay về sau, ta sẽ không đem ngươi đơn giản coi như ca ca hay cừu nhân, ngươi không biết mỗi một đêm trong quá khứ, ta nhìn thấy ngươi thân chỉ mặc một kiện áo lót mỏng manh tiến vào trong chăn, ta cực khổ thế nào mới có thể khắc chế được suy nghĩ đem ngươi ăn sạch, nhưng từ bây giờ trở đi, ta không bao giờ muốn ... nhẫn nại như thế nữa.”

“Vì cái gì?” trong mắt Tô Khê Nguyệt ngân ngấn nước mắt, y lại quật cường không để chúng rơi xuống.

Sau đó y nhìn thấy Tây Môn Lãm Nhiên thở dài, ánh mắt nhìn về phía xa xa, lẩm bẩm nói: “Vì cái gì? Ta cũng không biết, vốn chỉ là muốn đơn thuần trả thù bằng cách tra tấn ngươi, nhưng một khắc nhìn thấy thân thể kia của ngươi, ta mới biết được, ta cỡ nào điên cuồng muốn ngươi.” Những lời này quả thật toàn là lời nói thật lòng.

Lại thở dài, cứ như vậy đi, chỉ cần Tô Khê Nguyệt không hề có ý định đùa giỡn gì đó nữa, chỉ cần y không nghĩ cách làm thế nào để hại mình nữa, vậy có thể coi hết thấy đều tiếp tục như cũ đi. Y trả giá bằng thân thể, chính mình có lẽ sẽ cho y tất cả những gì y muốn, chính là nếu như y không có lòng tham, chỉ muốn cuộc sống vinh hoa phú quý, hẳn có thể thoả mãn yêu cầu này của đối phương, dù sao thì hẳn thực thích thân thể này.

Sau đó liền giống như Tây Môn Lãm Nhiên nói, Tô Khê Nguyệt thật sự suốt ba ngày đều không có xuống giường. Lần đầu hầu hạ, Tây Môn Lãm Nhiên cũng không có cẩn thận dịu dàng, điều này trực tiếp khiến cho vết thương nơi hậu đình của y trở nên vô cùng nghiêm trọng. Mặc dù đã qua ba ngày, thể nhưng y muốn đi mấy bước cũng vẫn là hết sức khó khăn.

Rốt cuộc làm sao lại xuất hiện sai lầm này? Tại sao Giang Phong lại đối với mình làm ra loại chuyện như thế này? Trong thời gian ba ngày này, Tô Khê Nguyệt luôn luôn không ngừng nghĩ về điều đó. Nhưng mặc y có suy nghĩ đến đâu muốn nứt ra thì cũng không thể nghĩ thông được rút cục là chuyện gì đã xảy ra.

Tình cảm Tây Môn Lãm Nhiên đối với mình những ngày đầu, hẳn không phải là như thế này. Nếu không, hẳn sẽ không đến tận bây giờ mới có hành động. Nhưng là, nếu không phải vì trả thù, vì cái gì trong suốt quá trình kia, hẳn lại không có lấy một chút thương tiếc, ngay cả một câu nói dịu dàng hẳn cũng không có nói.

Nghĩ đến đây, Tô Khê Nguyệt có chút thương tâm, sự kiện kia mười mấy năm trước, y nếu làm, cũng đã nghĩ đến hậu quả phải gánh chịu. Y cũng không có hối hận qua. Nhưng mà, Tây Môn Lãm Nhiên đã trở lại, trả thù một cách kinh khủng như thế này nhưng lại không chờ những dự định của mình được thực hiện đã ra tay khiến chúng đều chết yểu hết cả. Nhớ lại tình thân của đệ đệ mười năm trước, y không phải là không cảm động.

Có đôi khi, y nhìn thấy Tây Môn Lãm Nhiên nhìn chằm chằm mình thì thoáng giật mình, trong lòng cũng có chút bối rối cùng xấu hổ không nói nên lời. Đó là một loại cảm xúc tương tự như tình ái, nhưng mà y không dám nghĩ sâu xa, lại càng không dám truy cứu đến cùng. Cơ mà y cũng chẳng bao giờ dám nghĩ đến, lại có một ngày, người đệ đệ không chút do dự mà cường bạo mình.

Đối với Tây Môn Lãm Nhiên có tình cảm hay không? Đây hoàn toàn là vấn đề dư thừa, bất luận là tình huynh đệ, hay là trong lòng có chút tình tình mê mê rục rịch, đều khiến cho Tô Khê Nguyệt hiểu được tình cảm của mình.

Không phải không kinh hoàng, một tài tử từ nhỏ đã được giáo dục theo đạo lý luân thường của nho giáo chấp nhận việc đệ đệ của mình thể nhưng lại thích chính mình làm sao được? Nếu như không phải lần này Tây Môn Lãm Nhiên quá mức dã man, Tô Khê Nguyệt chắc chắn cũng vĩnh viễn không khiến bản thân y biết được tình cảm này của mình được. Cho dù là hiện tại, tính tình của y cũng đã sớm có ý định sẽ không bao giờ đem lời nói của mình nói ra ngoài mà chỉ để trong lòng thôi.

Ba ngày nay Tây Môn Lãm Nhiên đối với y thật ra là vô cùng tốt, cũng không cường bách nữa, nhưng là cũng tuyệt không có lộ ra một chút ý tứ sẽ bỏ qua chuyện lần đó. Mỗi khi nhìn vào ánh mắt của hẳn, đều khiến Tô Khê Nguyệt hồi hộp không thôi. Đó là một ánh mắt giống như dã thú mà nhìn chằm chằm vào mình, không hề nghi ngờ, hiện tại mình có biểu hiện thái độ nghe lời nhu thuận thì mới có thể được hẳn cẩn thận săn sóc, chiếu cố như thế. Nếu có hơi chút phản kháng, thậm chí là đào tẩu, y không nghi ngờ Tây Môn Lãm Nhiên thật sự sẽ đánh gãy hai chân của mình.

Ngoài cửa sổ hoa rơi lả tả, ngấm lại thời điểm Tây Môn Lãm Nhiên vừa tới, vẫn là cây đào đầy quả, trong nháy mắt đã rơi rụng cả thể này. Thời gian vô tình, vội vã bước qua cuộc đời, mà những nụ hoa đã tàn kia, lại có người nào thương tiếc đâu cơ chứ. Quá nhiều người vội vã bước đi dưới tán cây nhưng lại không có bất kì một ai dừng lại liếc nhìn dù chỉ một cái.

Tô Khê Nguyệt thở dài, trong lòng nảy lên một chút thương cảm không thể nói thành lời, nhẹ nhàng đi chuyển đến phía trước cửa sổ, si ngốc nhìn những cánh hoa nhỏ nhé đang bay tán loạn đầy trong viện. Y hiện tại chính là mới vừa xuống giường được, Tây Môn Lãm Nhiên không cho phép y ra khỏi phòng, e sợ cho bị khí lạnh của mùa xuân thấm vào người, huống chi đi đường cũng không tiện.

“Nhìn cái gì đấy? Lại xuất thần như vậy.” Phía sau bỗng nhiên vang lên một thanh âm ôn nhu, Tô Khê

Nguyệt quay đầu lại, chỉ thấy Tây Môn Lãm Nhiên mỉm cười đứng ở phía sau, y cũng mỉm cười, nhẹ nhàng có lẽ nói một câu “Tùy tiện xem thôi”, thì lại quay đầu đi. Ngay sau đó, trên người liền cảm thấy nặng hơn một chút, một chiếc áo choàng nhẹ nhàng khoác lên người.

“Ta biết, văn nhân các ngươi, lại thích những sự tình thương xuân bi thu. Hoa trong hậu viên càng đẹp thì càng đau lòng, đi, ta cùng ngươi đi xem, có thể đi đường không?”

Trong giọng nói Tây Môn Lãm Nhiên hàm chứa đầy nhu tình, làm cho Tô Khê Nguyệt trong nháy mắt có chút hoảng hốt, giống như người trước mắt này, đúng là tình nhân cùng mình yêu nhau rất nhiều năm rồi, mà không phải là một đệ đệ cách biệt nhiều năm vừa gặp lại đã cường đoạt mình.

Trong lòng không khỏi có chút do dự. Y phát hiện mình đối với loại ôn nhu dịu dàng này hoàn toàn không có năng lực chống cự, huống chi ra ngoài hít thở không khí, vì thế liền gật đầu đồng ý.

Vừa muốn bước đi, cánh tay đã bị một bàn tay nắm lấy, bị bắt kéo vào vòng tay Tây Môn Lãm Nhiên, nghe hần đúng lý hợp tình nói: “Thân thể ngươi còn có chút không tốt lắm, dựa vào ta, miễn cho lại ngã sắp xuống.”

Tô Khê Nguyệt vừa bực mình vừa buồn cười, cắn môi nói: “Ta đã có thể đi đường, hơn nữa ta là đại nhân, cũng không phải đứa nhỏ, cho dù chân như nhũn ra, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút là được, làm sao có thể ngã sắp xuống, ngươi làm cho ta... Cái dạng này... Như thế nào đi ra ngoài gặp người?” Nói đến câu sau cùng này, trên mặt lại có chút phát sốt, nhưng y lại cố gắng không để cho mình cúi đầu, sai lại không ở chính mình, nếu trong mắt người kia đều là vô liêm sỉ, y cần gì phải thẹn thùng.

“Như thế nào không thể gặp người, ta đã nói qua, từ nay về sau, ta là nam nhân của ngươi.” Tây Môn Lãm Nhiên bá đạo tuyên bố, sau đó mặc kệ phản đối của Tô Khê Nguyệt, liền ôm y đi ra ngoài.

Đối với khư khư cố chấp của người này, Tô Khê Nguyệt vẫn nhược thật sự là một chút biện pháp cũng không có, nói còn nói không phục, vũ lực lại không bằng hắn, này thật sự là tú tài gặp binh không thể nói lý lẽ nha, rơi vào đường cùng đành phải theo hắn đi.

Kiến trúc ở hậu viện cực kỳ thanh nhã. Lúc trước khi vẫn còn là của Tô gia, hậu viện này là bỏ ra một số tiền không nhỏ để thỉnh một vị sành sỏi về làm vườn ở Tô Châu đến thiết kế, tự mình đốc công kiến tạo, đất đai cực kì rộng lớn, kỳ hoa dị thảo trồng vô số, cầu nhỏ nước tưới, đình đài lầu các, nơi hát trên sông lại càng không nói đến. Mỗi khi đến lễ hội ngày xuân, tối đến, những chiếc lá sen trong nước đều hiện ra vẻ đẹp long lánh, xanh biếc. Mặc dù không có nở hoa nhưng lại vô cùng đáng yêu.

Tô Khê Nguyệt cùng Tây Môn Lãm Nhiên đi trên cầu đá, dừng bước ngắm cá bơi tung tăng trong nước, Hoa Hương xa xa nhìn thấy, vội vàng chạy đến phụ cận bảo hạ nhân chiếu cố cá trong hồ nhỏ quay trở lại. Quả nhiên, Tô Khê Nguyệt hết sức cao hứng, một phen đem thức ăn bỏ xuống uy cá, đứng xem từng đàn cá thi nhau tranh đoạt.

Liên tiếp rắc thêm vài lần, người nuôi cá liền cảm thấy buồn rầu. Chạy tới cười làm lành nói: “Công tử, con cá này không phải là loại cá ăn đồ rắc xuống như vậy đâu. Cá này không có ý thức được bản thân đã ăn no chưa. Ngươi nếu tiếp tục uy, nó sẽ không chống đỡ được mà chết.”

Lời còn chưa dứt, đã bị Tây Môn Lãm Nhiên trừng mắt liếc một cái, không vui nói: “Vô nghĩa cái gì, y thích uy thì để cho y uy, cũng chỉ là một cái hồ mà thôi, lại lớn như vậy, làm sao biết con nào có thể ăn ít, con nào có thể ăn nhiều đây chứ? Mà muốn cũng làm sao mà tìm thấy được. Ngươi đi xuống đi. Cùng lắm thì cá không chống đỡ được mà chết thôi. Ta sẽ mua đám mới đến đây.”

Nói xong lại quay đầu nhìn về phía Tô Khê Nguyệt, biểu tình lúc này lại biến đổi một trăm tám mươi độ, ha hả cười nói: “Không có việc gì, uy đi uy đi.”

Tô Khê Nguyệt vẫn chăm chú nhìn hắn, nhìn rất lâu, nhìn đến nỗi Tây Môn Lãm Nhiên không khỏi nghĩ có hoa rơi trên mặt mình hay không, mới thấy y bỗng nhiên cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Không uy nữa, những con cá sinh trưởng trong này cũng đã vài năm rồi, nếu uy chết thì ta cũng khó chịu.”

Nói xong còn đem thức ăn cho cá giao lại cho Hoa Hương, sau đó lôi kéo tay của Tây Môn Lãm Nhiên cười nói: “Đi, chúng ta đi nơi khác nhìn xem.”

Hai người đi dưới hàng cây hoa rụng đầy đất, chỉ chốc lát sau, trên vai áo cũng có hăng hà sa số những cánh hoa nho nhỏ, từng đợt hương thơm ngan ngát theo gió phiêu lãng, gương mặt lên nhìn, chỉ thấy trên mặt tràn đầy một màu xanh mới, quanh thân thì hoa rơi đầy đất, cánh hoa cuối cùng bay múa, cơ hồ như tiên cảnh hư hư thực thực ở cõi nhân gian. Tây Môn Lãm Nhiên dù không có bao nhiêu tế bào lãng mạn nhưng nhìn đến ánh mắt xinh đẹp của Tô Khê Nguyệt cũng biết tình cảnh này làm y thích thú đến bao nhiêu. “Ta kỳ thật không thích buôn bán, cũng không có thiên phú như của phụ thân.” Đang lo trong bụng không có ý thơ nào hợp với cảnh đẹp như thế này để đem ra khoe khoang thì lại không dự đoán được, Tô Khê Nguyệt thế nhưng mở miệng trước.

“Ta chỉ thích đọc sách đánh đàn, chơi cờ vẽ tranh, này toàn là những việc phong nhã, nhưng lại cũng không muốn vào quan trường, nơi đó toàn những âm mưu tranh đấu, lục đục lẫn nhau, ta biết mình chắc chắn sẽ không bao giờ có thể làm được. Nhưng mà phụ thân chỉ có duy nhất một nhi tử là ta đây, ta lại không chịu tham gia vào khoa thi. Do đó hẳn nhất định phải bắt ta phải tham gia kinh thương. Nhưng ta cũng biết, nếu điều đó xảy ra thì nhất định sự nghiệp của hẳn sẽ bị huỷ hoại trong tay mình. Mặc dù trong lòng vẫn không muốn nhưng ta cũng chỉ có cách học tập để dần dần thích ứng với điều đó mà thôi.”

“Việc buôn bán có cái gì khó đâu chứ, nhất là việc làm ăn, người chỉ cần nắm chắc được cách hào phóng là được, những thứ khác chỉ cần giao cho bọn thuộc hạ làm là được thôi...” Tây Môn Lãm Nhiên ngậm gió ngời trăng không được, nói đến sinh ý thì lại có thể nói rõ ràng đạo lý như thế.

Lục đại cung chủ đều am hiểu kinh doanh, trong đó hẳn là người giỏi giang nhất, mà ngay cả Tây Môn Đoạt Hồng, ở phương diện này cũng là bội phục hẳn nhất, thường xuyên nói hẳn là một gian thương kiêu hùng trời sinh.

Tô Khê Nguyệt kinh ngạc nhìn thoáng qua Tây Môn Lãm Nhiên, sau một lúc lâu lại thấp giọng nở nụ cười, lắc đầu giận dữ nói: “Xem ra người thế nhưng lại có thể kế thừa thiên phú về kinh doanh của phụ thân rồi, sớm biết có hôm nay cần gì lúc trước phải ...” Y nói tới đây, chợt nhớ tới chuyện thương tâm cũ, nên ngậm chặt mồm không nói nữa.

Lại nghe Tây Môn Lãm Nhiên hừ một tiếng nói: “Đúng vậy, sớm biết rằng có hôm nay, lúc trước sẽ không đem ta đuổi khỏi nhà, để lại làm trâu làm ngựa cho người, làm công cụ kiếm tiền đắc lực, có phải hay không?”

Tô Khê Nguyệt đúng là ủy khuất đầy mình mà không nên lời, đành phải khụ một tiếng nói: “Chuyện đã qua, còn nói lại làm cái gì, hiện tại người cũng đem ta giằng co một lần, cho nên coi như là hoà nhau.”

Trong lòng Tây Môn Lãm Nhiên nói chuyện gây sức ép kia không phải là do người tự tìm đến hay sao, nếu không phải người ở trên người mình bồi thêm hương thơm thúc tình, ta muốn ăn người cũng có chút lao lực. Bất quá ngẫm lại đêm hôm đó bộ dáng Tô Khê Nguyệt thê thảm, lời này liền nuốt trở lại bụng, sửa lời nói: “Lại còn nói nữa, bản lĩnh trong việc buôn bán của ca ca người đích thật là quá kém, muốn nhận thức người ta còn không thể làm được, tóm lại quãng thời gian trả thù kia của người, ta một chút cảm giác thoải mái cũng chẳng có.”

“Người còn dám nói.” Tô Khê Nguyệt tức giận dựng lên lông mi thanh tú: “Người có biết hay không người khi đó làm hại ta vô cùng thê thảm, bằng hữu mấy đời thân nhau ngày thường vừa nhìn thấy nhà của chúng ta đại hạ tương khuynh thì ngày truwoocs giúp bạn không tiếc cả mạng sống biến thành nhượng bộ lui binh, ta khẩn cầu chung quanh nhưng không có ai đưa tay ra giúp đỡ, ta thân lại không giỏi kinh doanh, cuối cùng phải hướng đến các ngân hàng tư nhân bí mật mượn tiền, kết quả là không có chút nào phát triển. Khi đó mới đem toà nhà này bán cho người, kết quả người lại không biết điểm dừng, buộc ta phải kí khế ước bán thân, làm nô bộc cho nhà người. Nếu không phải là vì người ta dù không am hiểu chuyện buôn bán thì cũng không trở thành lưu lạc đến mức độ này.”

Thời điểm Tô Khê Nguyệt oán giận, bộ dáng kia thực đúng là phong tình vạn chủng. D_A

Tây Môn Lãm Nhiên nhìn đến ngây cả người, trong lòng chậm rãi dâng lên một tia ấm áp, nhẹ nhàng ôm chặt lấy y cười nói: “Tốt lắm tốt lắm, ta biết ta làm như thế có cái gì tuyệt tình, nhưng là hiện tại không phải đều tốt lắm sao? Người chỉ cần không còn tính kế ta, ta về sau sẽ tốt với người, ân, đối với người tốt lắm tốt lắm, được không?”

Đúng vậy, chính là như vậy, chỉ cần y không có lòng tham không đáy, mình có thể đối với y hảo, vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, sông cạn đá mòn, cả đời sẽ như vậy mà trôi qua, chỉ cần con người này ở bên cạnh mình làm bạn là đủ rồi, cũng chỉ cần người này an phận một chút, hẳn nhất định sẽ không bao giờ lộ ra sát khí kinh người, hẳn nguyện ý để cho y được hưởng hạnh phúc, nguyện ý cùng y tiêu sái mà sống như thế, đến khi cả hai đều kết thúc sinh mạng của mình mới thôi.

Tựa hồ cảm giác được giờ khắc này trong lòng Tây Môn Lãm Nhiên mãnh liệt tình ý, Tô Khê Nguyệt cũng im lặng, để mặc cho đối phương đem y ôm vào trong ngực, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói: “Giang Phong, chỉ cần ngươi muốn, ta cũng nguyện ý cùng ngươi, dù sao cha mẹ cũng đều đã mất, sẽ không có ai vì chuyện của chúng ta mà thương tâm phần nộ cùng thất vọng, nhân sinh này ngắn lắm, tội gì khiến khó xử chính mình. Ngươi nói, chúng ta cứ như vậy, hàng năm xem hoa nở hoa tàn, mây dậy mây tiêu được không? Ân, đến mùa thu, có lẽ còn có thể đi Tiền Triều ngắm thủy triều, ha ha, ta cho tới bây giờ còn chưa có đi qua nơi đó đâu.”

“Đi a, chỉ cần ngươi muốn, chúng ta đi đâu mà không được chứ.”

Tây Môn Lãm Nhiên mỉm cười, đơn giản nói như thế, lại làm cho hắn lại cảm nhận được hạnh phúc đã lâu rồi chưa có cảm thụ qua kia, giống như mới trước đây mỗi khi bị đánh chửi, mỗi lần như thế lại được người này ôm vào trong lòng ngực của y an ủi. Chẳng qua hiện tại, là hắn đem người này ôm vào trong ngực mà thôi.

Mà xa xa ở phía sau hai người, Hoa Hương cùng Cửu Ngôn, thấy tình cảnh này, lại kinh ngạc đến nỗi khí không thuận được. Trong trận mưa hoa, hai người ở dưới tàng cây nhẹ nhàng ôm nhau, mặt dán mặt vai tựa vai, thấy thế nào cũng thật hài hòa hạnh phúc. Bọn họ như thế nào cũng không nghĩ ra, nguyên bản hai con người đối lập nhau, lại luôn tính kế nhau thế nhưng lại có được thời khắc vô cùng ấm áp, yên lặng như thế này.

“Ta lần đầu tiên thích qua một người.” Hoa Hương đôi mắt lệ ngân ầng ậc nhìn xa xa kia thấy thế nào cũng là một đôi hạnh phúc mà, khóc ngã vào trong lòng ngực Cửu Ngôn: “Cung chủ, ta rất chán ghét người, người ta lần đầu tiên thích một người, hẳn thế nhưng lại đoạt đi rồi, ô ô... Hẳn rất xấu xa mà.”

“Được rồi, được rồi, ngươi khóc cái gì, thiên hạ hảo nam nhân còn nhiều mà.” Cửu Ngôn trở mình xem thường, ngốc ngốc mà an ủi: “Ngươi sẽ tìm được một người yêu ngươi thật lòng. Ngươi xem bộ dạng hiện tại của cung chủ đi, hẳn có thể cùng Tô công tử vứt bỏ khúc mắc, thật hạnh phúc a, như vậy không phải rất tốt sao?”

“Ngô, cũng đúng, cung chủ hiện tại giống người sống hơn, trước kia thì cùng người chết không khác nhau cho lắm.”

Hoa Hương xoa xoa nước mắt, hâm mộ nhìn một đôi tình nhân đang đắm chìm trong bể hạnh phúc của riêng mình kia, trong lòng đồng thời chúc phúc, lại ần ần dâng lên một tia bất an: thật sự... Sẽ hạnh phúc như vậy sao? Bọn họ thật có thể hoàn toàn tín nhiệm lẫn nhau yêu thương lẫn nhau sao? Ai, chỉ mong lão thiên gia không nên đùa bốn người nữa.

Ngày giống như nước chảy chậm rãi trôi đi, giống như là thật sự quên hết quá khứ, giống như thật sự là đã bỏ xuống tất cả khúc mắc, Tây Môn Lãm Nhiên cùng Tô Khê Nguyệt cẩn thận mà hạnh phúc bồi đắp tình cảm của nhau, mà ngay cả chuyện tình làm cho Tô Khê Nguyệt sợ hãi kia, cũng là thống khổ ban đầu chuyển biến thành hạnh phúc, bây giờ thì như nước sữa hào nhau vậy, vô cùng hài hoà.

Mỗi một ngày đều là hạnh phúc như vậy, hạnh phúc làm cho Tây Môn Lãm Nhiên đều quên đề phòng của mình đối với Tô Khê Nguyệt, hạnh phúc làm cho hắn cũng đã tin tưởng, lúc này đây, Tô Khê Nguyệt là thật sự hảo bồi hắn, sẽ không bày ra âm mưu gì đó để lừa giỡn hắn nữa, mà hương thức tình kia, có lẽ chỉ là một hiểu lầm, đúng vậy, so cùng hạnh phúc trước mắt, hẳn tình nguyện coi đây chỉ là một sự hiểu lầm.

Tô Khê Nguyệt thì thay đổi không cần phải nói, y từ đầu đến cuối cũng không biết ý nghĩ trong lòng Tây Môn Lãm Nhiên, y đơn thuần nghĩ, hết thấy mây đen đều là do sự kiện thời thiếu niên, mà hiện giờ đệ đệ nếu không còn so đo chuyện kia, như vậy tất cả mây đen đều đã bay đi, cuộc sống về sau, đều sẽ là trời quang mây tanh.

Cứ như vậy, bọn họ đắm chìm ở hạnh phúc mà không biết, âm mưu cùng ác mộng, đã lặng lẽ mà thông thả đi tới.

Trong nháy mắt, lại là một năm gió thu nổi dậy, cây quế trong hậu viên đã nở rộ, cả vườn thơm ngát mùi hương hoa. Bọn hạ nhân vẫn luôn bận rộn công việc. Hôm nay là Tết Trung thu, toàn gia đoàn viên, đối với Tây Môn Lãm Nhiên cùng Tô Khê Nguyệt mà nói, còn có ý nghĩa vô cùng to lớn. Đây là Tết Trung thu đầu tiên hai huynh đệ bọn họ gặp lại nhau sau thời gian dài xa cách, cũng là Tết Trung thu đầu tiên hai người không chút cố kỵ mà gần bó khăng khít với nhau sau suốt hai mươi năm qua.

Hai người hiện tại có thể nói là đắm chìm trong hạnh phúc. Tuy rằng Tây Môn Lãm Nhiên vẫn thường hay phải đi đi lại lại vì công việc trong cung, mặc dù Tô Khê Nguyệt cũng có chút nghi hoặc hấn vì cái gì không đem luôn sự vụ công việc của cung qua đây làm luôn một thể đi mà phải đi lại nhiều như thế, lại cũng nghi ngờ, tại sao hấn không mang mình trở về cung Lâm Nhiên của hấn. Nhưng là những nghi ngờ nho nhỏ này nếu so với hạnh phúc mà Tây Môn Lãm Nhiên đem đến cho y thì thực sự là quả nhỏ bé không đáng kể đến rồi.

Duy nhất khiến Tô Khê Nguyệt buồn rầu chính là Tây Môn Lãm Nhiên đối với một số chuyện về khía cạnh kia mà nói thực là quá không tiết chế rồi.

Trong mấy ngày nay, chút ít tình cảm ban đầu y đối với Tây Môn Lãm Nhiên đã dần dần phát triển thành vô hạn yêu thương, thân thể y thực sự không chịu nổi những chuyện kia quá thường xuyên. Nhưng là cũng không hề muốn cho Tây Môn Lãm Nhiên đi tìm hoan với người khác. Vì vậy không thể làm gì khác hơn là đành phải cắn răng chịu đựng. Nhưng không ngờ, một ngày Tết Trung thu này, bởi vì ở nơi của bà vú có ăn mấy khối điểm tâm mà trở về thì bị tiêu chảy.

Điều này làm cho Tô Khê Nguyệt có chút bất an. Tết Trung thu, đêm đoàn tụ sum vầy nghĩ muốn gì thì khỏi cần phải nói đến cũng biết mà. Chắc chắn Tây Môn Lãm Nhiên nhất định sẽ muốn cùng y làm loại chuyện kia. Trước đó, bởi vì việc hấn phải chuyên tâm luyện công mà không có dịp vào y đã ba ngày rồi. Muốn hấn tối nay phải nhẫn nại nữa, chẳng những không thể làm thế mà nếu có làm thế thì cũng thật sự là quá nhẫn tâm đi. Nhưng tình huống của mình hiện tại, căn bản là không thể thỏa mãn được hấn.

Tô Khê Nguyệt vốn nghĩ muốn gọi nhị đầu tìm cho Tây Môn Lãm Nhiên một tiểu mỹ nhân. Hơn nửa năm nay hấn chỉ cùng mình một chỗ, nếu đổi là nữ nhân, coi như là thay đổi khẩu vị mới mẻ. Nhưng mà hạ quyết tâm đã lâu thế cơ mà khi vừa nghĩ đến đối phương sẽ cùng một chỗ với một nữ nhân khác thì trong lòng lại dổ kị không thôi, không nhận được mà thiêu cháy tâm can. Bởi vậy, tuy rằng nghĩ mình thực ích kỷ, cũng vì thế mà thực hổ thẹn nhưng Tô Khê Nguyệt vẫn không nhận được mà không gọi nhị đầu đến.

Vẫn chưa biết nên xử lý như thế nào mới tốt, thì bóng đêm đã dần dần buông xuống. Y nghĩ hay là trước đem hoa quả cùng bánh trung thu đưa đến chỗ bà vú trước, thuận tiện nhìn xem có thể hay không xin nàng cùng đi với mình và Giang Phong ăn tết. Ai ngờ đi vào trong phòng bà vú, nói không đến hai câu, bà vú đã nhìn ra sắc mặt của y không đúng, nhất quyết ép hỏi, Tô Khê Nguyệt đành phải đỏ mặt đem tiền căn hậu quả của sự tình nói một lần.

Bà vú nhin không được nở nụ cười, lắc đầu nói: “Người đứa nhỏ này, chính là rất thành thật. Đây có cái gì khó đâu, người chỉ cần dùng một chút được diệt tình, chẳng nhẽ lại không thể làm nên chuyện hay sao?”

Vừa nói, vị nữ nhân này vừa cho tay xuống dưới gối lấy một bình ngọc nhỏ, ha hả cười nói: “Thời điểm cùng vị đệ đệ kia của ngươi một chỗ, ta đã biết, vậy nên liền thay ngươi chuẩn bị thứ này. Nam nhân không thể so cùng với nữ nhân. Cái loại sự tình bình thường này, chịu không nổi đâu. Hơn nữa thân thể ngươi xương cốt lại cũng không tốt, vị đệ đệ kia của ngươi lại là cái gì võ lâm cao thủ, như lang như hổ, người như thế nào có thể chịu đựng được chứ?”

Bà đem bình ngọc đưa cho Tô Khê Nguyệt, hòa ái nói: “Ta cũng không nghĩ tới người có thể chịu được như vậy, nhưng lại cho tới tận bây giờ vẫn không ở trước mặt ta oán giận qua, nếu không có thì thứ này ta cũng sẽ không thể lấy ra được. Hiện giờ người đã nói như vậy, liền trộm cho hấn một chút được, khiến hấn hai ba ngày không dậy nổi, đợi cho người khỏe, sẽ tận tình bồi hấn sau cũng được.”

Tô Khê Nguyệt rất là do dự, hấn biết phụ thân bà vú là một đi thầy lang, phương thuốc cổ truyền trong tay nhiều vô kể, bà vú ngày thường cũng thường xuyên pha chế chút được, mà tất cả chúng đều có hiệu quả,

nhưng loại dược liệu này, cũng là lần đầu tiên y biết có, bởi vậy mới do dự một chút mà hỏi: “Nhũ mẫu, thuốc này có người đã thử qua chưa? Có thể không có tác dụng tốt thì sao?”

“Yên tâm tốt lắm, dược liệu không tốt bà vú nào có thể đưa cho người chứ?” sắc mặt phụ nhân lạnh: “Trước kia trong kỹ viện thiết nhiều kỹ nữ không thể chịu đựng được việc quá nhiều nam nhân quần quýt si mê, thì tới tìm ta, lén hạ thuốc ở trong trà, nam nhân kia một đêm cũng sẽ không quấy nhiễu nàng. Chính là có một kiểu, đó là khi người hạ vào trong trà thì nhất định ngàn vạn lần chớ có sai sót nào. Người hiện tại bị tiêu chảy, nếu uống vào thì sẽ có hại cho thân thể.”

Tô Khê Nguyệt đáp ứng luôn, y vô cùng tín nhiệm bà vú của mình. Bởi vậy khi nhìn thấy bà vú mất hứng, thì cảm thấy vô cùng áy náy, sau đó cầm dược lý khai.

Sau khi không còn nhìn thấy bóng dáng của y nữa, khoe miệng bà vú rốt cục lộ ra một tia cười hàn băng, thấp giọng thì thầm: “Rốt cục... Rốt cục có thể báo thù, lão gia, phu nhân, ha ha ha, các người ở dưới cửu tuyền, hảo hảo nhìn xem con của mình rốt cuộc rơi vào kết cục gì? Ha ha ha, không uống công ta mười mấy năm đau khổ chờ đợi. Nặc nhi, Nặc nhi, đứa nhỏ số khổ của ta, nương báo thù cho người ...” Càng nói về sau thì giọng nói càng không nghe thấy được mà chỉ có tiếng khóc vô cùng thê lương.

Đọc theo đường đi do do dự dự, Tô Khê Nguyệt cuối cùng vẫn đem cái bình ngọc kia trở về nhà. Đi ngang qua hậu viên, phát hiện bọn hạ nhân ở chòi nghỉ mát đang khiêng lên một cái bàn thật lớn, trên bàn bày đầy điểm tâm, là chờ cho y cùng với Môn Lãm Nhiên ngắm trăng.

Trong phòng không có ai, thâm tâm Tô Khê Nguyệt đấu tranh thật lâu, cuối cùng vẫn là không muốn cho Tây Môn Lãm Nhiên ra ngoài tìm nữ nhân khác, y an ủi chính mình là: “ Cũng chỉ hai ba ngày mà thôi. Nếu Tây Môn yêu ta, kia nhẫn nại hai ba ngày cũng không khó, đúng không? Đây là việc hẩn nên làm.”

Vừa nói, vừa đi đến cạnh cửa, nhìn bốn bề vắng lặng, mới quay lại trong phòng, run rẩy bắt tay đem viên thuốc trong bình ngọc kia chậm rãi đổ ra, lại do dự thật lâu, mới cắn răng nhắm mắt, đem cả viên thuốc đều hòa tan ở trong trà.

Kỳ thật bởi vì đi tả mà bảo Tây Môn Lãm Nhiên nhẫn nại vài ngày, này vốn chính là một việc vô cùng đơn giản. Nhưng Tây Môn Lãm Nhiên ngày thường yêu cầu thực sự là nhiều, mà y cũng nghe nhị đầu nói lại, cho nên y cảm thấy, để Tây Môn Lãm Nhiên nhẫn nại năm ngày không tiến hành loại vận động này, đó là không có khả năng, chính mình nếu không được, hẩn khẳng định tìm người khác.

Tô Khê Nguyệt biết Tây Môn Lãm Nhiên yêu mình, thường ngày những lời yêu đối phương nói không ít. Nhưng trong lòng y, thủy chung cho rằng cái bong đen của mười mấy năm trước luôn luôn còn tồn tại, Tây Môn Lãm Nhiên sẽ không vì mình mà chịu khổ. Dưới tình huống như vậy, chỉ có làm cho hẩn không dậy nổi hưng trí, đây mới là sách lược vẹn toàn.

Huống chi hơn nửa năm này, chính mình thật sự là mệt muốn chết, y nghĩ dược này cũng sẽ dùng thật tốt, mà lại không thương tổn đến thân thể, về sau không ngại vụng trộm cho Tây Môn Lãm Nhiên dùng vài lần.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, Tô Khê Nguyệt hoảng hốt, nhưng chợt thu liễm tâm thần, tự bảo bản thân mạnh mẽ ngồi trở lại bàn. D_A

7

8. Chương 8

Editor: Jung Tiểu Kú

Ta không hiểu vì cái gì ta lại đau lòng đến như vậy, vì cái gì ta lại khóc như mưa đến như thế, tình thân hay tình yêu, nếu không có sự tin tưởng nhau, thì làm sao có thể lâu bền được. Đọc truyện mà lại nghĩ đến người, nghĩ đến lại càng đau lòng. Bao nhiêu năm tháng qua đi, người dùng tất cả tình thương yêu, lo lắng, để chăm sóc, quan tâm đến người nhưng rồi những vô tình, người phũ phàng, trái tim cũng sẽ không lạnh lẽo như người. Là ngu ngốc hay vì quá yêu thương, không biết, không muốn biết, chỉ biết người nhận hết những đau đớn, dần vật là người mà thôi. Một mối quá!

Tây Môn Lãm Nhiên chậm rãi đi đến, thấy y, bên môi xuất ra ý cười dịu dàng, mỉm cười nói: “Đêm nay là Trung thu, Khê Nguyệt, chúng ta đi ngắm trăng được không? Chỉ mong lâu dài, ngàn năm cùng với bên vầng, khó có được tối nay trăng tròn, người cũng viên mãn như thế này.”

“Tốt... Tốt, bất quá người vừa trở về, hay là uống chén trà trước đi.” trái tim Tô Khê Nguyệt đập thình thịch, liều mạng tự nói với mình phải bình tĩnh bình tĩnh, một bên nâng lên chén trà trên bàn kia, đưa tới trước mặt Tây Môn Lãm Nhiên.

Tây Môn Lãm Nhiên chăm chú nhìn y, ánh mắt dịu dàng triền miên, triền miên đến nỗi làm cho Tô Khê Nguyệt không biết tại sao, nhưng là trái tim như muốn vỡ ra.

Y rất là kinh ngạc, nghĩ thầm đây là có chuyện gì? Còn không đợi tìm được đáp án, chợt nghe Tây Môn Lãm Nhiên bên cạnh nhẹ giọng nói: “Trà thơm quá, Tô Khê Nguyệt, thật sự cho ta uống sao? Người... có cần suy nghĩ một chút?”

“Kia... Kia còn là giả sao, đương nhiên là cho người uống, không cho người ... chẳng nhẽ là cho ta uống.”

Tô Khê Nguyệt đáp thật nhanh, y lại khẩn trương hơn, nghi hoặc vừa rồi cũng biến mất trong giây lát, một bên ở trong lòng lắc đầu nói: quên đi quên đi, về sau vẫn là không cần làm loại sự tình này, đúng là kẻ trộm luôn khó tránh khỏi chột dạ, ta cũng không nên lại có cảm giác như thế.

“Ta... Cho người cơ hội cuối cùng.” Ngoài ý muốn, Tây Môn Lãm Nhiên thể nhưng thở dài một tiếng, hần đang cầm chén trà kia trên tay và khẽ run rẩy, ánh mắt nhìn về phía Tô Khê Nguyệt. Đó là một loại đau xót cùng tuyệt vọng đến tận xương cốt, nhìn Tô Khê Nguyệt đến ruột gan đứt từng khúc.

“Ta nghĩ đến... Có hơn nửa năm tình ý, thời điểm người xuống tay, có lẽ sẽ có chút ít do dự cùng giằng dụa. Ta cho là, ... thời điểm người đưa cái chén cho ta, người sẽ cố ý làm như vô tình mà đánh rơi nó xuống đất. Nhưng là ... ta sai lầm rồi, tất cả đều là ta sai lầm rồi.” Tây Môn Lãm Nhiên run nhẹ tay làm cho hơi nghiêng chén trà, vì thế nước trong đó cứ thế đổ xuống tấm thảm Ba Tư quý giá, bốc lên một đám khói đen xì, đầy màu sắc.

“Kỳ thật ta nên sớm biết, mặc kệ ngày thường người đối với ta bày ra một bộ dạng yêu thương say đắm như thế nào, nhưng hết thảy này đều là nguy trang của người, thời điểm chân chính ra tay, người sẽ không do dự, giống như mười lăm năm trước kia. Nhưng mà... Nhưng mà ta cuối cùng vẫn không nhận được chờ mong, ở mười lăm năm sau này, ta vẫn không nhận được đối người chờ mong, Tô Khê Nguyệt, người nói... Ta có phải hay không rất ngu ngốc, rất ngu rất ngu?”

Tô Khê Nguyệt cảm thấy yết hầu hình như là bị người nắm, tóc rất nhanh thì rất đau, ý niệm trong đầu nhanh chóng di chuyển, lại như thế nào cũng không rõ đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đám khói bảy màu kia, khói đen càng ngày càng dày hơn, loại kết quả này, bình thường đều là trúng kịch độc, nhưng mà... Nhưng mà y hạ, rõ ràng không phải độc được mà.

“Giang Phong... Người... Người có tin ta không? Có thể hay không... cho ta nói mấy câu?”

Hơn nửa ngày, trong cổ họng chỉ có thể xuất ra vài chữ này, Tô Khê Nguyệt biết rất rõ ràng, nhất định có chỗ nào không đúng, tuy rằng y hiện tại còn không biết không đúng ở chỗ nào, nhưng là y hiểu được, một khi mất đi cơ hội giải thích cuối cùng này, y vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội nữa.

Tây Môn Lãm Nhiên nhìn cũng không nhìn y một cái nào, nỗi đau của hần khắc cốt ghi tâm, ánh mắt chính là nhìn chăm chăm cái chén kia, một tia thủy quang trong mắt loé lên, khóe miệng khép vào mở ra, tươi cười chua xót, hần tự nói với bản thân: “Biết không? Ta vốn muốn cho người uống chén trà này, nhưng mà cuối cùng, ta không đành lòng, không đành lòng nhìn bộ dáng xấu xí của người khi lo lắng hoảng sợ mà cầu xin, ta... vẫn là muốn cho người giữ lại một tia tôn nghiêm cuối cùng, mặc dù người căn bản là không xứng.”

“Không phải Giang Phong, không phải... Đây... Đây không phải là độc được, chính là... Chính là dược liệu diệt tình thôi, ta hai ngày này bị tử, ta không muốn người đi tìm nữ nhân khác, sau khi bà vú biết, thì...”

Tô Khê Nguyệt một hơi đem toàn bộ sự tình nói ra, y sống chết bắt lấy góc áo của Tây Môn Lãm Nhiên, giống như bắt được một cọng rơm cứu mạng duy nhất vậy.

“Cần tìm bà vú đối chất sao?” Tây Môn Lãm Nhiên giống như thực sự quan tâm hỏi: “Dù sao, ta thật sự rất muốn tin tưởng, lời người nói là thật.” Tuy nói như vậy, nhưng trong mắt của hắn lại lóe ra ánh cười chế nhạo, sau đó hắn chuyển đầu, đối với Hoa Hương nói: “Đi gọi bà vú đến đây.”

Hoa Hương cúi đầu ứng thanh “ạ”, đôi mắt lại hồng hồng, nàng đến bây giờ, cũng vô pháp từ báo cáo của ảnh vệ mà tỉnh táo lại, nàng như thế nào cũng không thể chấp nhận, một đôi thần tiên quyến lữ hạnh phúc như thế ... vậy mà cuối cùng lại xảy ra chuyện như thế này.

Tô Khê Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần Tây Môn Lãm Nhiên còn cho y cơ hội giải thích, chỉ cần đôi phương còn sai người tìm bà vú tới hỏi rõ, trận phong ba này có thể trôi qua.

Y khởi đại nghĩ như thế, bà vú sẽ vì mình rửa sạch tất cả oan khuất. Tuy rằng trong lòng y lúc này thực sự là bất an, nhưng mà, y căn bản không dám nghĩ đến điều ngược lại, y sợ rằng nếu như thế thì bản thân mình sẽ hỏng mất.

Bà vú đến, nhìn vào chén trà đang ở dưới khoảng đất kia, nghe câu hỏi của Tây Môn Lãm Nhiên, lại nhìn biểu tình Tô Khê Nguyệt kinh hãi như trút được gánh nặng, sau đó trên mặt bà lại biểu lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc, lẩm bẩm nói: “Làm, thế nhưng vẫn làm? Thiếu gia, người không phải đã nói người sẽ buông tha sao? Người đã đáp ứng ta không hại Nhị thiếu gia, người như thế nào ngu ngốc như vậy, được hoa lâm kia dù tốt, nhưng mà nơi này của Nhị thiếu gia cũng không thiếu thuốc bổ? Người có thể cho là sẽ kéo dài được mệnh mình sao? Người như thế nào ngu như vậy?”

Trong nháy mắt Tô Khê Nguyệt mở to hai mắt nhìn, không dám tin nhìn bà vú của y, mặc dù mấy câu nói đó không dài, mặc dù y căn bản không biết cái hoa lâm kia là cái gì, nhưng ý tứ mấy câu nói đó y nghe rõ, chính là vì làm muốn cho mình kéo dài sinh mệnh thế nên y mới dùng đến được liệu hoa lâm kia, y thế nhưng lại nghe theo an bài của người khác, hãm hại Tây Môn Lãm Nhiên...

“Không, không phải như vậy, người không là bà vú của ta, không phải...” Tô Khê Nguyệt nắm chặt tay áo Tây Môn Lãm Nhiên, tuyệt vọng kêu to: “Tây Môn... Kia không phải bà vú, người này không phải... Người tin ta, ta... Ta không rõ, bà không phải bà vú... Bà muốn hại người, đúng, bà muốn hại người...”

“Ta cũng rất muốn tin tưởng người, thật sự rất muốn, dù sao, người hóa trang... rất giống như thật.” Tây Môn Lãm Nhiên cười thầm, sau đó hắn chậm rãi bắt lấy cổ tay nhỏ nhắn gầy yếu của Tô Khê Nguyệt, lại chậm rãi bức nó ra xa cánh tay áo của mình, cuối cùng, hắn lạnh lùng phũ phũ, tránh đi sự dựa dẫm của Tô Khê Nguyệt.

“Biết không? Ở cửa, mười lăm năm trước, là bà cho ta mấy xu tiền cùng vài câu cổ vũ, những điều này, giúp ta chống đỡ để sống sót, hơn nữa đi cho tới hôm nay.”

Tây Môn Lãm Nhiên chỉ vào bà vú, ngữ khí của hắn tràn đầy bất đắc dĩ cùng mối hận: “Ta không thể giết người, cũng không muốn trả thù, ở trước mặt người, ta thủy chung là một kẻ vô năng. Cho nên... Người đi đi, kiếp này kiếp sau, đều đừng để ta gặp lại người.” Ánh mắt của hắn nổi lên một tia dịu dàng cuối cùng, sau đó trở nên lạnh lùng mà xa cách, hắn từ trên cao nhìn xuống Tô Khê Nguyệt, trong ánh mắt không có một tia lưu luyến.

Nhớ... quá... Nhớ... quá! Đưa tay bắt lấy người nam nhân này. Nhớ... quá! Sẽ cùng hắn giải thích. Nhưng là... Tô Khê Nguyệt dưới ánh mắt lạnh lùng của Tây Môn Lãm Nhiên một tắc một tắc vươn tay ra, giống như chưa hết hy vọng, mắt của y lệ chậm rãi chảy xuống, lẩm bẩm nói: “Tây Môn, người buông tay ta, đúng không? Người đã hoàn toàn buông tay ta ra, phải không?”

“Người cho rằng, ta còn lý do lưu luyến sao?” Tây Môn Lãm Nhiên bày ra ánh mắt tuyệt tình, thế nhưng tim của hắn lại chảy huyết, mặc dù biết rất rõ rằng nước mắt cùng buồn bã của đối phương đều là giả vờ, lại nhịn không được mà tan nát cõi lòng.

“Kia... Ta muốn... Ta muốn người theo ta ngắm ánh trăng lần cuối..... Coi như là chúng ta đã trải qua Tết Trung thu này được không?” Nước mắt như mưa rơi xuống, lại bị Tô Khê Nguyệt đưa tay nhẹ nhàng xoa đi, hắn nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Tây Môn Lãm Nhiên, giọng nói mang chút ý cầu xin: “Ta... Ta sẽ không trì hoãn thời gian lâu, chúng ta là ở chỗ này vừa đứng vừa ...”

Tây Môn Lãm Nhiên muốn nói: kia có cần phải thế sao? Nhưng mà cuối cùng, hắn lại vẫn gật đầu.

Gió đêm từ từ, ánh trăng tròn vành vạch theo phía sau núi từ từ đi lên, ánh sáng màu bạc chậm rãi đổ xuống mặt đất, đem hết thấy mọi thứ đều bao phủ trong ánh sáng mờ lung, yên tĩnh, sáng trong của mình.

“Thật đẹp, Giang Phong, ta nhớ rõ hai chúng ta từ nhỏ đã thích ngắm trăng rồi, nhất là ánh trăng vào ngày mười sáu này, cao tí treo trên ngọn cây.” Tô Khê Nguyệt ngửa đầu nhìn ánh trăng treo ngoài đình, âm thanh của y đã hoàn toàn bình tĩnh, một chữ một chữ nói ra, thật giống như đang nhớ lại một ý thơ nhẹ nhàng khi xưa.

Tây Môn Lãm Nhiên không có lên tiếng, tay hắn nắm thật chặt thành quyền, tham lam nhìn bóng lưng đang đắm chìm trong ánh trăng, từ tối nay trở đi, hắn rốt cuộc không thể còn được nhìn thấy người này, kiếp này kiếp sau, hắn đều không thể nhìn thấy người này, cho dù... Cho dù có gặp lại, có lẽ... Cũng hình dáng của người lạ nào đó giống thế này. D_A

“Ngọn liễu mảnh trăng treo, Hoàng hôn người hẹn ước. Thật đẹp a.” Tô Khê Nguyệt không có nghe thấy trả lời, lại thì thào niệm ra một câu thơ, sau đó y xoay người lại, buồn bã nhìn Tây Môn Lãm Nhiên, nhẹ giọng nói: “Ta... Có bây giờ phải đi? Ta nói rồi, chỉ muốn đứng trong này một lát thôi.”

“Đúng vậy.” Tây Môn Lãm Nhiên lần thứ hai nhắm chặt hai mắt, hắn hận giờ khắc này trong lòng lưu luyến mãnh liệt, móng tay đâm vào lòng bàn tay đau nhói, máu chảy ra, nhưng hắn hồn nhiên không phát hiện, hắn chính là ở trong lòng không ngừng tự nói với mình: chỉ cần y đi, chỉ cần y đi thì tốt rồi, đúng vậy, cùng lắm thì quay lại cuộc sống trước kia, chỉ cần y không tái xuất hiện trước mặt người.

“Tây Môn, nếu như nói, ta cho người biết, mười lăm năm trước, ta là vì người mới hãm hại người, mới bức người đi khỏi, người... vẫn không tin tưởng ta đúng không?” Đến cuối cùng, vẫn là không được nhìn đem những lời này hỏi ra, cho dù hiện tại hỏi ra những lời này, tựa như thừa hê vô cùng buồn cười mà đáng ghê tởm, nhưng là... Y không muốn đi, y thật sự không muốn rời khỏi người nam nhân này. Hắn chính là người đầu tiên và cũng là nam nhân duy nhất của y.

“Người cứ nói đi?” Tây Môn Lãm Nhiên lúc này đây ngay cả nhìn cũng không liếc y một cái, câu hỏi lại này của hắn cũng chính là đáp án của hắn.

Mặc dù là trong suy tính của mình, nhưng vẫn không nhìn được tim như bị đao cắt.

Tô Khê Nguyệt thật sâu nhìn nam nhân trước mặt, chậm rãi xoa đi nước mắt trên mặt, một chữ một chữ nói: “Được rồi, ta hôm nay rốt cục biết, tất cả cái gọi là vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, lời thề non hẹn biển, kỳ thật chỉ là một cái gì đó rất yếu ớt, chúng nó mong manh, thậm chí không thể nào vượt qua được một âm mưu nhỏ nhỏ.”

Y nói xong câu đó, buồn bã cười, chậm rãi đi đến trước mặt bà vú vẫn đứng ở bên cạnh, rưng rưng nhìn phụ nhân vẫn nuôi mình hai mươi năm qua, tựa hồ muốn nhìn ra xem lo lắng cho y trên nét mặt kia là thật hay là giả.

Cuối cùng, y run rẩy mở miệng nói: “Nhũ mẫu, người theo ta từ khi ta mới sinh ra, người luôn ở bên cạnh ta, qua nhiều năm như vậy, vô luận là phú quý hay là nghèo hèn, người từ trước đến nay cùng ta sống nương tựa lẫn nhau, ta vẫn nghĩ đến, mặc kệ người trên mặt đối với ta lãnh đạm bao nhiêu, nhưng là bên trong nội tâm của người, thủy chung vẫn là yêu thương ta...”

Y nói tới đây, đã là nghẹn ngào khó tả, thật vất vả bình phục một chút cảm xúc, mới có thể tiếp tục: “Hiện tại, sự tình đã đi đến tính huống này, hết thấy tất cả, ta sẽ không muốn hỏi, ta cũng biết ta không chiếm được đáp án, nhưng là, ta chỉ muốn biết một việc, qua nhiều năm như vậy, người rốt cuộc có từng thật tâm yêu thương ta, có phải là thật tâm đối đãi ta như hài tử của người. Hoặc là nói, có lúc nào đó không, khi người nhìn vào ta, ở tận đáy lòng của người, chỗ sâu kín nhất trong tim người thực sự yêu thương ta?”

“Thiếu gia, người đừng nói như vậy, Tây Môn thiếu gia, người muốn hả giận, giết ta là tốt rồi, cầu người... Không cần đuổi thiếu gia đi, thân thể y yếu, y sau khi ra ngoài, không có cách nào sống...”

Bà vú khóc lớn, nước mắt như mưa. Nhưng Tô Khê Nguyệt bình tĩnh nhìn bà, ánh mắt cũng là càng ngày càng tuyệt vọng càng ngày càng lạnh như băng, cuối cùng, y cái gì cũng chưa nói, xoay người chậm rãi đi ra khỏi chòi nghỉ mát.

Ngay trong nháy mắt này, Tây Môn Lãm Nhiên gần như khắc chế không được muốn lao ra túm lấy Tô Khê Nguyệt, biết rất rõ là y đang diễn trò, biết rất rõ y chính là cố gắng cuối cùng để có một cơ hội ở lại, nhưng mà mấy câu kia, vẫn làm tim hắn chảy máu, đau đứt gan ruột. Hắn yên lặng nhìn một bàn điểm tâm trái cây này, run rẩy nắm chặt tay lại, cuối cùng cũng từ từ thả ra.

Nhấn nhẹn qua được giây phút này là tốt rồi, sẽ khó chịu, giống như thời điểm lúc trước người bị đuổi đi đúng không? Trong lòng không ngừng tự nói với mình như thế. Mặt Tây Môn Lãm Nhiên không chút thay đổi nhìn y buông trái cây điểm tâm trong tay, phía trên còn đỏ tươi, giống như lòng hân hiện tại cũng bị phá nát thành từng mảnh.

Tô Khê Nguyệt rốt cục chậm rãi biến mất ở xa xa trong bóng đêm, nhưng dưới ánh trăng xinh đẹp mà thê lương, thân ảnh cô đơn kia, trong giây phút này như khắc cốt vào tâm khảm của mọi người.

Bà vú vẫn còn khóc lớn kêu gào, liên tiếp thay Tô Khê Nguyệt cầu tình, bà đối với thiếu gia nhà mình quả thật có chút tình mẫu tử, cũng cảm động không ít hạ nhân. Nhưng mà không ai biết, hết thấy tất cả, đều là một âm mưu được tỉ mỉ bày ra, mà chủ mưu, chính là vị phu nhân thoát nhìn vô cùng đau khổ và đáng thương này.

Rốt cục báo thù, nhưng mà... Vì cái gì trong lòng dù có đoán trước kết thúc này nhưng vẫn không có chút thống khoái cùng vui sướng nào cả?

Bà vú ngồi ở trong phòng nhỏ dưới ngọn đèn đang cháy rực, kinh ngạc nhìn hết thấy mọi thứ trong phòng, nơi này còn lưu lại rất nhiều thứ của Tô Khê Nguyệt. Bà nhớ đến nhiều đêm, mình ở trên giường may y phục cho y, mà hài tử kia thì an vị trên ghế của bà để học, bởi vì bà không biết chữ nhưng lại thích nghe kể chuyện xưa.

Chuyện cũ từng mòn từng mòn lại hiện lên trong lòng, hài tử kia nằm trong tã lót oa oa khóc lớn, sau lại nhớ đến những tháng ngày hai người hoạn nạn có nhau đã qua. Rốt cục hai giọt nước mắt trong suốt theo khoé mi chậm rãi chảy xuống.

Thời điểm trước khi đi, hài tử kia có hỏi mình đã từng thực sự yêu thương qua y hay chưa, lúc ấy bà trả lời không được, bởi vì đáp án, ngay chính bà ta cũng không biết, nhiều năm như vậy, trong tâm mình chỉ có cừ hận, cừ hận che mắt hết thấy tất cả, chính là vẫn còn, đó là tình thương của mẹ, chính là ôn nhu. Mà mục đích sống của chỉ có một, là báo thù.

“Ta nghĩ đã từng, ta chắc hẳn đã từng yêu thương qua người, từng có rất lâu về trước, mỗi lần ta nhìn thấy người, thì giống như đang nhìn thấy con trai ta, đứa nhỏ ngay cả mí mắt cũng chưa mở ra, chưa thấy gì về thế giới bên ngoài thì đã bị hại chết. Thiếu gia, là mẹ người, nàng tạo thành hết thấy những bất hạnh này, nàng hại chết con ta, tội nghiệt của nàng, nhất định người phải gánh vác.”

Khóc thì thảo tự nói, bà vú bỗng nhiên điên cuồng thấp giọng cười: “Bất quá, hại người không chỉ có một mình ta. Nếu Nhị thiếu gia kia, hẳn thật sự tín nhiệm người, thật sự yêu người thì người cũng sẽ không đến nông nỗi này cho dù ta có muốn hại người đến mức độ nào đi nữa. Bất quá không sao, thiếu gia, ta sẽ báo thù cho người, ha ha ha... Đứa nhỏ Tô gia, ta muốn bọn họ sẽ không bao giờ có được kết cục tốt đẹp. Tô Tín Thương, người ở dưới cửu tuyền hảo hảo nhìn cho ta, xem ta như thế nào dùng đứa con này đi báo thù đứa con khác của người. Ha ha ha...”

Tây Môn Lãm Nhiên lập tức quay trở lại Ma cung Lãm Nhiên, toà phủ ở Kim Lăng bị hắn đóng cửa lại, chỉ để lại đó một lão nhân mắt mù vẫn ở đó từ mười mấy năm trước, tự cầu được trông giữ cửa, hắn nghĩ nghĩ rồi đáp ứng, sau đó, tất cả người hầu đều bị phân công đến phân đường khác.

Mùa thu đến, nhận kéo đàn đàn lũ lũ bay về phương nam, hoa mùa thu cũng héo rũ, trong nháy mắt, rét đậm đến. Một ngày, Tây Môn Lãm Nhiên từ tổng cung trở về, thời điểm cách Yến Kinh không xa, nhớ đến Giang Độ cung chủ nơi đó có mời qua chơi, thế nên mới nán ná mấy ngày ở Giang Độ Ma.

Tây Môn Lãm Nhiên vẫn là lãnh tình. Điểm này Nam Cung Giang Độ rất rõ ràng. Nhưng là lúc này gặp lại, lại cảm thấy bạn tốt càng thêm trầm trọng, nếu như nói trước kia còn có thể từ trên người hắn tìm ra một tia nhân khí nhỏ nhoi, thế nhưng lúc này đây, căn bản ngay cả nửa điểm nhân khí cũng không có thấy.

Nam Cung Giang Độ vì thế vô cùng lo lắng, thầm nghĩ tìm Hoa Hương cùng Cửu Ngôn hỏi, mà hai tiểu tử

kia chỉ biết ấp úng chứ không chịu nói. Hắn quỳnh lên, nhin không được trực tiếp đến hỏi huynh đệ nhà mình, ai ngờ vừa hỏi, thế nhưng chỉ đổi lấy một cái liếc mắt lạnh buốt của Tây Môn Lãm Nhiên, sau đó nói với Hoa Hương đang ở đằng sau, chỉ phun ra một chữ: “Đi.”

Nam Cung Giang Độ rất buồn bực nha, nghĩ thầm ta nói cái gì sai sao? Ta chẳng phải quan tâm người sao? Có thể đối với người quan tâm người bày ra cái thái độ như vậy sao? Nhưng là đau khổ giữ lại cũng không lưu lại được, bởi vậy đã bị tức giận, đi a, muốn đi thì đi, ta cũng chỉ là nơi người dừng lại để ăn uống mà thôi, muốn làm gì thì làm đi.

Tây Môn Lãm Nhiên cùng Hoa Hương và Cửu Ngôn ngồi xe ngựa ly khai Yến kinh, đến buổi trưa thì đi vào một tửu lâu dùng cơm, Hoa Hương biết quy củ của hắn, từ khi Tô Khê Nguyệt đi rồi, cung chủ đặc biệt chán ghét náo nhiệt, bọn hạ nhân trong cung thấy hắn, ngay cả một câu cũng không dám nhiều lời, giống như thực mạng mà chạy lấy người.

Mỗi lần ở bên ngoài dùng chân ăn cơm, đều phải bao trọn một tầng tửu lâu cùng nhà trọ. Bởi vậy nàng đi cùng lão bản nói rõ tình huống, lại xuất ra một số bạc lớn, đổi tiểu nhị đem những khách nhân rời đi, mới mời Tây Môn Lãm Nhiên đi vào.

Mới từ trên xe ngựa đi xuống, chợt nghe một tiếng nói không phân định âm dương quái khí đang đùa cợt: “Yêu, thật không nghĩ tới, y phục tuy thô nát thế này nhưng thật ra lại là một mỹ nhân nha.”

Tiết mục như vậy cũng không phải chưa thấy qua, ba người ai đều không có hướng bên kia liếc mắt một cái, gặp loại chuyện bất bình này, cho tới bây giờ cũng không phải Tây Môn Lãm Nhiên thích rat ay tương trợ.

“Buông tay.” Một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến, mang theo tức giận vô cùng, rất nhẹ, lại làm cho Tây Môn Lãm Nhiên cùng Hoa Hương và Cửu Ngôn nháy mắt dừng bước.

Không dám tin nhìn về phía kia, chỉ thấy một cái thân ảnh quen thuộc đang bị hai tên có bộ dạng phú gia công tử vây quanh, tuy rằng đã ba tháng không gặp, hơn nữa y phục trên người này quả thực chỉ có thể dùng rách rưới để hình dung, mái tóc đen nhánh cũng có chút tán loạn, nhưng ba người chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra, kia đúng là Tô Khê Nguyệt.

Hắn hẳn là nên xoay người hờ hững tiếp tục lên lầu, hoặc là có thể nhắm nhủu mặt mày, nhưng nhất định là không được liếc mắt nhìn. Trùng hợp gặp nhau như vậy, trừ bỏ âm mưu cùng tính kế, thật sự không tìm được một cái lý do khả thi nào để giải thích.

Tây Môn Lãm Nhiên ở trong lòng tự nói với mình như vậy, nhưng thân thể hắn lại nhanh hơn một bước, đi qua, trước khi hắn kịp phản ứng, thì đã nắm lấy tay của hai gã phú gia công tử kia, nắm chặt xương bả vai của bọn chúng. Một thanh âm thân thể đứt gãy thê lương, thảm hại vô cùng, đây là bối cảnh lần thứ hai hắn cùng Tô Khê Nguyệt gặp lại.

Tây Môn Lãm Nhiên ngưng ngẩn, mình vì bản năng mà hành động. Tô Khê Nguyệt thì lại cũng ngưng ngẩn, vì bất thành linh mà gặp lại.

Người chung quanh đều chạy trốn, ngay cả hai gã bại gia công tử cũng ôm chặt lấy hai bả vai đau nhức cùng đám chó giữ nhà chạy trốn chết, chỉ còn lại Hoa Hương cùng Cửu Ngôn đứng ở phương xa, dù nháy mắt cũng không nháy, nhìn chăm chú tình huống bên này.

“Người... Tại sao lại ở chỗ này? Như thế nào lại... lại là bộ dạng như thế này?” Đau lòng vô cùng, lý trí Tây Môn Lãm Nhiên đã không khống chế được chính mình, cho tới bây giờ vẫn luôn như thế, ở trước mặt Tô Khê Nguyệt, tự chủ của hắn cũng chỉ là đồ bỏ đi mà thôi. Cho dù không lâu trước đó, hắn vừa mới bị người này cho một vết thương trí mạng.

Như thế nào lại trùng hợp như thế? Như thế nào lại trùng hợp như thế? Nước mắt Tô Khê Nguyệt lập tức trào ra, nhưng y lập tức cúi đầu xóa hết đi. Trong lòng chua xót, thương tiếc, thống khổ, hận ý đồng loạt nảy lên, trăm ngàn loại cảm thụ muốn phát tiết ra ngoài, nhưng là cuối cùng, y lại vẫn là ngắc đầu, bình tĩnh mỉm cười, thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, ta cũng không biết người lại xuất hiện ở chỗ này, ta... đi.”

Mới vừa xoay người, một bàn bàn tay to ấm áp hữu lực túm mình lại. Ánh mắt Tô Khê Nguyệt lại một lần nữa chua xót. Y gắt gao nhắm mắt lại, liều mạng ngăn nước mắt chảy ra. Bên tai vang lên âm thanh cổ chấp thân thiết của Tây Môn Lãm Nhiên: “Nói cho ta biết, người... Như thế nào lại thành bộ dạng như thế

này? Người... một đường đi tới đây sao? Kim Lăng cách nơi này, cũng phải ngàn dặm, người... người chính là như vậy đi tới sao?”

Tô Khê Nguyệt chậm rãi xoay người, con người đầy thủy quang nhưng lại vô cùng bình tĩnh nhìn Tây Môn Lãm Nhiên, một chữ một chữ nói: “Giang Phong, người... Xác định còn muốn lôi kéo ta sao? Đừng quên, ta là một tiểu nhân đối trá như thế nào, mà tiểu nhân am hiểu nhất, chính là đánh rắn tuý gậy đó.”

Y hơi hơi gục đầu xuống, ánh mắt dừng lại trên tay của hai người, bàn tay to kia đang gắt gao bao chặt lấy tay y, tình cảnh này nhìn thế nào cũng thấy nó thật ảm áp biết bao, thế nhưng lại làm tim của y như vỡ ra thành từng miếng.

Ánh mắt Tây Môn Lãm Nhiên lóe lên một chút, hắn nắm chặt tay Tô Khê Nguyệt nhưng lực đạo có nơi lỏng vài phần, tuy vậy vẫn không chịu buông ra. Trong lòng hắn đang giãy giụa kinh khủng, đang ép chính mình phải rời khỏi nơi này, nhưng chân của hắn, ngay cả bước cũng không có bước đi.

Tô Khê Nguyệt bị thắm cười một tiếng, y chậm rãi rút tay ra, nhẹ giọng nói: “Ta biết, Giang Phong người đối với ta, cho tới bây giờ vẫn không thể nào quyết định vô tình được, cho nên hôm nay, sẽ do ta hạ quyết tâm. Ta nghĩ từ nay về sau, chúng ta sẽ không có cơ hội gặp lại, cho dù là vô tình gặp được, một lần này. Cho nên Giang Phong, người phải nhớ kỹ, vô cùng nhớ kỹ, lúc này đây, người buông tay là ta, vứt bỏ người, cũng là ta, là ta không cần người, chính là như vậy.”

Y nói xong, không hề cho Tây Môn Lãm Nhiên cơ hội do dự, xoay người bước đi, chợt nghe phía sau truyền tới âm thanh run rẩy của một người đang cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, kiên cường: “Chờ một chút...”

Tây Môn Lãm Nhiên bước đến tử lâu trước mặt, bảo tiểu nhị bọc lại một mẻ bánh bao mới ra lò, sau đó cúi xuống áo choàng trên người, đi đến trước mặt Tô Khê Nguyệt, hắn đem bánh bao cùng áo choàng đưa cho y, thở dài nói: “Đúng vậy, ta sẽ không bị lừa, chúng ta... Cũng sẽ không còn có cơ hội gặp mặt, này... là chuyện cuối cùng ta có thể cho người, phủ đệ ở Kim Lăng ta đã từ bỏ, người có thể quay lại đó để ngụ. Con đường phía trước sẽ trôi qua, quãng đời còn lại khó tránh khỏi mưa gió, vẫn là hy vọng người... Chính mình bảo trọng.”

Tô Khê Nguyệt cúi đầu nhìn áo choàng cùng bánh bao trên tay, sau một lúc lâu, y mới nghẹn ngào gạt gạt đầu, nhẹ nhàng nói một câu: “Người cũng bảo trọng, mặc kệ người tin hay không, ta vẫn muốn nói với người, cẩn thận... Cẩn thận bà vú, tốt nhất đừng để bà ở bên cạnh người.” Nói xong câu đó, y cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Tây Môn Lãm Nhiên buồn bã nhìn thân ảnh Tô Khê Nguyệt càng ngày càng xa, bỗng nhiên nhảy lên xe ngựa, hét lớn: “Đi, đi khỏi nơi này, lập tức đi khỏi nơi này cho ta.” Tiếng hô chưa dứt, con mắt đã đầy tơ máu đỏ sẫm. Không thể không đi, nếu không, chỉ cần còn ở lại đây dù chỉ là một khắc thôi, cho dù chỉ một khắc đó thôi hắn biết bản thân chắc chắn sẽ thay đổi chủ ý.

Xe ngựa lại tiếp tục khởi hành. Cho đến lúc này, ở phương xa, Tô Khê Nguyệt rốt cục mới xoay người lại, y nhìn xe ngựa đang dần dần biến mất, nháy mắt lệ rơi đầy mặt.

“Giang Phong, người hảo hảo sống, hảo hảo sống, cho dù tương lai, có một ngày người biết ta chết, cũng đừng khổ sở, bởi vì... Bởi vì lão thiên gia đối đãi, cuối cùng vẫn là không tệ, cho ta mấy ngày cuối cùng này, còn có thể... Còn có thể có ảm áp của người làm bạn.” Y cúi đầu, đem mặt dán trên áo choàng, nhiệt độ bánh bao cùng áo lông da thú chậm rãi truyền tới, đến tận nơi sâu nhất trong đáy lòng.

Trong nháy mắt lại đến tháng chạp, Tây Môn cung chủ từ Yến kinh trở về đã một tháng, nhưng là một tháng này, cũng là một tháng mọi người trong Lãm Nhiên Ma cung trôi qua khổ sở không thể nào nói nên lời.

Tây Môn Lãm Nhiên nhìn thấy ai cũng không thấy vừa mắt, đi qua đi lại là bị hắt lạnh lung nổi giận, ở trong mắt hắn, không có ai có thể làm nên chuyện cả, chỉ cần đụng vào hắn thôi thì khẳng định không có kết cục hảo, trong lòng mọi người tràn đầy kinh hoảng. Rất nhiều người đều âm thầm sợ hãi mình có thể biến thành tàn phế hoặc oan hồn dưới ma chướng của cung chủ hay không?

Hoa Hương cùng Cửu Ngôn biết nguyên nhân, nhưng là bọn họ căn bản nói cũng không dám nói ba chữ Tô Khê Nguyệt. Hai người thân là người hầu bên người, so với người khác còn gấp hơn mười lần, vừa mới bùng

chén canh qua, đầu bếp vớt cả hai canh giờ mới ninh được một chén canh nồng đậm như thế này, bên trong còn bỏ thêm một chút mỹ vị cùng với một chút thuốc bổ, mùi thơm thực sự là ngào ngạt, lại thấy Tây Môn Lãm Nhiên nhìn còn không nhìn đến, giơ tay ra cho một chưởng, toàn bộ súp trong đó đổ hết xuống mặt đất.

Hoa Hương giống như muốn khóc, nghĩ thầm cung chủ a, ta chỉ muốn nói một câu: “ Nấu canh này thật không dễ dàng đâu, lại bỏ thêm chút thuốc bổ nữa.” Này có gì là sai đâu? Người sao đến ngay cả một chén canh cũng không thấy vừa mắt là sao chứ? Mới nghĩ định nói ra thì nàng liền ngậm dại luôn.

Chỉ thấy trên tấm thảm quý giá, mềm mại kia “phụt” một tiếng, bốc lên làn khói nhẹ bầy màu, kia chính là dấu hiệu của Hoa Lâm, một loại độc nhất trong bách độc trên thế gian này.

Trong lúc nhất thời, Hoa Hương cùng Tây Môn Lãm Nhiên đều thất thần, qua một lúc lâu sau, Hoa Hương mới tìm lại được thanh âm từ cổ họng mà kêu lên: “Người đâu, Cửu Ngôn, Cửu Ngôn, đi... Đi đem mọi người ở phòng bếp kêu đến đây cho ta, nhanh đi...”

Chú thích:

(1) Câu thơ “Ngọn liễu mảnh trắng treo, Hoàng hôn người hẹn ước” được trích ra từ bài thơ “ Sinh tra tử” của Âu Dương Tu.

Cả bài thơ nó như thế này đây:

— (shēng chá zǐ — ōu yáng xiū)

Sinh tra tử – Đêm nguyên tiêu – Âu dương tu

qū nián yuán yè shí huā shì dēng rú zhòu

Khứ niên nguyên dạ thời, hoa thị đăng như trú.

Năm ngoái đêm nguyên tiêu, Chợ hoa đèn sáng rực

yuè shàng liǔ shāo tóu rén yuē huáng hūn hòu

Nguyệt thượng liễu tiêu đầu, nhân ước hoàng hôn hậu.

Ngọn liễu mảnh trắng treo, Hoàng hôn người hẹn ước

jīn nián yuán yè shí yuè yǔ dēng yī jiù

Kim niên nguyên dạ thời, nguyệt dữ đăng y cựu.

Năm nay đêm nguyên tiêu, Trăng với đèn như trước

bù jiàn qū nián rén lèi mǎn chūn shān xiù

Bất kiến khứ niên nhân, lệ mãn xuân sơn tụ.

Chẳng gặp người năm qua, Tay áo đầm lệ ướt.

Nguồn: vivista.com + dantiengtrung

Và nếu ta không nhầm, thì bài thơ này được Đồng Lệ hát trong bài hát này: [mp3.zing /album/Thi-Tu-Ca-CD2-Dong-Le/ZWZ97ODO.html](http://mp3.zing/album/Thi-Tu-Ca-CD2-Dong-Le/ZWZ97ODO.html)

(2) Đánh rắn tuý gậy: Câu này không phải do danh nhân nào ghi chép lại, mà chỉ là một câu thoại được lưu truyền trong dân gian dạy về cách đánh rắn ở vùng Lĩnh Nam. Phía nam có nhiều thứ dịch bệnh và vật độc hại, thường xuyên có rắn rết độc trùng và chuột bọ. Roi trúc mềm, côn cứng. Loài rắn có sở trường

quần quanh những vật cứng, nếu vút gây xuống không đánh trúng ngay điểm yếu của rắn có thể sẽ bị rắn vận thân, nhe nanh, cắn lại người đánh rắn. Vậy nên phàm là người đánh rắn sẽ không bao giờ dùng côn mà dùng roi trúc để đánh rắn.

“Đả xà tùy côn” kỳ thực là “Mộc côn đánh rắn, rắn tùy loại gây”.

Câu này ngụ ý con người có thể xem xét thời cơ, thuận theo thời thế tình hình mà làm, để đạt được lợi ích lớn. Lấy câu “Đả xà tùy côn thượng” để sánh với tranh đấu chốn nhân gian để ám chỉ: Kẻ bị công kích giỏi về cách dùng mảnh khoé thủ đoạn để lợi dụng luồng lách sơ hở, phản kích nhanh nhạy, khiến đối phương cảm thấy khó giải quyết.

(nguyên văn lời giải thích của Đài Lạc.)

8

9. Chương 9

Editor: Jung Tiểu Kú

Không giống với rét đậm của phương bắc, Giang Nam khi vào đông, thoát nhìn thì giống như cuối thu của phương bắc mà thôi, mặc dù đại đa số cây cỏ cũng khô héo nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể nhìn ra sắc xanh trên cành cây. Nơi này gió cũng không nổi lên mạnh cùng với rét đậm như phương Bắc.

Kim Lăng Tô phủ.

Đẩy ra cửa lớn màu đỏ, trời về chiều mặt trời nghiêng nghiêng chiếu xuống lọt vào trong tầm mắt là viện tử thê lương vô cùng. Cỏ dại không có người thu dọn đã lan đến tận những cục đá ở bên đường mòn. Phòng ốc vẫn ngói đỏ tường xanh ngọc như trước, nhưng đại khái bởi vì không có ai ngụ trong này, cho nên căn phòng lớn vốn cô cùng đẹp đẽ quý giá, hiện tại nhìn qua lại giống như có một cỗ hương vị suy bại không nói nên lời.

Ánh mắt Tây Môn Lãm Nhiên đã ước ướn, hần nhớ tới cuộc sống mình cùng Tô Khê Nguyệt cùng ở trong này trôi qua những tháng ngày bình yên, mà hiện giờ, người kia sớm không ở đây, còn lại chính mình, chính là kẻ đuổi y ra khỏi nơi này.

Trước mắt bỗng nhiên xẹt qua một bóng dáng màu trắng, một bạch y mỏng dài, mang theo tiếng cười nhẹ nhàng, bông bênh. Tây Môn Lãm Nhiên kinh hỉ vươn tay ra, nhưng cái bóng này lại chợt biến mất. D_A

Mấy con quạ đang đậu trên những nhánh cây khô gầy bỗng nhiên bị một đám người tới quấy rầy thì kinh sợ quá đổi mà “ụch” ngã từ trên cây xuống, lơ lửng giữa tầng không.

“Tà dương vương trên những cành cây khô, nói thê lương thế nào thì có thê lương như thế.”, Phía sau vang lên tiếng cười lạnh. Khiến Tây Môn Lãm Nhiên đang đắm mình trong tưởng niệm thương cảm bừng tỉnh, hần quay đầu lại, lạnh lùng nhìn phụ nhân đang bị Hoa Hương cùng Cửu Ngôn kèm hai bên, cắn răng nói: “Hiện tại đã về tới Tô phủ, ngươi có thể đem hết thấy mọi chuyện nói ra không?”

Ngày đó thần sai quỷ khiến thế nào mà hần không có uống bát súp kia, cho nên tránh được một kiếp nạn. Sau đó, Tây Môn Lãm Nhiên, đem toàn bộ mọi người ở trong phòng bếp ra điều tra một lần, người nhận mình hạ độc thế nhưng lại là bà vú, người sau khi Tô Khê Nguyệt rời đi thì mình giữ lại. Nhưng bất luận có hỏi như thế nào, thì nữ nhân kia cũng kiên trì bảo phải về đến Tô phủ thì mới bằng lòng đem toàn bộ sự việc nói ra cho hần biết. Hơn nữa, hần nghĩ tới, Tô Khê Nguyệt đại khái cũng đã về tới đây, cho nên mới nghe theo mọi người mà đi về nơi này.

Nhưng là hần thất vọng rồi, lão nhân mắt mù trông cửa có nói cho hần biết, Tô Khê Nguyệt căn bản là chưa từng quay trở lại đây.

Bà vú Lý thị bình tĩnh nhìn cả phủ đệ to lớn như vậy, bỗng nhiên cười thê lương, nhẹ giọng nói: “Nặc nhi, nương đã trở lại, nương trở về giúp người. Tuy rằng không biết người ở chỗ nào, nhưng là nương rất nhanh có thể đi gặp người.”

Ánh mắt của bà dừng lại trên nét mặt thoáng chốc ngạc nhiên của mọi người, bỗng nhiên mỉm cười trên gương mặt già nua của người đàn bà có tuổi này, thế nhưng lại có thần thái động lòng người.

“Ngọn nguồn mọi chuyện, hẳn là nên nói đến thời điểm hai mươi bốn năm trước đây. Thân phận của ta, vốn không phải là bà vú mà là thiếp thất của lão gia.”

Lý thị vừa nói một câu kinh người xong, đang trong lúc mọi người hít khí vào thì bà lại tiếp tục bình tĩnh tự thuật tiếp: “Một năm kia, ta cùng đại phu nhân đồng thời hoài thai, ba tháng sau khi chúng ta mang thai, lão gia cần phải đi một chuyến đến Tây Vực, bởi vì lợi nhuận của lần kinh thương này thực sự là quá lớn, cho nên hẳn chẳng quản chuyện đặt tên cho đứa bé liền bỏ hai người thê thiếp đang mang thai ở nhà, tiêu sái bước đi, quay đầu cũng không có nhìn lại dù chỉ một lần.”

“Hắn đi lần này, chính là mấy tháng liền. Đại phu nhân làm sao có thể bỏ qua cho ta. Dưới sự xui khiến của nàng, hạ nhân trong phủ không một cho ta vẽ mặt hoả nhã, nhưng vì đứa nhỏ trong bụng, ta nhịn. Bất hạnh chính là, sau vài lần bị giày vò, muốn để cho tiểu sinh mạng kia rời khỏi người ta nên rốt cuộc hạ quyết tâm sinh nó ra, đáng tiếc, sau khi sinh, ta đã tiêu hao hết tất cả sức lực, ngay cả hài tử của mình cũng chưa kịp nhìn lấy một cái thì đã ngắt đi.”

Bà nói tới đây, trong lòng mọi người nhảy dựng, biết chỗ này khẳng định đã xảy ra chuyện gì đó không tốt.

Quả nhiên, âm thanh Lý thị đột nhiên tăng lên, bà thở hào hển, hét lớn: “Nhưng khi ta khi...tĩnh lại, bên người người nào cũng đều không có, bà mẹ đỡ đẻ, còn có hài tử của ta, cũng không thấy. Các người có thể tưởng tượng trong lòng ta sợ hãi như thế nào không? Ta liều mạng đi vào phòng Đại phu nhân, quỳ cầu nàng đem đứa nhỏ trả lại cho ta, nhưng mà... Nhưng mà cái tên quản gia kia chết tiệt đi ra, hẳn cười nham hiểm, không kiêng nể gì nói, hài tử của ta sau khi sinh đã chết, là hẳn... Là hẳn dưới sự đồng ý của đại phu nhân giết chết con của ta. Mà lúc đó, lão gia đã trở lại, lại không nghĩ rằng bọn họ mua chuộc mọi người, nói ta căn bản không có mang thai, vì thế, lão gia đem bỏ ta, hẳn... Hẳn thế nhưng lúc ấy bỏ ta.”

Nước mắt theo mặt của Lý thị chảy xuống, bà tuyệt vọng khóc lóc kể lể: “Không sao, nam nhân vô tình, ta đã sớm biết, nhưng hài tử của ta, hài tử của ta đã làm gì sai? Nó mới sinh, còn chưa kịp nhìn thế giới rộng lớn bên ngoài này một cái, đã bị cướp đi sinh mệnh một cách tàn nhẫn, ta không cam lòng, ta muốn trả thù, đúng vậy, ta nhất định phải báo thù. Ha ha, ngay cả ông trời cũng đồng ý ta làm như vậy, Đại phu nhân độc ác kia, nàng sinh đứa nhỏ, nhưng không có sữa, thế mà trong phủ, chỉ có ta có sữa, cho nên, nàng thế nhưng bắt ta thành bà vú của con trai nàng.”

Lý thị nói tới đây, bỗng nhiên nhanh nhìn chằm chằm Tây Môn Lãm Nhiên, oán hận nói: “Người nói, người đàn bà kia cỡ nào ngoan độc, nàng đem hài tử của ta giết chết, lại muốn ta mỗi ngày cho hài tử của nàng bú sữa, nàng là muốn ta thống khổ cả ngày lẫn đêm. Vô số lần, ta vô số lần muốn đem tiểu thiếu gia bóp chết, ta cũng muốn nàng hiểu thế nào là mẫu tử sinh ly tử biệt. Nhưng mà ta không thể làm nàng tiện nghi như vậy được. Ta muốn nàng nhìn con trai của mình chậm rãi lớn lên, ta muốn nàng đối với đứa con này càng ngày càng yêu thương. Sau đó, ta ở trước mặt nàng, tự mình hại chết con trai của nàng. Ha ha ha, như vậy mới gọi là báo thù, báo thù vô cùng ngoan độc.”

Từ những lời tự thuật của bà, Tây Môn Lãm Nhiên cảm thấy trên người càng ngày càng lạnh, giống như chạy vào một hầm băng thật lớn. Nếu không phải luyện định tâm thuật cho tới nay, hẳn không dám cam đoan mình không điên mất.

“Nhưng mà người đàn bà kia, nàng mệnh hảo, thế nhưng còn không đợi được ngày này, đã đau dạ dày mà chết. Còn có Tô Tín Thương, tên nam nhân vô tình kia, hẳn biết rất rõ ràng ta có sữa, biết rất rõ ràng ta không phải giả mang thai, nhưng mà hẳn vẫn tùy ý những người đó vu tội ta, còn bỏ ta, hừ, ta muốn hẳn phải tận mắt nhìn thấy tất cả những đứa con của hẳn phải bị phá hủy, muốn cho hẳn tận mắt thấy Tô gia đoạn tử tuyệt tôn, nhưng không nghĩ tới hẳn chết so với nữ nhân kia còn sớm hơn.”

Lý thị hốn hển thở, oán hận nói: “Hừ hừ, một đôi nhần tâm, bọn họ thật ra đã chết một cách quá thống khoái, sao có thể có thiên lý cơ chứ? Ta lại mỗi ngày đều sống trong thống khổ dày vò. Bất quá cũng không sao, Giang Phong, rất nhanh, người lại tới, ngày đó sinh ý Tô gia xuất hiện vấn đề, ta đã đoán được, có thể là người đã trở lại, ha ha ha, kia thật sự là nghiệt do đôi phụ mẫu nhần tâm kia tạo ra, thì đứa con của bọn họ phải gánh chịu.”

“Chẳng lẽ... Hết thấy đều là người hãm hại sao? Là người hãm hại Tô Khê Nguyệt có phải hay không?” Tây Môn Lãm Nhiên không bao giờ ... nữa muốn nghe những lời vô nghĩa, bắt lấy bả vai Lý thị, suýt nữa thì đem xương cốt của bà phá nát.

“Đúng vậy, hết thấy đều là ta làm.” Lý thị dừng cười, đôi mắt lại không chút yếu thế trừng mắt nhìn Tây Môn Lãm Nhiên, bà hoàn toàn đã bị lửa giận của sự thù hận vây hãm.

“Biết không Giang Phong? Ca ca Tô Khê Nguyệt của người, lúc đấy là vì người mới đem người đuổi ra khỏi nhà. Bởi vì lúc đó, Đại phu nhân cùng lão quản gia kia, đã quyết tâm sẽ xuống tay với người, bọn họ sẽ không lưu lại bất kì một cái gì có thể uy hiếp đến người của mình, nhưng là lời bàn bạc của họ đã bị Tô Khê Nguyệt nghe được, y rất sợ người sẽ bị hạ độc thủ, cho nên tới cùng ta thương lượng nên làm cái gì? Ha ha, y khi đó dù sao vẫn còn rất nhỏ, cho nên ta vừa nói, đem người đuổi ra khỏi nhà, y liền cho đó là một ý kiến hay, lập tức đi thực hiện luôn.”

Trái tim Tây Môn Lãm Nhiên tựa như đột nhiên bị một bàn tay hung hăng bóp chặt, trong nháy mắt, hần chỉ cảm thấy ngay cả hô hấp cũng không thông thuận, hần chết trân trừng mắt nhìn Lý thị, hàm răng khe run rẩy, một lời cũng không thể nói thành lời.

“Giang Phong, người không biết ca ca ngốc nghếch kia của người đối với người tốt như thế nào đâu. Bởi vì sợ người sau khi rời đi sống không chỗ nương thân, y liền cố gắng dành dụm tiền bạc, y đem y phục mình yêu quý nhất, còn có mình châu mà mình quý trọng nhất, đều đem đi bán, đến khi đủ 50 lượng bạc, y mới bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình. Một ngày trước khi người bị đuổi ra khỏi nhà, y sớm đã đem tất cả những thứ đó giao cho ta, bởi vì y biết, người mỗi lần xuất phủ, đều là đi từ cửa đông, y bảo ta ở đó chờ người, sau đó đem người đến nhà thân thích của ta ở nông thôn, đợi đến khi người trưởng thành, mà khi đó y cũng trở thành chủ nhân thực sự của Tô gia, sẽ nhận người về.”

Lý thị lại điên cuồng cười, chỉ vào Tây Môn Lãm Nhiên, cười đến nỗi thở không nổi: “Chắc chắn, người xem y nghĩ cũng thật sự chu toàn, đáng tiếc chính là, y căn bản không biết, ta ở nông thôn không có thân thích, những lời này, đều là dùng để lừa y. Y vất vả gom góp những thứ kia, mà ta chỉ cho người có mấy xu tiền, biết tại sao không? Bởi vì ta muốn người sống sót, nhìn tướng mạo của người, ta có thể đoán được, người cũng không phải vật trong ao (đại khái là ngu dốt, thiếu cận ấy), ta chờ người tương lai áo giáp về nhà, cho phụ tử Tô gia ngập đầu trong tai ương. Giang Phong, ta nghĩ đúng rồi phải không. Người quả thật không phụ lòng ta. Chỉ tiếc, Tô Tín Thương hần chết quá sớm, bất quá không sao, vở diễn này quả thật cũng thực sự phản kích vô cùng, ta nghĩ đến đã cảm thấy vô cùng thống khoái, ha ha ha...”

“Người thật là một nữ nhân độc ác.” Tây Môn Lãm Nhiên rống lớn một tiếng, hần muốn một chương giết chết Lý thị, nhưng là trong lòng đau đớn khiến hần nghĩ đến, hiện tại việc quan trọng nhất là chạy đi tìm Tô Khê Nguyệt, trời tiết đông giá rét, y lại là lưu lạc một thân một mình... Tây Môn Lãm Nhiên cũng không dám ... nghĩ sâu hơn nữa, xoay người xuất môn. D_A

“Muốn cứu y sao? Chậm rồi!” Phía sau truyền đến thanh âm nhàn nhả của Lý thị, sau đó bà khanh khách cười nói: “Ba năm trước, ta đã bắt đầu hạ trên người y một loại độc có dược tính vô cùng mạnh, Tây Môn cung chủ, người đại khái không biết đi? Ta cùng Bách Hoa Lâm cũng có chút quan hệ, sau khi ta xác nhận thân phận của người, kế hoạch này cũng đã khởi động. Hừ, vị đàn chủ Bách Hoa Lâm kia chỉ muốn công lực trên người của người, nằng hạ lệnh cho ta, bảo ta hạ một loại cực phẩm xuân dược, đem người dẫn nằng đến chỗ người. Nhưng ta chỉ muốn báo thù, hai loại chi độc kia ta chỉ dùng trên người Tô Khê Nguyệt, nhưng sau đó lại chuẩn bị cho người, ta vốn nghĩ, trước khi chết cho người biết chuyện tàn nhẫn như vậy, cho người biết rõ người trúng loại yêu độc đó nhưng lại bất lực, để người mang theo tiếc nuối cùng uất hận mà xuống địa ngục. Cho người biết rõ người yêu trúng độc, lại bất lực, cho người thì như vậy mang theo hối hận cùng tiếc nuối xuống địa ngục, nhưng không nghĩ tới, hết thấy đều bị người xem thấu.”

“Biết ta vì cái gì muốn hại người không?” Lý thị lạnh lùng nhìn chăm chú vào Tây Môn Lãm Nhiên, khóe miệng lộ vẻ nụ cười độc ác: “Bởi vì người là đứa con của Tô Tín Thương. Hừ, hài tử của ta còn chưa có chào đời đã bị hại chết, mà người cùng Tô Khê Nguyệt, hai người các người sống lâu như vậy còn chưa có chết. Vậy nên có nhận hết mọi tra tấn, cũng coi như đủ.

Đúng rồi, trên người Tô Khê Nguyệt có xuân dược đặc chế, người hần là phát giác rồi chứ? Nếu không người như thế nào luôn luôn cảnh giác đối với y, nói cho người biết, cái kia, là ta hạ trên y phục của y, y

phục kia đều là ta làm cho y. Ha ha ha, hết thầy này đều bị ta nắm giữ trong lòng bàn tay của mình, đều tiến triển theo từng bước đi của ta. Cho dù người không trúng độc, thì Tô Khê Nguyệt cũng đã chết chắc rồi. Vết sẹo này sẽ vĩnh viễn đâm sâu trong lòng người, sinh mệnh của người từ nay về sau sẽ không được hạnh phúc nữa. Ha ha ha. Giang Phong, người biết ta có bao nhiêu cao hứng hay không?”

“Tô Khê Nguyệt sẽ không chết, ta sẽ tìm y về, sinh mệnh về sau người phải chịu những thống khổ, dày vò chính là người.” Tây Môn Lãm Nhiên hung tợn nói ra những lời này, lần thứ hai xoay người sang chỗ khác, mới vừa chuyển người lại thấy đám người bị dạt sang hai bên, tiếp theo chính là lão đầu nhí giữ cửa mắt mù tóc hoa râm xuất hiện trước mặt hắn.

“Người... Người chính là Nhị phu nhân, chính là Thuý Ly Nhị phu nhân sao?” Lão nhân mắt mù thân thể khẽ run lên giống như lá sắp rụng trong ngày bão to, sau khi khẳng định được đáp án, gương mặt lão đỏ bừng, dậm chân bình bịch, lớn tiếng nói: “Người... Nhị phu nhân, người như thế nào có thể nhẫn tâm như vậy, người... Người có biết hay không người làm hại đại thiếu gia, hắn... Hắn không phải đứa nhỏ của Đại phu nhân mà chính là hài tử của người, là cốt nhục của người.”

Một câu, long trời lở đất. Mọi người, ngay cả Tây Môn Lãm Nhiên, ngay cả Lý thị, tất cả đều bối rối.

“Lão quản gia lúc trước đi theo bên người đại phu nhân là đồng hương của ta. Cũng bởi vì gã, ta là một người mù mới có thể ở lại làm công cho Tô gia. Sau khi lão bị bệnh, chính mình sau khi biết mình không còn sống được bao lâu nữa, liền cho ta rất nhiều bạc, để ta giúp lão làm việc tốt. Lão nói, chuyện xấu cả đời này lão làm quá nhiều rồi, sợ sẽ bị gặp báo ứng.”

Sau đó, vào một đêm trước ngày lão chết, ta ở bên cạnh lão, khi đó ta mới được chia sẻ cái bí mật kinh thiên động địa này. Lão ta nói không muốn mang theo bí mật này theo bên người xuống địa phủ. Aizz. Nhị phu nhân, lúc đấy Đại phu nhân quả thật là muốn hại chết đứa nhỏ người mới sinh, nhưng là không nghĩ tới, nàng cũng sinh cùng ngày với người. Mà không thể tưởng tượng được, nàng sau khi sinh đứa nhỏ ra thì do bị dây rốn quấn cổ cho nên vừa ra đời liền hít thở không thông mà chết.

Cho nên lão sửa lại chủ ý, sai người đem hài tử của người cướp đi, làm bộ đúng là con của bà ta. Chẳng lẽ người không phát giác, Đại phu nhân đối với đại thiếu gia, vẫn đều là rất lạnh nhạt sao? Bởi vì hài tử kia căn bản không phải của nàng, chính là nàng dùng nó thành công cụ để tranh đoạt gia sản mà thôi.”

Lão nhân mắt mù một hơi nói ra mọi chuyện năm đó, sao đấy lắc đầu giận dữ nói: “Ta là một người mù nhưng cũng không biết bà vú chính là mẫu thân của đại thiếu gia. Tô quản gia nếu không nói cho ta biết chuyện này, thực sự ta cũng không thể biết được. Ai. Ta biết thế này nên nói sớm cho mọi người biết, khi đó sẽ tránh được những bi kịch phát sinh sau này. Ta vốn nghĩ, nếu để đại thiếu gia biết mọi chuyện, cũng chỉ khiến y thêm thống khổ mà thôi. Mẹ đẻ của y còn không biết sống chết như thế nào, ai ngờ đâu. Ai có thể ngờ rằng. Mẹ ruột của y thì ra vẫn luôn luôn ở bên cạnh cơ chứ?”

Yên tĩnh, yên tĩnh hết sức, tất cả mọi người bị một chuyện đột ngột này làm cho kinh sợ đến ngây người.

“A...”

Bỗng nhiên một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, chính là Lý thị, bà cả người đều muốn khụy ngã, ngã nhào trên đất, thân thể run rẩy giống như sóng, miệng phát ra tiếng tru thê thảm: “Không có khả năng... Điều đó không có khả năng, gạt ta, người gạt ta, như thế nào là như thế, y như thế nào lại là con ta, tuyệt không có khả năng này.”

“Thật sự là như vậy, Nhị phu nhân, lúc đấy Đại phu nhân sinh hạ, là một nữ hài tử, hiện tại Đại phu nhân mất, người chỉ cần đi tìm bà mẹ lúc đó, sẽ biết lão nói thật hay là nói dối mà?” Lão nhân mắt mù lắc đầu thở dài, báo ứng a, thật sự là báo ứng a, Nhị phu nhân trăm phương ngàn kế, hại chết lại là con của mình, nhưng nếu đây là báo ứng của Nhị phu nhân, hai vị thiếu gia lại vô cùng vô tội, vì cái gì đối với bọn họ gây ra thương tổn như thế này.

“Cứu y... Van cầu người Giang Phong, nhanh đi cứu cứu y...” Lý thị chịu không nổi đả kích này, thất khiếu chảy ra dòng máu đỏ tươi, nhưng bà lại không quan tâm, quỳ dưới chân Tây Môn Lãm Nhiên, túm lấy áo choàng của hắn liều mạng kêu khóc: “Một tháng, cách ngày mười sáu tháng giêng một tháng, Giang Phong, người nhanh đi cứu y, còn kịp.”

Mười sáu tháng giêng là sinh nhật Tô Khê Nguyệt, cũng là ngày hài tử của bà ta sinh ra. Vì báo thù, bà ta đối với Tô Khê Nguyệt hạ loại cổ độc này đúng vào ngày hôm đó.

“Người cầu xin có ích lợi gì, việc cứu công tử đối với cung chủ mà nói so với người còn mãnh liệt hơn, người nhanh đem giải được lấy ra đi.” Hoa Hương nóng nảy, lập tức bước lên phía trước túm lấy áo của Lý thị, quát hỏi.

Sắc mặt Lý thị trong nháy mắt trở nên trắng bệch, sau một lúc lâu mới mang vẻ mặt tuyệt vọng chậm rãi nói: “Không có... Không có giải được. Đó là... Bách Hoa Lâm phối bí được, chẳng những ta không có giải được, chỉ sợ trừ bỏ cung chủ các nàng, không ai... Có giải được.” Không đợi nói xong, thân thể chính là mềm nhũn, cả người ngất đi.

Không có gì có thể hình dung tâm tình Tây Môn Lãm Nhiên giờ phút này. Thân thể tự nhiên chạy ra cửa, nhảy lên, cười con báo mã Hãn Huyết, liều mạng hướng Yêu kinh mà đi. Nhưng là trong đầu, đều tràn đầy bộ dạng của Tô Khê Nguyệt. Nhớ lại mới trước đây đem hãn ôm vào trong ngực an ủi, đưa đồ ăn ngon cho hãn, dạy hãn viết chữ đọc sách. Mãi cho đến sau khi lớn lên mới gặp lại.

Còn nhớ rõ thời điểm mới gặp y kinh ngạc qua đi cũng chỉ còn lại điềm tĩnh, còn nhớ rõ thời điểm y uy mình ăn bánh trôi trên mặt đều là ý cười dịu dàng, còn nhớ rõ Hoa Hương nói y vừa đi đến hậu viên thì quỳ xuống cảm tạ trời cao... Rất nhiều hình ảnh xẹt qua, nước mắt Tây Môn Lãm Nhiên chảy đầm đìa, lại rất nhanh bị gió bắc của phương Bắc thổi bay đi.

Vì cái gì không chịu tin tưởng y, vì cái gì cho tới bây giờ đều không ngẫm lại, có lẽ hết thấy những chuyện y làm đều có nỗi khổ tâm. Y yêu thương mình như vậy. Cho dù bị chính mình dùng cái loại phương thức thô bạo kia để giữ lấy, y vẫn là yêu thương mình.

Như thế nào lại như thế, mình rốt cuộc là suy nghĩ gì, như thế nào lại trở mặt nhìn y đi khỏi như vậy. Rõ ràng y đã nói với mình, y đã nói với mình là có nỗi khổ tâm nhưng vì cái gì không có tin tưởng y, mà lại trở mặt nhìn y từng bước một đi khỏi tầm mắt, đi khỏi ... sinh mệnh của mình.

“Giang Phong, chỉ cần người muốn, ta cũng nguyện ý cùng người, dù sao cha mẹ cũng đều đã mất, sẽ không có ai vì chuyện của chúng ta mà thương tâm phần nộ cùng thất vọng, nhân sinh này ngắn lắm, tội gì khiến khó xử chính mình. Người nói, chúng ta cứ như vậy, hàng năm xem hoa nở hoa tàn, mây dầy mây tiêu được không? Ân, đến mùa thu, có lẽ còn có thể đi Tiền Triều ngắm thủy triều, ha ha, ta cho tới bây giờ còn chưa có đi qua nơi đó đâu.”

“Kia... Ta muốn... Ta muốn người theo ta ngắm ánh trăng lần cuối..... Coi như là chúng ta đã trải qua Tết Trung thu này được không?”

“Được rồi, ta hôm nay rốt cục biết, tất cả cái gọi là vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, lời thề non hẹn biển, kỳ thật chỉ là một cái gì đó rất yếu ớt, chúng nó mong manh, thậm chí không thể nào vượt qua được một âm mưu nhỏ nhỏ..”

: “Ta biết, Giang Phong người đối với ta, cho tới bây giờ vẫn không thể nào quyết định vô tình được, cho nên hôm nay, sẽ do ta hạ quyết tâm. Ta nghĩ từ nay về sau, chúng ta sẽ không có cơ hội gặp lại, cho dù là vô tình gặp được, một lần này. Cho nên Giang Phong, người phải nhớ kỹ, vô cùng nhớ kỹ, lúc này đây, người buông tay là ta, vứt bỏ người, cũng là ta, là ta không cần người, chính là như vậy.”

Mỗi câu nói của Tô Khê Nguyệt đều hiện lên trong đầu, giống như từng mảnh chảy ra không ngừng. Tô Khê Nguyệt, y biết mình sẽ chết sao? Cho nên tại lần gặp mặt kia, y mới nói những lời như thế với mình, y là muốn dù mình biết rõ chân tướng cũng sẽ không tự trách mình sao?

Thật là ngu ngốc, chính mình thật sự là ngu ngốc, vì cái gì mà lại buông tay, vì cái gì không đem y ôm chặt vào ngực, có lẽ như vậy hết thấy mọi chuyện với còn kịp. Vì cái gì bản thân là có thể không thể buông tha mọi chuyện mà làm mất đi tình yêu của mình, vì cái gì tuyệt tình vào xe ngựa mà để y rời xa mình chứ. Rốt cục là vì cái gì chứ?

“A...” Tây Môn Lãm Nhiên ngửa mặt lên trời thét dài, khoé mắt của hãn chảy ra hai hàng máu đỏ tươi, nhưng hãn hoàn toàn không để ý, hiện tại trong lòng hãn chỉ có một ý niệm, đi Yên kinh, đi tìm Tô Khê

Nguyệt trở về, mặc kệ dùng biện pháp gì đều phải cứu sống y, cho dù cứu không được, lên trời xuống đất, cũng phải có hần cùng Tô Khê Nguyệt, hần vĩnh viễn đều phải ở bên cạnh Tô Khê Nguyệt của hần.

Gần như không ngủ không ngừng chạy một đường, thời điểm dần đi đến chỗ của Giang Độ Ma cung, con hần huyết bảo mã kia đã nằm bẹp dưới đất sùi bọt mép. Điều này khiến trên đường đi phải dừng lại thay đổi ngựa một lần, nếu như vẫn giữ lại con cũ thì hần cũng đã sớm mất mạng rồi. May mà đại phu trong Ma cung tài nghệ cũng thuộc hàng cao nhất, mạng con ngựa này coi như đã được an toàn, nhưng trong vòng vài ngày tiếp theo phải tuyệt đối được nghỉ ngơi.

“Không tìm được người người nói.” Nam Cung Giang Độ biết Tây Môn Lãm Nhiên vì cái gì đến đây, đi thẳng vào vấn đề gọi cho hần một chậu nước lạnh.

“Không có khả năng, một lần kia ta chính là ở ngoại thành Yên kinh nhìn thấy y, nhìn điệu bộ thì giống như y sẽ đi vào trong thành.” Tuy rằng la hét như vậy, nhưng Tây Môn Lãm Nhiên thật sự không dám có kết luận, dù sao cũng đã một tháng, Tô Khê Nguyệt sẽ đi tới chỗ nào, hần thật sự nói không chính xác.

“Chẳng những Yên kinh, phạm vi hai trăm dặm, ta đều sai thuộc hạ dò la hơn nữa còn tự động mở rộng phạm vi tìm kiếm.” Nam Cung Giang Độ rót một chén trà cho Tây Môn Lãm Nhiên: “Rốt cuộc sao lại thế này? Thật đúng là chưa từng thấy qua thời điểm người thất kinh như vậy nha.”

Tây Môn Lãm Nhiên hiện tại nào có tâm tư nói với gã, bắt quá hơn mười ngày không ngủ không nghỉ bốn ba khắp nơi, đích xác làm cho hần kiệt sức, đơn giản uống chén trà, ăn mấy miếng điểm tâm, hần liền ngã xuống trên thảm, ngủ thẳng đến khi mặt trời xuống núi.

Cũng bởi vì không có tìm thấy, cho nên Hoa Hương cùng Cửu Ngôn mới có thể đuổi theo, bọn họ cưỡi ngựa không bằng Tây Môn Lãm Nhiên, trên đường thay đổi bốn lần ngựa, may mắn hai người đều là cao thủ, nhưng dù vậy, vẫn là uống xong chén trà thì ngã đầu liền ngủ, điều này làm cho Nam Cung Giang Độ vô cùng buồn bực, nghĩ thầm được thôi, ta đây đã thành nhà trọ, muốn biết ngọn nguồn sự tình thế nhưng lại không thể tìm được người nói cho nghe. Quả thật, ta thật sự là quá mất mặt mà!

Tây Môn Lãm Nhiên vừa tỉnh dậy lại vội vã đi ngay. Hoa Hương cùng Cửu Ngôn lúc này đây cũng vội vàng đuổi theo, đối với hần nói: “Gia, chúng tôi nghe Lý thị nói, nguyên quán Tô gia ở ngay bên ngoài Yên thành 300 dặm, lúc trước quan tài Tô lão gia cùng Đại phu nhân đều được vận chuyển về đây hạ tang. Người nói công tử có thể hay không quay về nơi này?”

“Đúng vậy, y nhất định là phải về Giang Dã thành, cho nên thà rằng một đường chịu khổ cũng muốn quay trở về nơi đây.” Thật sự là một lời làm bừng tỉnh người trong mộng, Tây Môn Lãm Nhiên biết lão gia Tô gia ở Giang Dã, chính là mấy ngày này gấp quá hoá hồ đồ, cơ trí từ trước đến nay nửa điểm cũng không phát huy tác dụng, bởi vậy trong lúc nhất thời không nhớ ra được.

“Nhưng mà độc trên người công tử, cho dù chúng ta tìm được người cũng vô dụng, chỉ có thể chờ đợi...” Cửu Ngôn nói tới đây, không đành lòng nói thêm gì nữa, để cho cung chủ chờ đợi nhìn công tử chết như vậy, đây là việc tàn nhẫn cỡ nào, mặc dù còn chưa nói ra, trái tim đã ẩn ẩn đau rồi.

“Ta mặc kệ, ta muốn y còn sống, cho dù không thể sống, chết cũng muốn bồi bên cạnh y, ta sẽ không để y phải chịu thêm một chút uỷ khuất cùng đau khổ nào thêm nữa. Trong con người Tây Môn Lãm Nhiên hiện lên một ngọn lửa rực cháy, một roi huy ra, ngựa khoẻ lập tức nhanh như chớp mà chạy.

Tới chạng vạng, đã vào thành Giang Dã, mấy người trong lúc nhất thời không có rõ ràng, bắt quá cũng may Giang Độ Ma cung ở trong này cũng có phân đường, đến lúc đó tới cửa bảo bọn họ hỗ trợ tìm người cũng dễ làm thôi. Vì thế Hoa Hương cùng Cửu Ngôn rốt cuộc đem Tây Môn Lãm Nhiên kéo vào một túp lều, toàn bộ bao trọn một tầng lầu xong, Hoa Hương mới đứng đứng bữa cơm của Tây Môn Lãm Nhiên nói: “Gia, nô tỳ cảm thấy, người có lẽ hần là nên đi tìm tổng cung chủ một chút.”

“Ân, đúng vậy, là phải đi tìm hần, để hần xem xét việc bổ nhiệm cung chủ Lãm Nhiên Ma cung.” Tây Môn Lãm Nhiên thở dài, nhìn chăm chú vào chén rượu trước mặt, trong lòng hần đã sớm quyết định cùng Tô Khê Nguyệt cùng sinh cùng diệt.

“Ai nha, Gia, người thật hồ đồ.” Hoa Hương thấy cung chủ nhà mình có chủ ý dốt nát như vậy, nhìn không được đứng lên, oán giận nói: “Người không có nghĩ đến, độc được trên thể gian này còn không phải đều

là khắc tinh của Tinh Nguyệt không phải sao? Nô tỳ còn nghe nói, vào lễ mừng năm mới, ba vị cung chủ muốn ba viên Tinh Nguyệt từ chỗ tổng cung chủ, không phải thiếu chút nữa đã khiến cho tổng cung chủ học máu mà chết sao? Hiện tại, cũng đã một năm trôi qua, Gia lại có tính tình lãnh đạm từ trước đến nay, nếu thực sự mở miệng cầu chẳng nhẽ tổng cung chủ lại không nể mặt mũi mà cho người hay sao?”

Cung chủ nhà mình nếu quan tâm quá thì sẽ bị loạn, Hoa Hương không nhịn được nói rõ ràng hẳn ra, quả nhiên, chỉ thấy trên mặt Tây Môn Lãm Nhiên đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo là vui vẻ, lớn tiếng nói: “Đúng vậy đúng vậy, Cửu Ngôn, người đi đến chỗ lão bản lấy giấy và bút mực, ta đây gửi một phong thư, bảo Đoạt Hồng đem Tinh Nguyệt đưa tới cho ta.”

Hoa Hương há to miệng, nghĩ thầm cung chủ của ta ơi, người không phải là quá tự tin rồi chứ? Người ta vài vị cung chủ đều tự mình đi tổng cung, để tổng cung chủ thấy được bộ dạng thảm thiết của người hiện tại, mới thiên tâm vạn khổ tới muốn Tinh Nguyệt. Chê cười rồi, một phong thư là có thể thay đổi vận mệnh được sao, này... Này cũng có chút rất tự cao tự đại.

Nghĩ là nghĩ như thế thôi nhưng Hoa Hương cũng không nói, trong lòng thế nhưng lại đang tìm cách để cảm động tổng cung chủ, lấy sức chạy của một con hãn huyết, hai ngày hẳn là tới rồi, đến lúc đó Tô công tử hẳn là còn có cứu. Trong lúc nàng đang yên lặng tính toán, Tây Môn Lãm Nhiên lại sớm đem thư viết tốt lắm, buộc vài tờ giấy vào chân bồ câu đưa thư, thả chúng ta đi hết.

Cuối cùng buộc chính mình ăn một chén cháo, Tây Môn Lãm Nhiên tiếp theo đi trên đường, hiện tại trong lòng hẳn trừ bỏ tìm kiếm Tô Khê Nguyệt, thật sự không còn mục đích gì nữa.

9

10. Chương 10

Editor: Jung Tiểu Kú

Chạy loanh quanh một vòng lớn khắp nơi, hỏi thăm thật nhiều người, lại không hề có chút ít tin tức nhỏ nào về người mà mình đang tìm kiếm. Mất thấy, ánh trăng đã lên cao, là nửa đêm rồi.

Trên đường đã không có người đi lại, nếu đi hỏi thăm nữa cũng chỉ là chuyện vô nghĩa, Tây Môn Lãm Nhiên cùng Hoa Hương và Cửu Ngôn đang muốn trở về, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng gõ mõ, tiếp theo những thanh âm vụn vặt, nhỏ nhặt nói chuyện theo gió bay vào trong lỗ tai.

“Người nói xem tại sao hài tử kia hôm nay lại không xuống núi chứ? Chậc chậc, cho dù muốn chết, cũng nên chăm sóc bản thân cho tử tế đi chứ, đúng không? Nào có ai xây trước cho mình một ngôi mộ đâu, lại không nói bản thân hiện tại đang còn sống, đã nằm trong mộ rồi. Thế nhưng cái mộ này ngay cả một cỗ quan tài cũng không có, không phải bản thân y đang đợi lúc đã lang đến cần xé thân thể đó chứ?” Đây là một giọng nói già nua, vừa nói vừa thở dài.

“Ai, còn không phải như thế sao, Lệ Tam bọn họ cũng có khuyên nhủ qua y rồi, bảo y nên xuống núi trước, từ từ nghĩ biện pháp. Nhưng là y dù có nói thế nào thì cũng không có chịu xuống núi, còn nói trong mộ sống tốt lắm, y ở nơi nào cũng có thể qua đêm được, còn nói nhờ bọn Lệ Tam chôn cất hộ. Làm sao bọn người Lệ Tam có thể làm nên chuyện đại nghịch bất đạo như thế này chứ. Đó là chôn sống a, có thể phải ngồi tù đó, đến lúc đó khổ chủ cũng đã chết rồi, người nào có thể biện hộ cho bọn họ đây. Vì vậy, bọn người Lệ Tam liền tìm cái gì đó để xuống núi, nhưng đáp ứng y là sáng ngày mai có đi thăm, nếu như y đã chết thì sẽ mang y đi chôn.”

Mới vừa nói xong, chợt nghe âm thanh già nua trước đó lại thở dài: “Ai, ta là thật không rõ, trong lòng một người khổ sở như thế nào đi chẳng nữa, tuyệt vọng thế nào đi chẳng nữa, mới có thể quyết định điều này chứ? Người xem xem, hai người chúng ta đều đã lớn tuổi như thế này rồi, lại cả đời mẹ goá con cô, không nơi nương tựa, bữa có bữa không như thế này cũng vẫn còn kiên cường muốn sống như vậy, một đứa trẻ tuổi trẻ, lại xinh đẹp như thế, tại sao lại muốn chết đây? Cũng không biết y cùng với Tô gia có quan hệ như thế nào, mà nghe nói nhà lão Tô rất có tiền cơ mà nhỉ?”

Đám người Tây Môn Lãm Nhiên càng nghe, sắc mặt lại càng tái nhợt, đến cuối cùng, chỉ hai chữ Tô gia kia, bọn họ đã có thể khẳng định con người không có ý chí sống sót trong lời thở dài của hai vị lão nhân kia là ai.

“Lão nhân gia, mau nói cho ta biết, người nọ hiện tại ở nơi nào? Mồ mả của Tô gia ở nơi nào?” Tây Môn Lãm Nhiên nhảy từng bước lên phía trước, trong nháy mắt hắn rốt cục hiểu được ý định của Tô Khê Nguyệt, cũng bởi vì hiểu được, cho nên trái tim mới điên cuồng đau đớn như thế này. D_A

Hai cái lão nhân đều ngốc lảng, có chút sợ hãi nhìn ba người này. Hoa Hương thông minh, hơn nữa cũng đồng tình với hai lão nhân này, vội từ trong tay áo xuất ra hai tờ ngân phiếu một ngàn hai, không nói gì đưa qua, một bên nói: “Mang bọn ta qua đó được không, số tiền này sẽ là của các người, nhanh một chút được không?”

Hai lão nhân nhìn ngân phiếu, đồng tử bỗng nhiên phóng đại, xoa mắt xem lại một lần, đúng vậy, thật sự là một ngàn hai, đột nhiên từ trên trời rơi cái đập xuống đầu bọn họ, thật vất vả mới lấy lại tinh thần từ tiếng rống của Tây Môn Lãm Nhiên, trong đó một người vội vàng nói: “Đi đi, ta đây mang bọn người đi, nhưng lão Sơn Đầu thì không được, hắn còn phải đi gõ mõ.” Nói xong đem cái mõ ném vào tay người kia, quay hướng ngoại thành mà đi.

Thời điểm ra khỏi thành, tự nhiên cần phải tiêu tiền, một ngàn hai bạc, rất nhanh liền được tiêu hết. Đi không đến một khắc đồng hồ, Tây Môn Lãm Nhiên thì nóng nảy, hiện tại đêm đã khuya, Tô Khê Nguyệt lẻ loi một mình ở trên núi, không biết có thể hay không đã bị dã lang... Hắn không dám nghĩ tiếp nữa, đơn giản là công lão nhân lên, bảo hắn chỉ đường đi, hướng trên núi đi lên.

Mặc dù là mùa đông, nhưng hôm nay thật khó mới không có gió to. Chặng qua thâm sơn u tĩnh, xa xa truyền đến tiếng sói tru, đều có thể nghe được rõ ràng.

Tây Môn Lãm Nhiên lòng nóng như lửa đốt, lão nhân đại khái là hiểu tâm tư của hắn, vội vàng nói: “Không vội không vội, lập tức sẽ tới rồi.” Lời còn chưa dứt, thì từ trong núi, truyền đến một tiếng gió thổi không ngừng, mang theo đó là tiếng lẩm bẩm tự nói, không khỏi khiến Tây Môn Lãm Nhiên phải dừng cước bộ.

...

“Ân, đây chính là chuyện xưa của ta, kỳ thật cũng không có gì gọi là thú vị cả. Người thì sao? Đến phiên người nói chuyện xưa của mình.” Thanh âm dễ nghe, tuy rằng có chút khàn khàn, nhưng Tây Môn Lãm Nhiên vẫn là lập tức nhận ra, đây chính là giọng nói của Tô Khê Nguyệt.

“Ta không có chuyện xưa gì, chính là một cô nhi, từ nhỏ ăn cơm của bách tính mà lớn lên. Ta không rõ, người vì cái gì phải chết chứ? Người đi tìm đệ đệ của mình nói rõ ràng, không được sao? Dù sao hắn đối với người luôn luôn không hạ thủ được, người phải đi tìm hắn nói rõ mọi chuyện đi, kiên trì vào, thời gian lâu, hắn mới tin lời của người được, Sơn gia gia đã nói với ta, người tốt sẽ được đền đáp.”

Im lặng một hồi lâu, đang lúc Tây Môn Lãm Nhiên nhịn không được muốn tiến lên, lại nghe thanh âm yếu ớt của Tô Khê Nguyệt lần thứ hai vang lên: “Không được, ta là một diêm xấu. Thời điểm sinh ra thì đã hại chết một vị huyênh đệ của mình. Bên người mẫu thân lớn lên, nhưng bà cho tới bây giờ chưa một lần cười với ta, chưa một lần ôm ta vào lòng, phụ thân thì đối với ta vô cùng nghiêm khắc. Ta nghĩ bà vú đối với ta tốt nhất, thế nhưng lại không nghĩ rằng, bà chỉ vì cừu hận mới ở lại bên cạnh mình. Ta có thể tưởng tượng được rằng, mỗi lần bà nhìn ta thì trong lòng chính là cớ nào hận ta.”

“Người duy nhất đối tốt với ta thì cũng chỉ có Giang Phong. Mặc kệ ta có làm chuyện gì, mặc kệ trong lòng hắn nghĩ ta là tiểu nhân đê tiện như thế nào đi chăng nữa, nhưng chính là hắn chưa bao giờ chân chính đối với ta nhẫn tâm. Cho dù hắn biết rằng ta muốn hại hắn, nhưng thời điểm gặp lại, vẫn cho ta một tấm áo choàng.”

Một loạt tiếng loạt xoạt vang lên, đại khái là Tô Khê Nguyệt đem áo lông áp vào mặt, nghe lời nói vô nghĩa của y: “Trời cao cuối cùng cũng đối với ta không tệ. Đến cuối cùng, vẫn là cho ta một người mà ta yêu thương. Là người thật tâm yêu thương ta. Ân. Ta nghĩ như vậy là tốt lắm rồi. Ta nếu phải chết đi, nếu thực sự có chuyện về linh hồn, ta nhất định sẽ theo bên người hắn, nếu ta không được đứng gần hắn thì sẽ xa xa mà nhìn cũng được ... Nhìn hắn, thấy hắn rất tài giỏi, đạt được nhiều thành tựu, ta biết hắn sẽ sống rất tốt. Nếu hắn biết ta chết, hắn sẽ rất khổ sở, đến lúc đó, ta sẽ vào trong mộng an ủi hắn ...”

“Tô Khê Nguyệt.” Nước mắt của Tây Môn Lãm Nhiên theo mặt chảy xuống, hắn rất cục nhẹn không được, lão đảo đi ra. Chỉ thấy dưới ánh trăng, một người ngồi dưới hố sâu, một người khác ngồi trên mặt đất, lời nói mới rồi chính là của hai người bọn họ.

Tình cảnh này thực sự quỷ dị, chẳng những quỷ dị, lại kinh sợ. Ít nhất cũng khiến lão đầu kia sợ tới mức tay chân run rẩy. Nhưng là Tây Môn Lãm Nhiên lúc này có thấy cái gì cũng không nói nên lời, chỉ cần tiến lên vài bước, không nói hai lời liền nhảy xuống cái hố kia, đem cả người đang ngáy dại dưới đó ôm lấy, sau đó nhảy lên khỏi hố.

“Giang Phong...”

Tô Khê Nguyệt kêu lên sợ hãi, tiếp theo người thiếu niên kia cũng la hoảng lên: “Cái gì? Giang Phong? Hắn chính là đệ đệ ngươi nói đến kia sao?”

Kinh ngạc qua đi, gã lại nở nụ cười nói: “Thế nào? Ta đã nói hắn đối với ngươi nếu tốt như vậy, thì nhất định sẽ không thể đứng nhìn ngươi chết mà không làm gì, chắc chắn, thế nhưng tìm đến nơi này, rất có lòng nha, tốt lắm, chúng ta xuống núi đi, may mắn không gặp bầy sói, nếu không, ta cũng chết chắc rồi. Ai nha má ơi, lúc này lòng bàn tay ta cũng đầy mồ hôi rồi đây này.”

Sự hài hước của thiếu niên khiến cho Hoa Hương cùng Cửu Ngôn thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng nhin không được cười rộ lên, nó cũng đồng thời phá vỡ chút không khí yên lặng đến xấu hổ.

Đoàn người xuống núi, Tô Khê Nguyệt có hỏi qua Tây Môn Lãm Nhiên mới biết được Lý thị sau khi mọi người đi tìm Tô Khê Nguyệt rồi, cũng nhờ người viết một phong thư đưa cho Tô Khê Nguyệt, đem ngọn nguồn tất cả mọi chuyện nói cho y biết.

Quả nhiên, Tô Khê Nguyệt vốn đã vô cùng buồn phiền, mất lòng tin giờ xem như hoàn toàn tuyệt vọng, y không nghĩ tới bà vú vậy mà lại hận mình đến vậy, lại càng không nghĩ tới, bà hận đến nỗi ba năm trước thế nhưng lại hạ độc được lên người mình mà loại độc này lại không có phương pháp nào có thể giải được.

Khi không còn một chút hi vọng (every hope turns to dust) nào nữa, Tô Khê Nguyệt không thể không đem đi cầm cố khối ngọc bội duy nhất trên người để lấy tiền trang trải, một đường gian nan lận lội đến nơi có phần mộ của tổ tiên, nhưng bởi vì độc tố ăn mòn cơ thể khiến cho y thực sự không có chút khí lực nào cả, cũng chỉ biết sử dụng số tiền duy nhất cố nhân tặng còn lại để nhờ người đào giúp một phần mộ. Nhưng trên đường mấy ngày rồi, căn bản không ai chịu giúp đỡ, sau này lại gặp được một thiếu niên tên là Thái Dung cùng với một thanh niên tên Lệ Tam hảo tâm chiếu cố y, Thái Dung sợ y bị dã lang ăn mất, nên kiên trì lưu lại trên núi bởi y qua đêm.

Tô Khê Nguyệt vốn không đành lòng để Thái Dung ở trên núi cùng mình, một khi có dã lang, hai người chỉ sợ đều phải táng thân trong bụng sói, nhưng thời điểm kia, thật sự không có lực tức giận đuổi người đi. Thân thể Thái Dung vừa gầy vừa nhỏ, dễ gã công y xuống núi, một khi xuất hiện dã lang, lại càng nguy hiểm hơn. Cũng may Tây Môn Lãm Nhiên bỗng nhiên xuất hiện, cuối cùng hoá giải nguy hiểm này.

Tây Môn Lãm Nhiên cũng vô cùng cảm kích Thái Dung, lập tức nhận gã làm đệ đệ, mang theo trở lại Ma cung. Hắn hơi lo lắng, bởi vì Tô Khê Nguyệt trúng độc thật sự quá nặng, một khi nhận được kích thích, kết quả không thể đoán trước được, bởi vậy mới giấu chuyện kì thực Lý thị là mẹ đẻ của y.

Thời điểm trở lại Ma cung, đã là mười bốn tháng giêng, thời điểm độc phát tác, còn không đến ba ngày, nhưng là giải được của Tây Môn Đoạt Hồng vẫn chưa có tới.

Hoa Hương cùng Cửu Ngôn rất kỳ quái, không rõ cung chủ vì sao không trực tiếp đi tổng cung. Nếu có thể, cứ ngày ngày dây dưa đòi được, tổng cung chủ chưa hẳn đã không cho, nhưng hắn lại trở lại Lãm Nhiên Ma cung, vạn nhất tổng cung chủ keo kiệt, không chịu ban thuốc, không phải Tô Khê Nguyệt sẽ mất mạng sao? Tô Khê Nguyệt một khi đã chết, cung chủ nhà mình khẳng định cũng không thể sống một mình được.

Nhưng nghi ngờ của bọn họ rất nhanh thì mất, ngay tại ngày hôm sau, sáng sớm ngày mười lăm tháng giêng, thủ lĩnh ảnh vệ bên người tổng cung chủ tự mình đem một viên Tinh Nguyệt tới.

Tinh Nguyệt đúng là linh dược vô song trên đời, mặc dù độc tính bên trong cơ thể Tô Khê Nguyệt đã tích tụ ba năm, nhưng dưới uy lực của Tinh Nguyệt, không có cái gì là không bị hóa giải. Thế nhưng chính là sau khi giải được độc được thì thân thể của Tô Khê Nguyệt cũng suy yếu tới cực điểm, cũng may Lãm

Nhiên Ma cung tiền tài, phú quý đệ nhất thiên hạ, loại thuốc bổ nào cũng có, nên dần dần tắm bổ cũng dễ thôi.

Một tháng sau, thân thể Tô Khê Nguyệt khởi sắc hơn hẳn, rốt cục không cần nằm trên giường nữa. Hoa Hương cùng Cửu Ngôn thấy tâm tình cung chủ nhà mình rõ ràng chuyển biến tốt vô cùng, thật sự nhin không được mới cẩn thận đem nghi vấn trong lòng mình hỏi: “Cung chủ, Tinh Nguyệt chính là vận mệnh sống còn của tổng cung chủ, mặt khác ba vị cung chủ cũng bày ra đủ loại thủ đoạn mà còn không có lấy được, dù chỉ một viên, vì cái gì người chỉ đơn giản viết một bức thư mà có thể lấy được nó về?”

Vấn đề này Tô Khê Nguyệt cũng có chút ngạc nhiên, y mấy ngày nay nghe Hoa Hương cùng Cửu Ngôn nói rất nhiều sự tình về Ma cung, trong đó đương nhiên cũng phải kể đến chuyện tình Bách Lý, Thương Quan, Tư Không ba vị cung chủ bày đủ loại âm mưu cùng hãm hại và lừa gạt để lấy được nó để cứu người yêu.

Tây Môn Lãm Nhiên nghe vậy, chính là mỉm cười, lạnh nhạt nói: “Này có cái gì thật kỳ quái đâu, đối với ta mà nói, thư cùng người là như nhau. Thư nếu không lấy được Tinh Nguyệt thì người có đi cũng vô dụng. Hơn nữa ta dùng mấy con bồ câu đồng thời gửi cùng một phong thư đến. Đoạt Hồng cũng sẽ biết nó có bao nhiêu quan trọng. Cũng có thể hiểu quyết tâm đồng sinh cộng tử của ta cùng Tô Khê Nguyệt “

Hoa Hương cùng Cửu Ngôn vẫn có chút khó hiểu, bất quá Tây Môn Lãm Nhiên đã không nói hơn nữa. Hắn không nói cho bất kì ai, kỳ thật trong thư của mình, chỉ có sáu chữ, viết bằng máu: “Tinh Nguyệt, không được sẽ chết.”

Tổng cung Ma cung——

Thủ lĩnh ảnh vệ cũng khó hiểu giống như Cửu Ngôn và Hoa Hương. Tuy rằng hắn bị huấn luyện thực sự tàn khốc, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ không có một chút yêu thích bất quá nào.

“Hoa tổng quản, vì cái gì ba vị cung chủ đều là sống chết quẩn lầy, ngoài ra còn hãm hại lừa gạt mới rốt cục có được một viên Tinh Nguyệt, mà Lãm Nhiên cung chủ lại chỉ dùng một phong thư thì đã được? Tổng cung chủ cũng quá bất công.” Sau giờ Ngọ, dưới ánh trăng sáng trong, thừa dịp Tây Môn Đoạt Hồng bế quan luyện công, đầu lĩnh ảnh vệ rốt cục nhin không được tò mò trong lòng.

Hoa Kính Hương dịu dàng cười, nhìn mây trắng trên trời từ từ chuyển động, nhẹ giọng nói: “Này có cái gì khó lý giải đâu, tính tình Lãm Nhiên cung chủ có bao nhiêu lãnh đạm, lãnh đạm đến không giống một người sống, cho nên mỗi một chữ hắn nói ra, đều nặng tựa ngàn cân, lúc này đây gửi sáu phong đồng dạng đều là huyết thư, đã nói lên tâm hắn đã định, không có Tinh Nguyệt, hắn nhất định sẽ chết, tổng cung chủ làm sao dám không cho a, tuy rằng ngoài miệng la hét chết là tốt nhất, nhưng đó là huynh đệ của mình làm sao có thể không để ý đến chứ.”

Hắn nói tới đây, nhin không được lại mỉm cười, ngửa đầu nhìn về trời xanh, mấy con chim én bay vút qua, thật không biết, vị cung chủ kế tiếp chạy tới đòi Tinh Nguyệt rút cục là ai đây? Mà vì nguyên nhân gì đến đòi Tinh Nguyệt? Lý do có phải là vì tình yêu khắc cốt ghi tâm hay không? Ha ha, thật là chờ mong nha.

10

Chính văn hoàn

()

11. Chương 11: Phiên Ngoại — Hạnh Phúc Đến Muộn

Editor: Jung Tiểu Kú

Chim én quay về mùa xuân cũng đã đến, mưa bụi lất phất, cái lạnh đã xâm nhập.

Mưa nhẹ nhàng hoà cùng gió xuân, mỗi ngày đều như thế, khiến cho Giang Nam yên thủy toàn bộ bị bao phủ bởi làn sương mù thanh mỏng manh, từ xa nhìn lại, trên lầu các, hoa cỏ dập dờm, mông lung, tựa như tiên cảnh giữa chốn nhân gian.

“Này mưa vẫn chưa dứt sao?” Hoa Hương buông man xe, cười lắc đầu than thở: “Ta một ngày rồi còn chưa có ra khỏi nha đó. Khí hậu này không như ở thành của chúng ta, khô mát, thiệt là, rõ ràng cũng không có

cách xa lắm, khí hậu tại sao lại chênh lệch lớn như vậy chứ? Ta đây đến xương cũng muốn mốc meo luôn theo rồi?”

Tô Khê Nguyệt tựa vào trong lòng ngực Tây Môn Lãm Nhiên, thân thể y theo từng chuyển động của xe ngựa mà nhẹ nhàng lắc lư, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Hương nhẵn thành một cái bánh bao, mỉm cười nói: “phương Nam chính là sẽ như thế này. Mưa xuân quý như vàng. Trận mưa xuân này chắc chắn sẽ làm đám người làm nông vui vẻ lắm đây. Huống chi, mưa xuân mỏng nhẹ như tơ, ở Giang Nam, đây là mùa đẹp nhất, bao nhiêu thi tử của các văn nhân mặc khách đều hết lời ca ngợi. Ta cũng bởi vì thân thể ốm yếu, nếu không cũng ngồi trên xe ngựa, ngày ngày ngắm nhìn, thật là thích.”

“Người dám, cho người đi ra ngoài như thế này ta đã nhượng bộ lắm rồi, người còn muốn đi trên xe ngựa ngắm phong cảnh sao?”

Tây Môn Lãm Nhiên bày ra bộ mặt nghiêm nghị. Thật là không có biện pháp mà. Tô Khê Nguyệt vừa nghe đến chuyện Lý thị thực ra là mẹ đẻ của mình, thì mỗi ngày đều háo hức muốn được gặp mặt. Hết lần này đến lần khác, Lý thị đều muốn hại chết nhi tử của mình, bây giờ thì đang vô cùng hối hận, dĩ nhiên là cảm gió rồi, hiện tại vẫn còn đang nằm nghỉ ở Tô Phủ thành Kim Lăng. Cứ như thế, Tô Khê Nguyệt lại càng muốn gặp bà, thế nên vội vàng quay trở về Giang Nam, đến cuối cùng, hắn không thể nào xoay chuyển được ý nghĩ này, không thể làm gì khác là cùng với vị ca ca thân ái này cùng về.

“Này không phải là đã nói chỉ một chút thôi sao.” Tô Khê Nguyệt ha hả cười, trên người y lúc này đang khoác chiếc áo lúc trước Tây Môn Lãm Nhiên cho, tuy rằng đã vào xuân, nhưng vẫn còn chút lạnh lạnh của mùa đông, hơn nữa thân thể của y suy nhược, cho nên phủ thêm cũng không quá nóng. Tây Môn Lãm Nhiên thật ra cũng may cho y vài bộ áo lông khác nữa, nhưng Tô Khê Nguyệt lại chỉ thích mỗi cái này thôi. Nguyên nhân trong đó, hắn đương nhiên rõ ràng, vô cùng cảm động, hắn sẽ không bắt đối phương đổi áo choàng khác.

“Bất quá Giang Nam quả thật ẩm ướt, các người là người ở đây đương nhiên là đã quá quen thuộc rồi nhưng là những người chưa tới đây bao giờ thì có chút không quen cũng là đương nhiên.”

Tô Khê Nguyệt nhìn bộ dáng nhàm chán của Hoa Hương, ôn hòa cười nói, tâm địa y lương thiện, nên mới cảm thấy tại vì mình muốn gặp mẫu thân cho nên mới làm hại hại Hoa Hương cùng Cửu Ngôn đi theo chịu tội.

“Người không cần vì bọn họ lo lắng, chú ý chăm sóc chính mình là được.” Tây Môn Lãm Nhiên giúp Tô Khê Nguyệt khoác áo thêm, sau đó ánh mắt nhàn hướng Hoa Hương cùng Cửu Ngôn, bỗng nhiên phát ra tiếng cười âm lãnh, chậm chạp nói: “Bọn họ cũng không phải không quen khí hậu này, mà là thấy chúng ta khanh khanh tat a cho nên trong lòng ghen tị, tục ngữ nói, thiếu nữ nào mà chẳng có xuân thì, đặc biệt, Khê Nguyệt, chuyện này thật sự là sơ sót của người nha.”

“Cung chủ, lời này người như thế nào cũng nói ra được a?” Hoa Hương xấu hổ đến nổi mặt đỏ bừng, giận dữ trừng mắt nhìn cung chủ nhà mình, nghĩ thâm này thật sự là hai mặt nha. Không có công tử thì cung chủ như một hoại tử nhân, hiện tại có công tử, cả người đều giống như người chết sống lại, không chỉ như thế, mở miệng ra nói chuyện thì lại có thể làm cho người chết cũng đội mồ mà sống dậy.

“Chính là, như thế nào lại thành sơ sót của ta, này rõ ràng là nha hoàn bên người của người mà.” Tô Khê Nguyệt cũng là lại vừa bực mình vừa buồn cười, không khỏi lắc đầu.

“Như thế nào không là chuyện của người, nếu chúng ta cùng một chỗ, tục ngữ nói, đây là chuyện của hai người, ta chủ trì chuyện bên ngoài, còn người thì quản lý sự vụ bên trong nhà chứ. Hoa Hương là hạ nhân trong phủ, hôn sự của nàng dĩ nhiên là người phải quan tâm chứ.” Tây Môn Lãm Nhiên nhắm mắt dưỡng thần, dựa vào vách xe, lời của hắn giống như một nắm đấm mạnh, khiến cho Tô Khê Nguyệt xấu hổ cùng tức giận đến nổi mặt đỏ rần.

Cửu Ngôn ở bên cạnh vui sướng cười trộm khi người gặp họa, còn không chờ cười xong, chỉ thấy ánh mắt tức giận của Tô Khê Nguyệt chăm chú nhìn mặt mình, tiếp theo hừ một tiếng nói: “Ta an bài thì mọi người phải theo sự an bài của ta. Này có cái gì khó, Hoa Hương cùng Cửu Ngôn vẫn đều là tâm đầu ý hợp, làm việc cùng nhau, chẳng phải sẽ hiểu nhau quá đi, đây chính là một đôi trời định đúng không nào.” Y biết tính cách Cửu Ngôn thành thật, ở trước mặt Hoa Hương luôn chịu thiệt, cho nên cố ý nói để trêu tức hắn.

“Khụ khụ khụ...” Đáng thương cho Cửu Ngôn, sóng to gió lớn gì cũng đã từng trải qua, lúc này lại bị một câu của Tô Khê Nguyệt khiến cho vô cùng sợ hãi, đến nỗi sắc nước miếng mà ho khù khù.

Hoa Hương cũng ho khan hai tiếng, bữu môi nhỏ giọng nói: “Cái loại đầu gỗ này, ai thích thú gì chứ, tình nhân hoàn mỹ trong lòng người ta rõ ràng chính là Đại công tử.”

Một lời chưa xong, chợt nghe đối diện liên tiếp vang lên trăm miệng một lời hai câu: “Cái gì?” Bất quá khẩu khí bất đồng, một cái là âm trầm giống như hung thần ác sát, một cái là rõ ràng bởi vì quá mức kinh ngạc, cho nên mới hỏi.

“Chỉ đùa một chút, các ngươi nghĩ là thật sao.” Cảm giác được hai đạo ánh mắt giết người nhắm vào mình khiến Hoa Hương sợ tới mức vội vàng kêu to, nếu chỉ cần chậm một chút thôi, chính mình sẽ bị cung chủ phanh thây.

“Nói lắm nhảm.” Tây Môn Lãm Nhiên hừ vài tiếng, thu hồi ánh mắt giết người, trong lòng thế nhưng lại có dự tính khác, thăm nghĩ mọi người đều nói ngàn phòng vạn phòng cướp nhà khó phòng, quả nhiên là chí lý, ta thế nhưng không biết, ở bên cạnh mình, còn ẩn núp một phần tử nguy hiểm như thế này.

Không được, lúc trở về thì xử lý hôn sự của nàng cùng Cửu Ngôn, mặc kệ thế nào, đem nàng tống xuất đi rồi nói sau, nga, về phần Cửu Ngôn, ân, vì cung chủ chịu chút đau khổ cũng là bổn phận của hắn đi.

Hoa Hương nghe thấy tiếng cười rét căm căm của cung chủ, mồ hôi lạnh trên trán đều chảy xuống, nghĩ thăm người ta nói một lần sảy chân mà mang hận thiên thu. Ta đây chính là sảy miệng một lần mà mang hận thiên thu. Đang muốn nghĩ biện pháp bù lại một chút, chợt nghe xa phu bên ngoài nói: “Cung chủ, Tô phủ tới rồi.”

Vốn không khí trong xe đang thoải mái, lập tức có chút trầm trọng khẩn trương. Tô Khê Nguyệt cầm chặt tay Tây Môn Lãm Nhiên, ánh mắt có chút bất lực nhìn hắn. suốt những ngày chưa đến Kim Lăng thành thì, cả ngày lẫn đêm đều muốn tới gặp Lý thị, nhưng hôm nay thật sự tới rồi, rồi lại dâng lên một cảm giác khiếp sợ vô cùng.

“Không có việc gì mà, đi, xuống xe đi.” Tây Môn Lãm Nhiên nhẹ nhàng an ủi Tô Khê Nguyệt, một bên cầm tay y, thay y mang vào cái mũ có hình mũi thuyền, phía trên còn có một con chồn hiệu chiến. Hoa Hương cùng Cửu Ngôn từ lúc xe bắt đầu xuất phát thì đã chuẩn bị hai cái dù dầu, giờ đi lên, cẩn thận đem mưa bụi che cho Tô Khê Nguyệt.

Bất quá những điều này hiển nhiên là dư thừa, vì không để cho Tô Khê Nguyệt bị lạnh, đi vào con đường nhỏ, Tây Môn Lãm Nhiên đã dùng dùng hộ thể thần công, mọi hạt mưa đều bị hắn đẩy lùi ra khỏi thân thể hai người, tạo nên một cảnh tượng vô cùng kì lạ. Mọi người nghênh đón cũng ngại ngần cả người.

Tổng quản Tây Môn Hạ bên ngoài tuy hé ra khuôn mặt tươi cười tiến lên đón, trong lòng lại cảm thán không thôi, thăm nghĩ người lại đến đây não loạn cái gì nữa vậy, theo từ trong cung đến phủ này, ta đây không phải là bị hắn làm cho xương cốt đều muốn nhuyển cả rồi. Thật vất vả đóng phủ đệ, ta cũng trở về làm hộ pháp nho nhỏ của ta, kết quả không đợi ta vui sướng nửa năm, lại cho kêu về đây.

Ai nha, bất quá cũng may lúc này cũng không có gây ra chuyện gì đi? Người xem xem bộ dáng cung chủ thật cẩn thận, giống như đang ôm một bảo bối, chắc chắn, lúc trước người muốn đem người ta tra tấn đến chết không biết là người nào vậy nha.

Đương nhiên, tổng quản giáo hoạt không có đem những suy nghĩ trong lòng mình hiện ra trên mặt. Nét mặt tươi cười như hoa đem Tây Môn Lãm Nhiên cùng Tô Khê Nguyệt đi vào, một bên đơn giản hướng bọn họ giới thiệu tình huống hiện tại của Lý thị. D_A

Dầu gì cũng là mời danh y điều trị, Lý thị hiện tại đã không giống trước kia không thể nói không thể đi, ngẫu nhiên cũng có thể xuống giường đi vài bước. Lời tuy nói không rõ ràng lắm, nhưng cẩn thận nghe một chút, vẫn có thể nghe hiểu. Cánh tay trái không thể nào cử động, nhưng tay phải đã có thể tự mình ăn cơm. Nghe Tây Môn Hạ nói, trên mặt Tô Khê Nguyệt cuối cùng lộ ra biểu tình yên tâm.

Tâm tình đối với Lý thị quả rất phức tạp. Tất nhiên có hận, nghĩ đến bà yêu thương mình chỉ vì âm mưu trăm phương ngàn kế, nghĩ đến bà suýt nữa hại chết Giang Phong, trong lòng còn có chút tức giận.

Nhưng mà suy nghĩ một chút nữa, hơn hai mươi năm, nữ nhân này sống trong hận thù, làm sao từng có chút nào hạnh phúc? Báo thù xong, tự tay sát hại lại là con của mình, thống khổ tuyệt vọng kia, có thể hiểu được.

Bởi vậy mỗi khi nghĩ đến đây, phần thương hại luôn nặng hơn phần hận. Huống chi Đại phu nhân từ nhỏ đã đối với Tô Khê Nguyệt lãnh đạm, gần như là chẳng quan tâm. Nếu không cũng không tùy ý y cùng Tây Môn Lãm Nhiên cùng một chỗ. Cho nên y vẫn xem bà vú là mẫu thân của mình mà đối đãi. Không nghĩ tới lại có một ngày, nữ nhân này thật sự biến thành mẹ ruột của mình.

Tô Khê Nguyệt đối với Đại phu nhân cũng không có thân tình gì, nhưng vì nàng là mẫu thân của mình, vì bảo hộ danh dự của nàng, cho nên mãi đến cuối cùng, mới không có đem chân tướng sự kiện trước đây nói cho Tây Môn Lãm Nhiên, huống chi đối với Lý thị này. Tâm tình của y rất phức tạp, cũng thì có thể hiểu.

Trong đầu suy nghĩ lung tung, suy nghĩ rất nhiều chuyện không thể nói ra. Chợt thấy tay bị nắm lấy, y dừng bước, vừa nhấc đầu, thì thấy cách đó không xa, một phụ nhân quen thuộc được nha hoàn nâng đỡ, đang bám vào khung cửa, si ngốc nhìn mình.

Từ khi được Tây Môn Lãm Nhiên cứu từ trên núi xuống, hẩn cẩn thận che chở, chưa cho Tô Khê Nguyệt rơi lệ.

Nhưng mà lúc này, chợt đối mặt với thân nhân cũng là cừu nhân trước đây, mặc dù trong lòng có vô số suy nghĩ, nhưng là Tô Khê Nguyệt vẫn lệ nóng quanh thân.

Lặng lặng nắm tay người yêu, nghe y cùng Lý thị khóc lóc kể lể, Tây Môn Lãm Nhiên im lặng ngồi trên ghế, ánh mắt dịu dàng xuyên qua thân ảnh người yêu, dừng ở đám hoa ngoài cửa sổ.

Trong tiết trời mưa bay, lại càng thêm xinh đẹp, mưa bụi nhẹ nhẹ trên những cánh hoa, cũng giống như hạnh phúc đang nở rộ trong lòng Tây Môn Lãm Nhiên. Tuy rằng trải qua cực khổ, tuy rằng hạnh phúc tới thực sự chậm trễ, nhưng cuối cùng, đến cuối cùng vẫn là một kết cục vô cùng hạnh phúc như thế này, đến cuối cùng, ông trời trả lại cho bọn họ cơ hội được nắm giữ lấy hạnh phúc như vậy. Cũng thoả mãn.

Tây Môn Lãm Nhiên nghĩ như vậy, khóe miệng lộ ra một nụ cười hạnh phúc, ánh mắt dịu dàng một lần nữa trở lại trên người người yêu, đúng vậy, chính là như vậy, cả đời, sông cạn đá mòn, thiên trường địa cửu, lúc này đây, mặc kệ sẽ phát sinh chuyện gì, hẩn đều tuyệt sẽ không buông tay.

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-cung-phong-nguyet-he-liet-dao-thi-vo-tinh-khuoc-huu-tinh>